Safer Ayımızı Dualarla Geçirtip Belâlardan Korumasını Cenâb-ı Mevlâ'dan Niyaz Ederiz!

Lâlegül

Aylık İlim - Kültür ve Fikir Dergisi

Lâlegül Dergisi: Yıl: 3 Sayı:33 - KASIM 2015 Fiyatı:10TL

66 **HALİFELİĞİ İSTANBUL'A GETİREN SAVAŞ RİDANİYE SAVAŞI**
Prof.Dr. Ahmet ŞİMŞİRGİL

SAHÂBEDEN BAZISINI SEVMEYEN H.KARAMAN'A İLMÎ REDDİYELER 4
Ahmet Mahmut ÜNLÜ

BİR SENELİK BELÂ VE UĞURSUZLUKLARDAN KURTULMAK İÇİN
SAFER AYININ BAŞINDA VE HER GÜNÜNDE OKUNACAK DUALARI VE KILINACAK NAMAZLARI UNUTMAYALIM
sh: 78-82

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN KASTAMONU'DA ZİYARET ETTİĞİ SAHÂBÎ ve VELÎLER İLE ALÂKALI İLGİNÇ MENKIBELER 8

Hadisler Işığında Üç Rejimin Kaderi
Mustafa ÖZCAN
sh: 60

Avam Birinden Ehl-i Sünnet Muhasebesi
Prof.Dr. Volkan TUZCU
sh: 72

Çocuk Sahibi Ailelere Önemli Uyarılar
Mehtap KAYAOĞLU
sh: 74

Helâl Rızık ve Hayırlı Evlat Duası
Dualar ve Zikirler
sh: 96

Allâh-u Te'âlâ'nın En Sevdiği İsimlerle Duâ
Dualar ve Zikirler
sh: 95

«اَلْمَانِعُ» İsm-i Şerîfinin İzahı ve Bazı Havâssı
Dualar ve Zikirler
sh: 94

EDİTÖRDEN

Tüm Dünyada olduğu gibi Türkiye'de de 25 Kasım, **Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü"** olarak kabul edilmiştir. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı başta olmak üzere, bazı sivil toplum kuruluşları tarafından birtakım etkinlikler yapılarak, 25 Kasım tarihinde kadına yönelik şiddet gündeme getirilir ve bununla ilgili açıklamalar yapılır.

Ama ne hikmetse, kânûnî tedbirler de alınmasına rağmen kadına şiddet hız kesmeden devam ediyor. Kadın dövmek, taciz ve tecavüz gibi olaylar maalesef sıradan haberler haline geldi. Daha da kötüsü kadın cinayetlerini de sık sık duymaya başladık. İstatistiklere baktığımızda; 2014 yılında 294 kadının gördüğü şiddet nedeniyle toprağa verildiğini; 2015 yılının ilk dokuz ayında da, maalesef 211 tane kadının öldürüldüğünü üzülerek görüyoruz.

Aslında bu çok acı bir durum. Zira % 99'u Müslüman olan bir ülkede **"kadına şiddet"**, **"kadın dövmek"** hele hele **"kadın cinayeti"** gibi haberlerin hiç ama hiç olmaması, asla gündeme gelmemesi lazım. Çünkü bu ne insânîdir, ne de İslamî…

Yegâne örneğimiz olan Peygamber Efendimiz; **"hayvanların dahi dövülmesini"** yasaklamışken, nerde kaldı eşine, çocuklarının annesine şiddet uygulamak, bir cani gibi onu öldürmek… Allah-u Teala Kur'an-ı kerim'de:

"**Bir cana kıyan bütün insanlığı katletmiş gibidir"** *(Maide: 32)* buyurmuşken, bir müslüman nasıl olur da eli kanlı bir katil olabilir?..

Bir başka ayeti kerime de ise Rabbimiz:

"Kim de bir Mü'mini kasten öldürürse onun cezası, içinde ebedi kalmak üzere cehennemdir. Allah ona gazap etmiş, onu lanetlemiştir. Ona büyük bir azap hazırlamıştır. *(Nisa Suresi 93)* buyuruyor. Ahiret gününe kâmil manada inanan bir Müslüman, bu âyet-i kerime'deki tehdidi göze alabilir mi? Bir anlık kızgınlık ve öfkeyle hareket edip, hem dünyasını hem de ebedî âhiretini mahfeder mi?..

Peygamber Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*:

Ey insanlar! Kadınların haklarını gözetmenizi ve bu hususta Allah'tan korkmanızı tavsiye ederim. Siz kadınları, Allah'ın emaneti olarak aldınız…" diye ferman buyurmuşken, kadını diri diri toprağa gömülmekten kurtarıp toplumun annesi olan kadının ayakları altına adeta Cenneti sermişken; kadına karşı her türlü **şiddeti** uygulayıp sonra da O rahmet peygamberinin ümmeti olduğunu söylemek ne yaman bir çelişkidir.

Çok açık ve net olarak söyleyelim ki; kadına şiddet gösteren, tecavüz eden hatta cinayete varacak kadar vahşete imza atanlar, Peygamber Efendimizi tanımayan, yolundan gitmeyen, İslâm'dan bi-haber zavallı kimselerdir. Zira Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* hayatının hiçbir safhasında, bir kere bile hanımlarına el kaldırmamıştır. Nitekim Hz. Âişe *(Radıyallahü anha)* buyuruyor ki:

"Allah Resûlünü, ne bir hizmetçiye ve ne de bir kadına vururken görmedim. O, mübarek eliyle hiç kimseye asla vurmamıştır."

Evliliklerde zaman zaman problemler olabilir, tartışmalar çıkabilir. Bu gibi durumlarda sabretmek lazımdır. Meseleyi fazla büyütmeden, şiddete başvurmadan aklıselim ile meseleyi halletmek gerekir. Çünkü şiddete başvurmak, eşini dövüp hırpalamak bir müslümana yakışmıyan çok çirkin bir davranıştır. Hanımını olur olmaz döven kimseler âhirette, karşısında Peygamber Efendimiz'i bulacaklarını unutmasınlar. Nitekim Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*:

"**Bir erkek hanımını döverse, kıyamette onun davacısı ben olurum."** Buyurmuştur.

Bir başka hadisi şerifte ise şöyle buyurmuştur:

"Müminlerin iman bakımından en olgunu, ahlâkı en güzel olanıdır. Ahlâkı en güzel olanınız da, hanımlarına en güzel davrananınızdır."

Fi Emanillah!

Mustafa Özşimşekler

ADRES
Tuana Basın Yayın
Çınar Mah. Osman Gazi Cad. No: 50/A
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0212 435 10 58

Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam sahibine aittir.

LÂLEGÜL DERGİSİ ADINA İMTİYAZ SAHİBİ
Tuana Basın Yayın

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

GENEL MÜDÜR
Gürsel YILDIZ

REKLAM MÜDÜRÜ
Suat YILDIZ
0212 435 50 50

YAYIN TÜRÜ
Yerel, Sürekli, Aylık

BASIM YERİ
Promat Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Orhangazi Mahallesi 1673.Sokak No:34
Esenyurt-İstanbul
Tel: 0212 622 63 63 - Fax: 0212 605 07 98
www.promat.com.tr

YURTİÇİ ABONELİK BEDELİ (YILLIK)
120 TL

YURTDIŞI ABONELİK BEDELİ (YILLIK)
100 Euro

ABONELİK İÇİN BANKA HESAP BİLGİLERİ
Gürsel YILDIZ

ALBARAKA TÜRK TL HESABI
İBAN: TR14-0020-3000- 0064-8648-0000-09

ALBARAKA TÜRK EURO HESABI
İBAN: TR57-0020-3000-0064-8648-0000-11

POSTA ÇEKİ HESAP NUMARASI
Gürsel YILDIZ
105 907 20

TEMSİLCİ İRTİBAT
0212 435 10 58

ABONE DAĞITIM
Tuana Basın Yayın
0212 435 10 58

ABONE İŞLEMLERİ
0212 912 10 06

İÇİNDEKİLER

HAYRETTİN KARAMAN SAHÂBEDEN HER BİRİNİ SEVMESE DE ONLARDAN HER BİRİNİ SEVMEK HER MÜSLÜMAN ÜZERİNE FARZDIR -2-

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

36 **SÜNNET**
HADÎS-İ ŞERİFLER

38 **BİR SAHÂBÎYİ TANIYALIM**
HZ.EBÛ UBEYDE BİN CERRÂH (2.BÖLÜM)

50 **HIKEMİYYÂT**
HİKMETLİ SÖZLER

52 **EDEBİYYÂT**
AYASOFYA

62 **KISSADAN HİSSELER**
"DÂHİYÂNE ÇÖZÜM"

• DUALAR ve ZİKİRLER •

78 **DUALAR ve ZİKİRLER**
Haram Ay Orucu

78 **DUALAR ve ZİKİRLER**
Safer Ayının Vazifeleri
80 Safer Ayının Her Günü Okunacak Bir Duâ

80 **DUALAR ve ZİKİRLER**
Safer Ayında Kılınacak Namazlar, Safer Ayının İlk Gece Namazı, İlk Çarşamba Gecesi Kılınacak Namaz

80 **DUALAR ve ZİKİRLER**
90 Özellikle Safer Ayının Başında Okunarak Korkulardan Kurtulmaya, Zelil Durumdan Aziz Olmaya Vesile Olacak Acayip Bir Duâ, Virdin Metn-i Şerîfi ve Tercemesi

90 **DUALAR ve ZİKİRLER**
95 Doksanıncı İsm-i Şerîf, İsm-i Şerîfinin Bazı Havâssı,

95 **DUALAR ve ZİKİRLER**
Allâh-u Te'âlâ'nın En Sevdiği İsimlerle Duâ
96 Helâl Rızık ve Hayırlı Evlat Duası

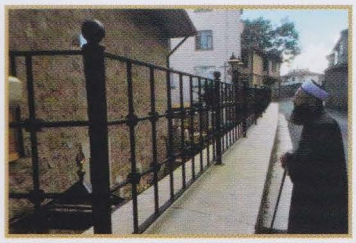

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN KASTAMONU ZİYARETLERİ

■ LÂLEGÜL MEDYA ARAŞTIRMA EKİBİ

▸08

ASRIN BEDBAHD MÜMİNLERİ

■ RESUL BÖLÜKBAŞ

▸32

İSTİHARE YAPMAK

■ HÜSAMETTİN VANLIOĞLU

▸40

HADİS İNKÂRCILARININ YENİ SLOGANI?

■ MUSTAFA ÖNŞİMŞEKLER

▸44

HADİSLER IŞIĞINDA ÜÇ REJİMİN KADERİ

■ MUSTAFA ÖZCAN

▸60

ŞİR ŞAH SURİ ve YAVUZ'UN ORTAK MİSYONU

▸54

PEYGAMBERİN TORUNU MU DÜŞMANI MI?

▸57

HER BİD'AT DALÂLETTİR

■ ALİ ULVİ UZUNLAR

▸64

HALİFELİĞİ İSTANBUL'A GETİREN SAVAŞ

■ Prof.Dr. AHMET ŞİMŞİRGİL

▸66

AVAM BİRİNDEN EHL-İ SÜNNET MUHASEBESİ

■ Prof.Dr. Volkan TUZCU

▸72

ÇOCUK SAHİBİ AİLELERE ÖNEMLİ UYARILAR

■ Mehtap KAYAOĞLU
(Pisikolojik Danışman &Psikoterapist)

▸74

Lalegül Dergisi Yıllık Abonelik

Yurtiçi Abonelik ₺120

Yurtdışı Abonelik €100

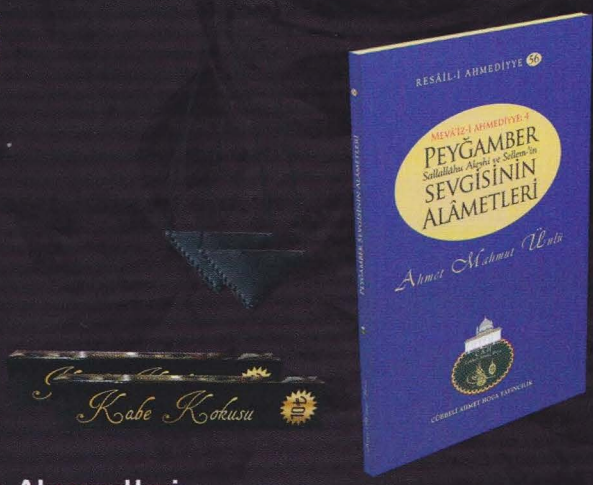

ABONE HEDİYELERİ

Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Sevgisinin Alamaetleri

2 Adet Kabe Kokusu

2 Adet Korunmuş Sır Muskası

Lâlegül

0212 912 10 06

www.lalegulnesriyat.com

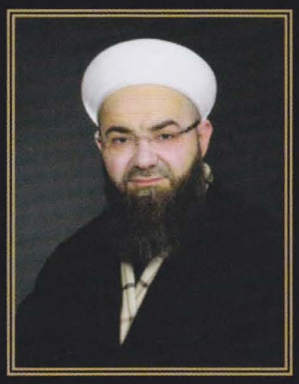

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

HAYRETTİN KARAMAN SAHÂBEDEN HER BİRİNİ SEVMESE DE ONLARDAN HER BİRİNİ SEVMEK HER MÜSLÜMAN ÜZERİNE FARZDIR

-2-

Bize sahâbe-i kirâmın tamamını sevmeyi nasib eden **Allâh-u Te'âlâ**'ya hamd-ü senâdan, **"Onları seven beni sevdiği için onları sevmiştir"** buyuran **Rasûlüllâh Efendimiz**'e, Ehl-i Beyt'ine ve sahâbesinin tümüne salât-ü selâmdan sonra!

İlgilenenlerin malûmu olduğu üzere H. Karaman bana sataştığı yazılarının bazısında evvelce demiş olduğu bir takım şirk içerikli görüşlerini sahiplenmemiş fakat benim kendisine reddiye yaptığım konulardan biri olan "Muâviye *(Radıyallâhu Anh)*ı sevmeme" mevzuunu kabullenerek ısrarla bu hususu defeatle dillendirmiş ve bir daha yazacağını okurlarına vaad etmiştir.

Kendisinin bu konudaki farklı yazılarındaki beyanları şöyledir:

Karaman Yeni Şafak gazetesinin 20 Ocak 2011 tarihli nüshasında:

"Ben ne demiştim, önce onu tekrarlayalım: "Ben Muaviye'yi sevmem, ama ona sövmem". "Bir gönülde Ehl-i Beyt sevgisi ile Muaviye ve Yezid sevgisi bir araya gelemez".

Evet ben böyle dedim ve diyorum. Peygamberimiz (s.a.) "Sövmeyin" diyor, ben de sövmüyorum" demiştir.

Başka bir yazısında da (22 Ocak 2015) *"Konumuz genel olarak ashab değil, özel olarak Muaviye'dir ve yakında bir daha yazacağım"* diyor.

Geçen yazılarımızda sahâbeyi kirâmın tümünün adaletli ve hayırlı olduklarına delalet eden, dolayısıyla da her birinin sevgiyi ve saygıyı hak ettiğini beyan eden 10 âyet-i kerîmeyi, meallerıyle ve tefsirleriyle birlikte açıklamıştık.

Bu ve daha sonraki yazımızda da sahâbe-i kirâmın tamamının bütün ümmetlerden daha hayırlı olduklarını beyan eden ve onlardan birini dahi sevmeyen ve ayıplayan kimselerin Ehl-i Sünnet'in nurlu yolundan ayrıldığını, dolayısıyla "Muâviye'yi sevmem" deme cesaretini gösteren H. Karaman gibi kimselerden sakınılması, onlarla birlikte yenilip içilmemesi, kız alınıp verilmemesi, birlikte namaz kılınmaması gibi önemli uyarıları ihtiva eden hadîs-i şerîf ve rivayetleri sizlerle paylaşacağım.

Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in Beyanıyla Sahâbe-i Kirâmın Her Biri Ümmetlerin En Fazîletlisi ve En Hayırlısı Olma Vasfına Sahiptir

Şu bilinmelidir ki **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* sahâbesini güzel vasıflarla nitelemiş, onlara son derece tazim etmiş ve kendileri hakkında övgülerde bulunmuştur.

Nitekim **Buhârî** ve **Müslim** *(Rahimehumellâh)*ın, **Abdullâh ibni Mes'ûd** *(Radıyallâhu Anh)*dan ittifakla rivayet ettiği bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَبْدِ اللهِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «خَيْرُ النَّاسِ قَرْنِي ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ.»

"İnsanların en hayırlıları benim asrımda olanlardır, sonra onların peşine gelenler, sonra onların ardı sıra gelenlerdir." *(Buhârî, Şehâdât:9, no:2509, 2/938; Müslim, Fezâilü's-sahâbe:52, no:2533, 4/1962)*

Ebû Sa'îd el-Hudrî *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «وَإِنَّكُمْ تُتِمُّونَ سَبْعِينَ أُمَّةً أَنْتُمْ خَيْرُهَا وَأَكْرَمُهَا عَلَى اللهِ.»

"Şüphesiz siz (kendinizden önce geçen) **yetmiş ümmeti tamamlamaktasınız ve Allâh katında onların en hayırlısı ve en değerlisi sizsiniz."** *(Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:11604, 3/61; Taberânî, el-Mu'cemu›l-Kebîr, no:10023, 19/422)*

Ebû Sa'îd el-Hudrî *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تَسُبُّوا أَصْحَابِي، فَلَوْ أَنَّ أَحَدَكُمْ أَنْفَقَ مِثْلَ أُحُدٍ ذَهَبًا، مَا بَلَغَ مُدَّ أَحَدِهِمْ وَلَا نَصِيفَهُ.»

"Ashâbıma sebbetmeyin (onlar hakkında alçaltıcı sözler sarfetmeyin)**, sizin biriniz Uhud Dağı kadar altın infâk etse** (Allâh yolunda harcasa)**, onların verdiği bir ölçeğe, hatta yarım ölçeğe dahi ulaşamaz."** *(Buhârî, Menâkıb:5, no:3470, 3/1343)*

Bu hadîs-i şerîf sahâbeden her birine şâmildir. Nitekim **Müslim** *(Rahimehullâh)*ın, **Ebû Sa'îd el-Hudrî** *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet ettiği diğer bir lafızda **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*:

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تَسُبُّوا أَحَدًا مِنْ أَصْحَابِي.»

"Sahâbemden hiçbirine sebbetmeyin" *(Müslim, Fezâilü's-sahâbe:54, no:2541, 4/1967)* buyurmuştur ki bu yasaklamayı **Abdurrahmân ibni Avf** *(Radıyallâhu Anh)*ın aleyhine konuşan **Hâlid ibni Velîd** *(Radıyallâhu Anh)*a yönelik olarak beyan etmiştir.

Sahâbeden bir zatın diğer bir sahâbînin hakkında kötü konuşması nehyedilmiş iken H. Karaman gibi ümmetin son döneminde ve en şerli zamanında bulunan biri *"Ben Muâviye'yi sevmem, onun sevgisiyle Peygamber sevgisi bir kalpte birleşmez"* deme hakkını kendinde nasıl görebiliyor.

İşte bu bapta zikrettiğimiz hadîs-i şerîfler sahâbe-i kiramdan her birinin sika (güvenilir) ve âdil kimseler olduğuna açıkça delalet etmektedir.

Bundan dolayı büyük muhaddis **İbni Hıbbân** *(Rahimehullâh)* muteber hadislerden derlediği ***"es-Sahîh"*** isimli eserinde:

"Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)***in ashâbının tamamının sika ve âdil kimseler olduğuna delalet eden hadislerin zikri"** şeklinde müstakil bir bap açmıştır. *(İbnü Hibbân, es-Sahîh, 16/238)*

Muhammed İdrîs el-Kandehlevî *(Rahimehullâh)*ın beyanı vechile; **İbni Hacer** *(Rahimehullâh)*: "Sahâbe-i kirâmın tamamı, Ehl-i Sünnet'in ittifakıyla adaletli olarak kabul edilmişlerdir.

Bu hususta küçükleri de büyükleri de, fitnelere (sahâbe arasındaki savaşlara) karışmış olanları da olmayanları da, yanında az bir zaman duranları da uzun kalanları da, tek bir hadîs rivayet edenleri de, **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in yanında ne kadar durduğu bilinmeyen Bedevîleri de müşterekti.

Bu genellemeyi yapmak Ehl-i Sünnet'in cumhûrunun açık beyanlarından anlaşılmaktadır ki muteber olan inanç budur." *(el-İsâbe fî Temyîzi's-sahâbe, 1/12)*

İmâm-ı Sehâvî *(Rahimehullâh)*ın beyanı vechile; **Ahmed ibni Hanbel** *(Rahimehullâh)* Aşere-i Mübeşşere'nin ve muhâcirler ile ensârın fazîletlerini beyan ettikten sonra şu açıklamayı yapmıştır:

"Bu zatlardan sonra insanların en fazîletlileri **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in kendi aralarında gönderilmiş olduğu asrın adamlarıdır.

Her kim **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* ile bir sene yahut bir ay veya bir an birlikte bulunmuşsa veyahut sadece onu (hayatında bir kere dahi) görmüşse o kişi onun ashabındandır, fazîletteki mertebesi ise onunla birlikteliği, ondan duydukları nisbette ve onu görebildiği müddete göre değerlendirilir.

Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* ile sohbeti (birlikteliği) en az olan sahâbî bile bütün hayırlı ameller ile **Allâh**'a kavuşmuş oldukları halde **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*i görmemiş olan kişilerin tamamından daha fazîletlidir.

Buna göre **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* ile bir an dahi birlikte olmuş, onu görmüş, onun bir sözünü işitmiş ve ona îman etmiş kimseler, (fazlaca amel-i sâlihe sahip olmasalar da) hayırlı amellerin tümünü işlemiş tâbiîn tabakasından daha fazîletlidirler. *(Sehâvî, Fethu'l-Muğîs, 3/114; Abdullâh ibni Abdilhâdî, es-Sahâbe ve's-Suhbe, 1/195)*

Kıymetli okurlarım! **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* ile bir an bile oturan sahâbînin fazîleti böyle olursa,

a) 18 yaşında Müslüman olan,

b) Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in (kayınbiraderi olan)

c) Uzun zaman kâtipliğini yapan,

d) Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*den 163 hadîs-i şerîf rivayet eden, ***"Buhârî"*** ve ***"Müslim"***de dahî 13 hadîsi tahric edilen,

e) 20 sene **Ömer** ve **Osmân** *(Radıyallâhu Anhümâ)* nın vâliliğini yapmış olan,

f) Hasen *(Radıyallâhu Anh)*ın halifeliği kendisine teslim etmesi neticesinde meşrû bir hılâfetle 20 sene de müminlerin emirliğini yapmış olan

g) Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in, azaptan korunması duasına mazhar olmuş,

h) Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*den, hidayete ermesi ve insanların hidayetine vesile olması için dua almış,

ı) İbni Ömer *(Radıyallâhu Anhümâ)*'nın diliyle ;

"**Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*'den sonra **Muâviye** *(Radıyallâhu Anh)*'dan daha cömert ve daha yumuşak huylu birini görmedim, Ebû Bekr, Ömer, Osman ve Ali elbette ondan daha hayırlı ve faziletli idiler ama **Muâviye** onlardan daha cömert ve halim selim idi" diye övülen,

j) Umeyr ibni Sa'd *(Radıyallâhu Anh)ın*: "Muâviye'yi hayırdan başka birşeyle anmayın çünkü ben **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in onun için hidayet duası yaptığını işittim." dediği,

k) İbni Abbas *(Radıyallâhu Anhümâ)*'nın:"**Muâviye** din ilimlerini iyi bilen bir fıkıhçıdır." sözüyle övdüğü bir sahâbînin fazîleti ne kadar büyük olur. *(İbnü'l-Cevzî, el-Müctebâ mine'l-Müctenâ, sh:415-416; İbnü Hacer, el-İsâbe, 3/433; İbnü Sa'd, et-Tabekâtü'l-kübrâ, 7/406, Tirimizi no:3842, 3843, Buhârî no: 3765, İbnü Ebî Âsım, el-Âhâd vel-Mesânî, no:516, Hallâl, es-Sünne, no:679-681, 2/442-443; Beğavî, Mu'cemü's-sahâbe, no:2193, 2194; Harâitî, Mekârimü'l-ahlâk, no:283, 2/2; Lâlekâî, Şerhu usûli'l-i'tikād, no:2291, 6/350; İbnü Asâkir, Târihu Medîneti Dimeşk, 59/173-174; Zeynüddîn el-Irâkî, Tarhu't-tesrîb fî şerhi't-Takrîb, 1/257)*

Artık bunca fazîleti hâiz bir zatı sevmeyen H. Karaman gibi biri için **Allâh-u Te'âlâ**'dan hidayet istemekten başka yapacak bir şey yoktur. **Rabbim** cümlemizi bu vartaya düşmekten muhafaza buyursun. Âmîn!

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN KASTAMONU ZİYARETLERİ

HAZIRLAYAN: LÂLEGÜL MEDYA ARAŞTIRMA EKİBİ

HEPKEBİRLER CAMİ-İ ŞERÎFİ ZİYARETLERİ

Kastamonu Hepkebirler Camii Şerifi Hazîresinde Sahabe-i Kiram'dan Kays el Hemedâni Hazretleri'nin Kabr-i Şerifi

KAYSU'L-HEMEDANÎ eL-ASGAR Hazretleri (Radıyallâhu Anh)

Halk arasında "Hepkebirler" adı verilen ve minarenin hemen yanında bulunan kabirde Kays'ül Hemedani El-Asgar adlı sahabi yatmaktadır. Kebir, Arapça büyük demektir. Daha ziyade Peygamber Efendimizi dünya gözüyle gören sahabe ve onlardan sonraki asırda yaşayan evlatları olan tabiin zümresi bu sıfatla anılmaktadır.

Cami haziresindeki mezar taşlarının üslubu, burasının yörenin en eski mezarlıklarından birisi olduğunu göstermektedir. Ancak Kays'ül Hemedani hakkında yazılı bil belgeye henüz ulaşılamamıştır.

Bu zat ile ilgili bugüne kadar ulaşılabilen tek kaynak Yalova'nın Güney Köyünde medfun bulunan Nakşibendi Şeyhi Şerafeddin Efendi tarafından 1911 yılında verilen bilgilerdir. Şerafeddin Efendi, Kays'ül Hemedani isimli iki kardeşten küçüğü olarak belirttiği El-Asgar'ın Eyüp Sultan *(Radıyallâhu Anh)* Hazretleriyle beraber Anadolu'ya geldiğini ve onun işaretiyle Kastamonu'yu teşrif ettiğini bildirmektedir.

Bu zâtın Kaysü'l Hemedânî Asgar adındaki sahabi; yanındakilerin de kendisi gibi sahabe yahut tabiînden olduğu rivayet edilir.

Bitişik bulunduğu cami ve aynı mahalle, kendilerine izafeten Hepkebirler adıyla anılmaktadır. Kebir Arapça büyük demektir. Daha ziyade Peygamberimizi dünya gözüyle gören sahabe ve onlardan sonraki asırda yaşayan evlatları olan tabiîn zümresi bu sıfatla anılırlar.

İşte Hepkebirler Türbesinde medfun bulunan bu zevat, Peygamberimizin ﷺ, **"Ümmetimin en hayırlı nesli benim asrımdakilerdir. Sonra bunu takip eden nesil, sonra da onu takip eden nesildir"** hadis-i şerifiyle methedilen zümreye dahildirler.

Kastamonu halkı asırlardan beri topraklarını şereflendiren bu büyük zevata hürmet hususunda kusur göstermemiş, sahabeler diyarı olarak memleketini övmek için onları vesile yapmıştır.

Kays-ül Hemedânî Asgar Hazretleri, İstanbul'da medfun bulunan Ebu Eyyüb Halid el Ensari (Eyüp Sultan) Hazretleriyle beraber Hz. Muaviye zamanında İstanbul kuşatması için gelen ordunun bir mücahidi olarak Anadolu'ya ayak basmıştır.

Ebu Eyyüb el Ensârî'nin şehid olduğu tarih 59/678 yılı olduğuna göre Kays-ül Hemedânî Hazretlerinin Kastamonu'yu teşrif tarihleri de buna yakın olmalıdır. Ancak o sıralarda bölge halkı henüz Müslüman değildir. Hazretin buraya nasıl ve ne suretle geldiği; burada hangi şartlarda ve nasıl yaşayıp vefat ettiği hususları müphem(bilinmemekte)dir.

Maamâfih Hulefa-i Raşidîn devrinden itibaren ashabın irşad maksadıyla gerek gruplar halinde gerekse ferdî olarak çeşitli bölgelere dağıldıkları malumdur. Bu zâtın teşrifini de aynı sebebe bağlamak mümkündür. Bu şekilde dünyanın çeşitli yörelerine dağılan sahabe hazerâtının gayri müslim milletler tarafından da genellikle hürmet ve ikram gördükleri bir vakıadır. Nitekim Eyüb Sultan Hazretlerinin kabrini fetihten önceki yıllarda Hıristiyanların ziyaret ettikleri tarihçiler tarafından zikredilmektedir.

Hatta Bizans zamanında İstanbul ve civarında kıtlık ve kuraklık olduğu zamanlarda Hıristiyanlar Hazreti Ebu Eyyub'un mezarı etrafında toplanırlar ve onun yüzü suyu hürmetine niyazda bulunurlardı.

Bu zatın burada medfun olduğuna dair nesilden nesile nakledilen rivayetin doğruluğu hususunda şüpheye mahal yoktur. Zira kültür hayatımızın vazgeçilmez mimarlarından olan din büyüklerimiz silsile yoluyla böyle nakletmişler ve hiç kimse de bunun aksini iddia etmemiştir.

Son zamanlara kadar önündeki yoldan sarhoşların geçemediği; yola çıkıntısı olduğu gerekçesiyle geri çekmek için mezarların kaldırılma teşebbüslerinin amacına ulaşamadığı vs. tasarrufları ile bilinen türbenin, halkımızın gönlünde müstesna bir yeri vardır.

Kays-ül Hemedânî Asgar Hazretlerinin büyük kardeşi olan Kaysü'l Hemadanî Ekber Hazretleri peygamberimizin sevgili torunu Hz. Hasan *(Radıyallâhu Anh)*'a yapmış olduğu hizmetlerinden ötürü rüyasında **Efendimizin ﷺ, "Ey Kays! Benim evladıma ettiğin ihsana karşılık ben de kıyamet gününde seni yüzyirmidörtbin peygambere göstererek: Ashabımdan Kaysü'l Hemedânî'ye bakın! diye izzetlendireceğim"** müjdesine nail olmuştur. *(Hasan Burkay, Menâkıb-ı Şerefiyye, Cilt 6, sh35-37, Fazıl Çifci, Kastamonu Camileri-Türbeleri ve Diğer Tarihi Eserler Sh177-178)*

Türbenin yanındaki kitabede zikredildiği üzere:

Hafız Şemseddin Zehebi'nin "Tecrid-i Esmai's Sahabe" isimli eserinde de "Kaysül Hemedani" adı geçmekte, ancak hayatı hakkında bilgi verilmemektedir. Eyüb Sultan Hazretlerinin şehadet tarihi 678 yılı olduğuna göre; Kays'ül Hemedani Hazretleri'nin Kastamonu'ya teşrifleri de bu tarihe yakın bir tarih olmalıdır. Kays'ül Hemedani'nın buraya ne suretle geldiği, burada hangi şartlarda ve nasıl yaşadığı, ne zaman vefat ettiği hususları bilinmemektedir.

Kastamonu Hepkebirler Camii şerifinin içinde bulunan bu kemerin altında keşif ehlinin tesbîtine göre geçmiş Peygamberlerden bir Peygamber-i Zişân medfun bulunmaktadır. Keşif ehli, o Peygamber'in ism-i şerifini tesbit etmişlerse de şu anda bu bilgiye ulaşamadık. Ama bu camii şerifin içinde geçmiş enbiyâdan bir zâtın yattığı tespit edilmiştir. Rabb'imiz şefaatlerine nâil eylesin; âmîn.

SAMUR DEDE (Kuddise Sirruhû) HAZRETLERİ

Hepkebirler camii şerifi hâzıresinde bir çok ulemâ, evliyâ, Rufâi dervişleri, fıkıh âlimleri vesair evliyâullah (Allah -u Te'âlâ'nın dostları) medfun bulunmaktadır.

Kastamonu'ya gidenler mutlaka bu mekanı ziyâret etsinler, şefaatlerine ersinler.

ATABEY GAZİ CAMİ-İ ŞERÎFİ ZİYARETLERİ

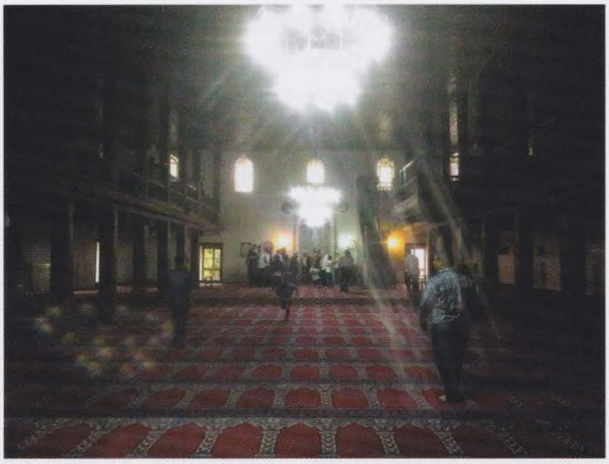

Osmanlı döneminden önce, beylikler döneminde Kastamonu'yu fetheden Atabey Gazi Hazretleri'nin Fetih Camii olarak yaptırdığı Atabey Gazi Camii Şerifi.

ATABEY GAZİ (KIRK DİREKLİ) CAMİİ

Mülkiyeti Atabey gazi vakfına ait olan Cami'nin kitabesinden öğrenildiğine göre, Çobanoğulları beylerinden Atabey Muzafferüddin Yavlak Aslan 1273 yılında yaptırmıştır. Kastamonu'nun en eski camisi olan bu yapı 1800 ve 1871 yıllarında onarılmıştır.

Cami kesme ve moloz taştan yapılmış, ibadet mekanını kırk ahşap direğin taşıdığı bir tahta tavan ile örtülmüştür. Bundan ötürü de halk arasında Kırk Direkli Cami olarak tanınmıştır. Giriş kapısı taştan yapılmıştır.

Rivayete göre Selçuklu devletinde üst düzey komutanlardan birisi olan ve 200 bin çadırlık aşireti ile önemli bir güce sahip bulunan Hüsamettin Çoban Bey Kastamonu'yu fethettiğinde, kalenin hemen eteklerinde bir cami yaptırmış ve ilk Cuma namazını burada kıldırmıştır. Cuma hutbesine çıkarken de, fethin simgesi olarak minbere kılıç kuşanarak çıkmıştır. Daha sonradan torunu Muzafereddin Yavlak Arslan tarafından ilk yapılan cami yıkılarak yerine bugünkü Atabey camii inşa edilmiştir. Ancak fethin ardından kılınan ilk Cuma namazında minbere kılıçla çıkan Hüsamettin Çoban Bey'in başlattığı gelenek sonradan da devam ettirilmiştir. Günümüzde de Atabey cami'inde imam hala Cuma hutbesi için minbere çıkarken kılıç kuşanma geleneğini devam ettirmektedir.

Caminin güney duvarının hemen doğusunda da Atabey Gazi Hazretlerinin türbesi bulunmaktadır. Türbede bu zatın dışında kimin yattığı kesin olarak bilinmemekle beraber, Muzaffereddin Yavlak Arslan'ın mefdun olduğu kesin olarak bilinmektedir. Cami ve türbe son olarak 2009 yılında Vakıflar Genel Müdürlüğü tarafında restore edildi.

ATABEY GAZİ TÜRBESİ

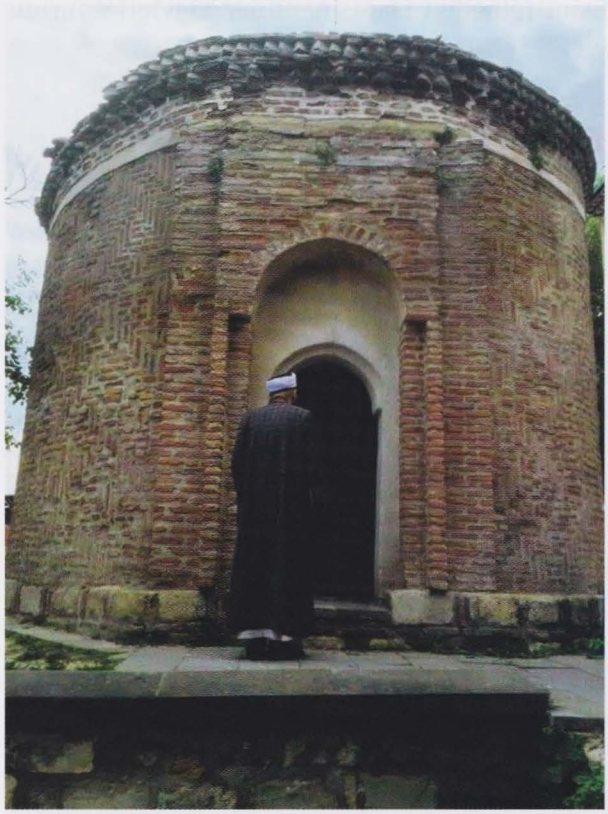

ATABEY GAZİ KİMDİR?

Kastamonu ve havalisinin İslâm topraklarına katılabilmesi amacıyla bir asırdan fazla mücadele verildiği malumdur.

Bu süre zarfında kısa da olsa bölgeye hâkim olan komutanlar vardır. Ancak Hristiyan Bizansın bu toprakları Müslüman-Türklere ebediyyen terketmesi, Çobanoğulları Beyliği'nin kurucusu olan Hüsameddin Çoban Bey tarafından sağlanmıştır.

Türbede medfun olan Atabey'in adı belli olmamakla beraber tarihî kaynaklar Kastamonu fatihi olarak Hüsameddin Çoban Bey'i göstermektedir. Son yıllara kadar kale kilidinin sandukasının başında asılı durması ve türbe duvarındaki levhada yazılı bulunan:

"Eâzım-ı Rical-i Selçukiyye'den Fatih-i belde Atabey Gazi Hazretlerinin türbe-i Şerifesidir" ibaresinden bu Atabeyin Hüsameddin Çoban Bey olduğu anlaşılmaktadır.

Hüsameddin Çoban Bey'in Anadolu Selçuklu Devletinin ilk hükümdarı Kutalmış oğlu Süleyman Şah'ın seçkin emirlerinden Kara Tekin'in soyundan geldiği kabul edilmektedir. (Kara Tekin, 1074 M. yılında Sinop ve Kastamonu havalisini fetheden Danişmentliler Devleti emiridir ve Çankırı'da medfundur).

Çağdaş kaynaklarda bildirildiğine göre Hüsameddin Çoban Bey, Anadolu Selçuklu Devleti'nin önde gelen komutanlarından biridir. Melikü'l ümerâ unvanına bakılırsa sıradan bir bey olmayıp Bizans sınırlarındaki "Uç" tabir edilen bölgenin Beylerbeyidir. Binaenaleyh, sınırları Sinop'un batısında kâin bir noktadan Kastamonu, Devrek, Bolu, Eskişehir, Kütahya ve Denizli'yi içine alan bir yay şeklinde Akdeniz'de Fethiye Körfezine kadar uzanan bölgenin tamamı Hüsameddin Çoban Bey'in liderliğindeki Kayı Boyunun yönetiminde bulunuyordu. Aralarında Ertuğrul Gazi'nin de bulunduğu bütün Kayı beyleri bu beylerbeyi'ne tâbi idi.

Muzafereddin Yavlak Arslan döneminde Hoylu Hasan Bin Abdü'ldülmü'min tarafından yazılan bir eserin mukaddimesinde yer alan, "Melikü'I ümerâ ve sipah-bûd-ı diyar-ı uç" unvanlarından Beylerbeyi sıfatının Çobanoğulları Beyliği'nin yıkılmasına kadar Kastamonu beylerinin uhdesinde kaldığı görülmektedir.

Bu durumda Ertuğrul ve Osman Beyler Söğüt civarında bir oymağın beyleri sıfatıyla yaşadıkları devirde kuzey-batı Anadolu sınırlannın muhafazası ile görevli bulunan Çobanoğulları Beyliği'ne tabi bulunuyorlardı.

Böylece, Kastamonu halkının atalarından naklettikleri. **"Kastamonu'nun sınırları Üsküdar'a kadar uzanırmış"** şeklindeki rivayetin doğruluğu meydana çıkmakla beraber eksik olduğu görülüyor. Zira sınırın ucu Fethiye'ye kadar uzanmaktadır.

Hüsameddin Çoban Bey ve oğulları Bizans'ı Paflagonya Bölgesinden atarak sürekli mücadelelerle zayıflatmış ve küçük bir bölgeye sıkıştırarak nöbeti Osmanlı'lara devretmiştir. Osman Bey'in Söğüt Yaylası'nda temellerini attığı muhteşem imparatorluğun mayasında Kastamonu'nun payı küçümsenemeyecek ölçülerdedir. Bugün gururla yâd ettiğimiz Osmanlı Devlet geleneklerinin tecrübelerle olgunlaştığı yer olarak Kastamonu, Türk-İslâm tarihinde müstesna bir mevkie sahiptir.

İbn-i Bîbî Vekâyinâmesinde Hüsameddin Çoban Bey'den şöyle bahsedilmektedir:

"O zamanki devletin ileri gelenlerinden, ümerânın büyüklerinden, saltanatın ünlülerinden olan Emir Hüsameddin Çoban, doğruluğu, kahramanlığı, cömertliği, adaleti ve kendisine tâbi olanların çokluğu itibarıyla bütün ümera arasında en seçkin olanıydı.

Diğer uç emirleri her yıl kendisini ziyarete gelirlerdi. Devamlı gaza ve cihad ile meşgul olarak sayısız ganimetler elde ederdi. Şairlere, fudalâ ve tasavvuf ehline son derece ikram ve hürmet gösterirdi."

Yine aynı belgeye göre 608/1211-12 yıllarında Kastamonu Beyi olarak görülen Hüsameddin Çoban Bey'in buradaki beyliğinin başlangıcının II. Kılıç Arslan zamanına kadar geri götürülebilmesi mümkündür. Selçuklu sarayındaki taht mücadelelerinin hemen hemen tamamında nüfuzlu kişiliği sayesinde hakem sıfatı ile kendisinin bulunduğu ve her defasında da nüfuzu artarak bölgesine döndüğü görülmektedir.

Hayatındaki bir başka başarısı da Kırım'ın fethidir. I. Alaeddin Keykubat adına Kırım'a, Sinop yoluyla başarılı bir çıkartma yaparak fetheden Hüsameddin Çoban Bey, çevredeki Rus meliklerini de vergiye bağlamıştır.

Orada cami, medrese ve hamam-hastane gibi sosyal tesisler yaptırıp bunlara gelirler tahsis ettikten sonra 1224 M. yılında Kastamonu'ya dönmüştür. Beraberinde getirdiği hediyelerden büyük bir kısmını Selçuklu Sultanı'na arz ederek takdir ve taltiflerini kazanmıştır.

Kastamonu'daki bazı cami ve medreselere Kırım'dan geldiği söylenen gelirlerin bu fetih ile sağlanmış olması muhtemeldir. Hüsameddin Çoban Bey, askerî ve mülkî başarıları yanında

kurmuş olduğu dînî ve sosyal tesislerle de Kastamonu'ya İslâmî bir hüviyet kazandırmıştır. Ezcümle kendi adıyla anılan Atabey, Deveciler ve Akçasu Camileri; birisi Vakıf semtinde diğeri Atabey hanı civarında olmak üzere iki mescit, Atabey Medresesi, Vakıf Hamamı, Tosya yolundaki Atabey ve Sarı'nın hanları, bazıları harap olmakla beraber ayaktadır.

Başta Maden Dede ve Yusuf el Horasânî olmak üzere İslam ülkelerinin her tarafından bir çok âlim ve mümtaz şahsiyet buraya akın etmişler; hürmet ve ikram görmüşlerdir. Kendilerine yüksek mevkiler ve sınırsız çalışma ortamı sağlanarak bu vesileyle kıymetli eserler vermelerine zemin hazırlanmıştır.

Atabey Gazi Türbesinin civarındaki kabristan, aralarında âlim, şâir, tabip, mühendis ve müderrislerin bulunduğu; Her biri sahasında emsalsiz olan çok sayıda zevâtın İlmî sohbetlerinin hiç aksamadan devam ettiği bir meclis gibi görülmektedir. (*Fazıl Çifci, Kastamonu Camileri-Türbeleri ve Diğer Tarihi Eserler Sh171-175)*

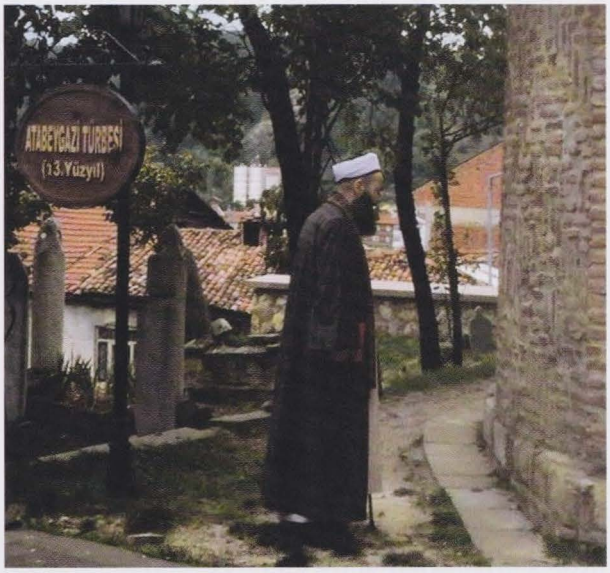

ATABEY GAZİ'NİN KERAMETİ

Kendisinin yakın tarihte;30 senelik orada imam olan Cemal YILMAZ'ın Cübbeli Ahmet Hocaefendi'ye anlattığına göre, elektrik kablolarını döşemek üzere çalışan Erol adında bir işçi gecenin ikisinde Atabey Gazi camiine girdiğinde mihrapta iri yarı uzun sakallı bir zat görmüş , onu cami imamı sanmış, biraz daha yaklaştığında imam olmadığını anlamış.

Namazı bitirdiğinde o zatın imamdan daha iri yarı olup sakalları daha uzun olduğunu görmüş ve sonra o zatın mihrabın sol tarafında kalan türbeye doğru yürüyüp gittiğini ve böylece türbesine geçtiğini görmüş ve yakın tarihte vefât eden bu işçi bunu İmam'a anlatmıştır. Dolayısı ile bu zâtın tasarrufu devam etmektedir.

Yûsuf el-Hemedânî Hazretleri'nin Halifesi
MADEN DEDE LAKABIYLA BİLİNEN EBÛ SALİH el-MÜNCÎ Hazretleri

Bu türbede üç veli bulunmaktadır. Mezarlardan birisinin Maden Dedeye ait olduğu kesindir. Bir diğerinin oğlu ve halifesi olan Veli Dede'ye ait olduğu söylenmektedir.

Maden Dede olarak bilinen zâtın adı Ebû Salih el-Müncî'dir. Nakşibendî şeyhi Hemedan'lı Yusuf Efendi'nin halifelerinden olup Mâverâünnehir ulemasındandır. 12. asrın ikinci yarısında hayatta olduğu ve Abdülkâdir Geylânî Hazretleri'nin (vefatı: 561/ 1165-66) kendisini ziyaret ettiği söylenir.

Menâkıb-ı Şerefiyye'de zikredildiği üzere:

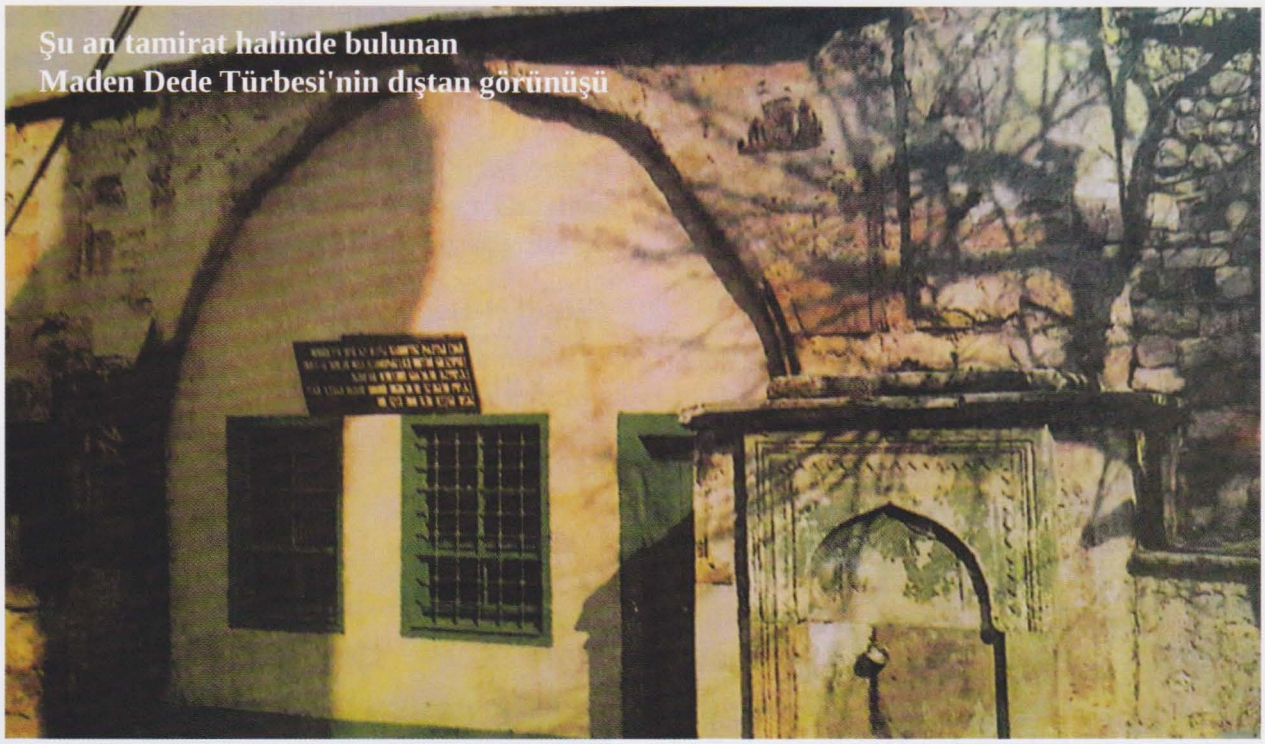

Şu an tamirat halinde bulunan
Maden Dede Türbesi'nin dıştan görünüşü

MADEN DEDE LAKAPLI ZÂT

Kastamonu Atabey Cami-i Şerîfi Karşısında Kemer Altında Medfûn olan Zâttır.

Bu zâtın adı Ebû Salih el-Müncidir ve sâdât-ı celile-i Nakşibendiyye'den Mevlana Yusuf el- Hemedanî Hazretlerinin halifelerindendir. Zamanında Yemen şîîlerinden bir Melik, Seyyidinâ Sıddîk-ı Ekber ve Muaviye Hazretleri hakkında; "Onlara lanet farzdır" dediğinden dolayı, Yemen'de bir mahârebe açılmıştır.

Bu muharebe yüzünden Yusuf el-Hemedanî, Ebû Sâlih el-Müncî ile halifelerinden dokuz zâtı diyâr-ı rûma (Anadolu'ya) gönderdiler

O vakit Kastamonu halkı fetret (Burada fetret; adem-i diyanet / dinsizlik mânasınadır) halinde bulunduğundan, Ebû Salih el- Müncî'yi de ihzâr ederek harp halinde burada zamanının Müslüan melikine yardım ettiklerinden, nâmlarının insanlar arasında "Mâden Dede" olarak şöhret ettiği muhtemeldir.

Yusuf el-Hemedanî Hazretleri Ebû Salih el-Müncî hakkında: **"Onun yüzünü gören saadet-i ebediyye'ye nail olur"** buyururlar ve kendilerini çok severlerdi.

Bir gün Yusuf el-Hemedanî Hazretleri Abdülkâdir Geylânî Hazretlerine:

"Ebû Salih el-Müncî Hazretlerilerinin yüzüne her kim bakarsa, Allah onu saadet-i ebediyye'ye nail eder" buyurduklarından, Geylânî Hazretleri müşarunileyhin (Bu Zâtın) yüzünü görmek için altı aylık yerden bulundukları mahalle kadar gitmişlerdir.

Geylânî Hazretleri (ile) muasır idiler, kâmil manada velî bir zattır. *(Hasan Burkay, Menâkıb-ı Şerefiyye, Cilt 6, sh:19)*

Yaşadığı dönemde şîîlerin faaliyetleri artmış olduğundan, şeyhi tarafından Anadolu'ya gönderilen halifelerden birisidir. Yani şîîlerin bozuk akidelerine karşı Müslümanları aydınlatmak amacıyla buraya gönderilmiştir.

Madenler hakkında uzman olan Ebû Salih, burada çeşitli madenler de keşfederek, harp halinde bulunan zamanın hükümdarı Hüsameddin Çoban Beye destek ve yardımcı olmuştur. Bu yüzden kendisine "Maden Dede" denilmiştir.

Fetihten sonra Atabey Gazi, Maden Dede'ye kendi yaptırdığı Fetih camii'nin imamet ve irşad hizmetlerini tevdî etmiştir. Nakşibendî tarikatının kaideleri üzerine irşad görevini üstlenen Maden Dede, vefatına kadar bu hizmetlere devam etmiştir. Kendisinden sonra yerine oğlu Veli Dede ve Isa Dede gibi zevat irşad seccadesine oturup görevi devam ettirmişlerdir.

Üçüncü lahdin ise İsa Dede'ye ait olduğu sanılmaktadır. Zira türbe halk arasında bayramî şeyhi İsa Dede'nin adıyla anılmaktadır.

İsa Dede, Ankara'da medfun Hacı Bayram-ı Veli Hazretlerinin halifesi ve damadıdır. Zahirî ilimlerde asrının ileri gelenlerinden olduğu gibi tasavvufta da mümtaz bir mevkie sahiptir.

Bayramî Tarikatı şeyhi olmakla beraber kendisine göre tarikatta usûller geliştirmiştir. Daha sonraları bu usûller, "Usûl-i îseviyye" olarak adlandırılmıştır.

İsa Dede Şeyh Şaban-ı Veli'nin Kastamonu'yu şereflendirdiği 937/1530 tarihinde hayatta olup kendisini karşılamak üzere iki dervişini şehir dışına göndermiş, ancak dervişler Şaban Efendi kendisini tanıtmadığı için onu fark edememişlerdir. İsa Dedenin vefat tarihi kesin olarak tesbit edilememiştir.

Kendisinden sonra şeyh Ali Dede, Müftü Şeyh Mustafa Efendi, Şeyh Mehmet Efendi, Münzevî Şemseddin Efendi gibi halifeler posta oturmuşlar, tekke ve zaviyelerin kapanmasına kadar Bayramî Tarikatı usûllerine göre irşad görevini devam ettirmişlerdir.

Son şeyhi de İstiklal Savaşında büyük fedakarlıklarıyla tanınan ve Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti şube başkanlığı ve benzeri mühim görevler üstlenmiş olan Şeyh Ahmet Ziyaeddin Efendidir. Hepsinin kabirleri adı geçen türbe ve Atabey Camii civarındadır.

Türbede Bulunan Maden Dede'nin Vefatından Sonraki Kerameti

Mahalle sakinlerinin anlattığına göre bundan 40-50 yıl önce bu evin sahibi olan şahıs, mezarın bulunduğu yeri bahçesine dahil etmek üzere kazmaya başlar. Olağan dışı bazı engellere aldırmayıp kazıya devam eder. Tam mezarın bulunduğu yere geldiği anda aniden iki gözü birden kör olur. Daha sonra bu şahıs evini başkasına satarak burayı terk etmiştir.

Bu gün mezar, hafriyat yapılan bu kısımdan iki metre kadar yüksekte bulunmaktadır. Hadisenin bir benzeri 1 Mart 1998 tarihinde tekrar vâkî olmuştur. *(Fazıl Çifci, Kastamonu Camileri-Türbeleri ve Diğer Tarihi Eserler Sh:180-181)*

Abdülkâdir Geylani Hazretleri'nin Torunu ABDÜLFETTAH-I VELİ Hazretleri

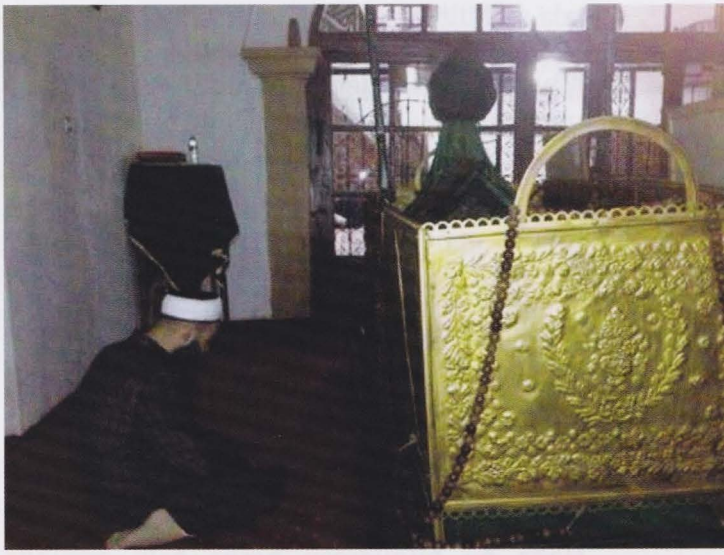

ABDÜLFETTAH-I VELİ TÜRBESİ

Türbe Yılanlı Camiinin doğu bitişiğindedir. Camiden ve kuzey tarafından açılan iki kapısı vardır. Duvarları harçla moloz taşından yapılmış, çatısı ahşap, üzeri kiremitlidir.

Dikdörtgen planlı olan bina doğu-batı istikametinde Yılanlı cami-i şerîfi ile ihata duvarı arasında uzanmaktadır.

Döşemesi beton olan binanın kıble duvarında bir de mihrap hücresi vardır.

Abdülfettah-ı Veli *(Kuddise Sirruhû)*, Abdülkâdir Geylani Hazretleri'nin torunudur. Babasının adına izafeten Abdülazizzâde nisbesiyle anılan kola mensuptur. Vakıflar Genel Müdürlüğü Arşivindeki 203/706 esas no'lu şahsiyet kaydına göre Pervane Ali bin Süleyman tarafından inşa edilen şifâhane bünyesindeki camiin şeyhlik, imamet ve hitabet vazifeleri kendisine tevdi edilmiş ve bu vazifeler tevarüs yoluyla ahfadına (torunlarına) intikal etmiştir.

Tekke ve zaviyelerin kapanmasına kadar burası kâdirî dergâhı olarak da irşat merkezi hususiyetini muhafaza etmiştir

Son Şeyh Necip Efendi zamanında dergahta fakirlere, yolculara ve misafirlere yemekler verildiği, mevlit kandillerinde de halka ikramlarda bulunulduğu ve bu hizmetler karşılığında dergahın aylık besyüz kuruş tahsisatı olduğu bilinmektedir.

Konu ile ilgili olarak Mehmet Behçet, Kastamonu Âsâr-ı Kadimesi adlı eserinin 57. sayfasında şu bilgileri vermektedir:

"Buraya Yılanlı denilmesinin sebebi, vaktiyle burasının Kastamonu'nun içinde akmakta olan çayın kenarında yılanlık ve metruk bir yer olmasındandır.

Buraya Şeyh Abdülkâdir Geylani'nin 4. evladı Abdülfettah-ı Veli gelmiş, Kastamonu ahalisi bu şeyhten hazzetmemişler. Kendisi yer istemiş, burasını göstermişler, barınmasını arzu etmemişlerdir. Kendisi bu yılanlık yerde barınmış ve kalmış, inşa ettiği dergaha Yılanlı denilmesi 'Geylanlı' kelimesinden galat imiş".

Hatta bu bilgilerden başka halk arasında **Abdülfettah** Hazretlerinin buradaki yılanları toplayarak bir bohça ile şehrin üst tarafındaki Kaybılar (kayıplar) deresine attığı ve yılanların kendisine itaat ettiği de anlatılmaktadır.

Abdülfettah-ı Veli hakkında daha etraflı bilgiler veren Seydişehirli Şeyh Şerafeddin Efendi 1329/1911 tarihinde Kastamonu'yu ziyaretleri esnasında su bilgileri kaydettirmiştir:

"Abdülkadir Geylânî Hazretlerinin Anadoluda birçok torunu medfundur, birisi Bursa'da Ahmed el Kebir, ikisi İstanbul'da Arpacı Caminde Musa el Hadi ve Abdül Hadi, birisi de Sinop'ta Medfun olan Salih el Geylani'dir.

Kastamonu Yılanlı Dergahında medfun olan Abdülfettah adındaki zât da Geylani Hazretlerinin halifelerinden ve cariyeden gelme torunlarındandır. Büyükler arasında sayılan Abdülfettah'lardan biri de bu zâttır.

Abdülkadir Geylânî Hazretlerinin torunları dokuzdur. Bu torunlarından biri de Kastamonu'daki Abdülfettah Hazretleridir. Evlâdının oraya buraya dağılmalarının sebebi zamanlarındaki padişahın zulüm ve düşmanlığıdır.

Abdülfettah Hazretleri de aynı sebepten dolayı bin kişi ile birlikte Bağdat'tan buraya hicret etmişlerdi. Medfun oldukları yerde civarında bulunanlar da büyüklerdendir. Nitekim Kabr-i Şerîfin üzerinde bulunan malumattan anlaşıldığı üzere etrafında yatan zevattan ikisi hariç diğerlerinin tümü çocukları ve torunlarıdır.

Abdülfettah-ı Velî Türbesi

ABDÜLFETTAH Hazretleri'NİN KERAMETİ

Bu zâtın apaçık bir kerameti, Benî İsrail'e geldiği gibi gökten kendilerine mâide (ziyafet, üzerinde nimetler bulunan sofra) gelmesi idi. Bir defa, halen medfeni civarında bulunan bir taş üzerine de gökten sofra inmiştir.

Mâide, ekseriyetle üzerinde balık mevcut olarak Cennet-i A'lâ'dan inerdi. Bundan yediklerinde dört beş ay yemek yemezlerdi.

Bir gün Abdülfettah Velî'ye, Abdülkadir Geylânî Hazretlerinin ruhaniyetleri gelerek **"Böyle mâide yemekle hayat sürmekten bizzat çalışıp kazanarak yaşasan daha iyi olur ve böyle yapman aynı zamanda sünnettir. İhtimaldir ki etbaınızla bu mâidenin şükrünü ifâ edemezsiniz"** buyurdular. Abdülfettah Hazretleri "Ey efendim! ne ile meşgul olayım?" dediğinde, **"Habbetü'r revm ekiniz"** buyurdular.

Bu emir üzerine habbettü'r revm ziraatine başladılar. Habbetü'r revm kendir tohumudur ki bu toprağın bu ziraata uygun ve müsait bulunduğunu Abdülkadir Geylânî Hazretleri torunları Abdülfettah Hazretlerine açıklamışlardır. (Nitekim bölgede kendir ziraati bugün de yaygındır. Taşköprü ilçesinde kendir fabrikası halen faal vaziyettedir.)

Her yıl Kastamonu kendir hanında alım satım sezonunun başladığı gün basit bir tören yapılarak Abdülfettah-ı Veli Hazretlerine dualar okunmakta ve Fatihalarla yâd edilmektedir"

Yılanlı Külliyesi Abdülfettah Veli Efendi Hazretleri tarafından Daruş-Şifâ (Hastane olarak Hicri 607 Miladi 1210 tarihinde inşaa edilmiştir. Bu yüce velinin vefatı Hicri 671, Miladi 1273 tarihinde gerçekleşmiştir. Cenab-ı Hak cümlemizi ruhaniyetlerinden müstefid buyursun. Allah-u Te'ala şefaatlerine nâil eylesin, âmin. *(Hasan Burkay, Menâkıb-ı Şerefiyye, Cilt 6, sh21-22, Fazıl Çifci, Kastamonu Camileri-Türbeleri ve Diğer Tarihi Eserler Sh4-6)*

Cübbeli Ahmet Hocaefendi Kastamonu Yılanlı Camii'nde medfun bulunan Abdülfettah Velî Hazretleri'ni Bayram sabahı ziyaret etti.

Kurban Bayramı namazından iki saat evvel geldiği Camii şerifte kabr-i şerif yanında iki saat dua ile meşgul oldu.

Abdülkadir Geylânî Hazretleri'nin dördüncü torunu olan Abdülfettah Veli Efendi Hazretleri; Kastamonu'ya sekizyüz sene evvel gelmiş,orada şifâhane (hastahane) kurmuştur.

Cübbeli Ahmet Hocaefendi'yi misâfir eden Abdülkadir İmamvekilioğlu ağabeyimizin âilesi de Abdülfettah Velî'nin torunlarındandır.

AŞIKLI SULTAN HAZRETLERİ

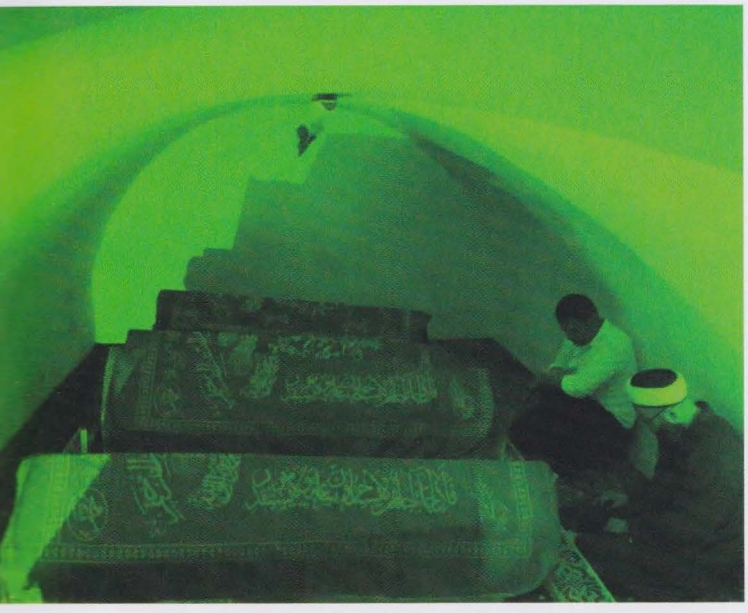

Bu zâtın türbesi Püre mahallesi Kalekapısı Kümbbet Sokağındadır, bir Selçuklu eseridir.

Türbede kitabe veya hakkında yazılı bir belge bulunmadığından Aşıklı Sultan hakkındaki bilgiler tamamen rivayetlere dayanmaktadır.

Ancak hemen belirtmek isteriz ki halk arasında tevatüren nakledilen olaylar ve meşhur kişiler hakkındaki bilgilerde yanlışlık veya noksanlık olabilir fakat bunlar asla mesnetsiz değildirler. Bunu araştırmalarımız esnasında birçok olayda müşahede ettik. Kaynak ve belgeler ortaya çıktıkça halkın dilindeki menkıbelerin büyük ölçüde gerçekleri ifade ettiğini, sadece bazı yanlışların bulunduğunu gördük. Binaenaleyh bu zât hakkında dilden dile nakledilen bilgilerin doğruluğu hususunda da fazla tereddüt etmeye lüzum yoktur.

Sandukaların üzerlerinde bulunan yazılı kağıtlara göre burada medfun olan zevata ait bilgiler şöyledir:

1. Sanduka : Adı bilinmeyen bir şehit.

2. Sanduka : Mağripli Mehmet Ağa.

3. Sanduka : Aşıklı Sultan'a aittir. Aşıklı sultan, eti ve kemiği ile sandukanın içinde mevcuttur. Ayak bilekleri aşık tabir edilen kemiklere kadar sandukanın camekanlı olan uç tarafından görüldüğü için bu isimle anılmaktadır.

4. ve 5. Sandukaların hangi velilere ait olduğu belli değildir.

Rivayetler ve sandukanın başındaki yazıya göre, türbenin adına izafeten anıldığı Aşıklı Sultan, Bizans'ın elinde bulunan Kastamonu'yu İslâm topraklarına katmak üzere bu beldeye gelerek kaleyi kuşatan Türk ordusunun komutanıdır. Zamanın en muhkem kalelerinden birisi olan ve "Zâlifre" adıyla anılan Kastamonu Kalesi'nin giriş yeri, günümüzde de Kalekapısı olarak bilinen bu mevkidir. O yüzden savaş burada yoğunlaşmış ve komutan olan bu zât burada şehit olmuştur. Kesin zaferden sonra da aynı yere bir türbe inşa edilerek komutanın hâtırası ebedîleştirilmiştir.

Malazgirt Savaşından sonra fetihlere devam eden Müslüman-Türk akıncıları kısa süre içersinde uç bölgesi olan Kastamonu'ya ulaşmış; Buralarda İslâmî hayat tarzını yerleştirmek için alpleriyle, erenleriyle bir bütün olarak Allah yolunda cihadın muhteşem örneklerini sergilemişlerdir. Topoğrafik yapısı ve muhkem kaleleri nedeniyle bölgede Türk hakimiyetinin kurulması uzun sürmüştür.

Kastamonu ve çevresi şiddetli Türk-Bizans mücadelelerine sahne olmuştur. Ancak yüzyıldan uzun bir zaman içinde hâkimiyetin sağlanması mümkün olabilmiştir.

Aşıklı Sultanın komutanı bulunduğu ordu, tarih itibarıyla Danişmentliler Devri ordularındandır. Danişmentlilerin bölgeye bir süre hakim olduğu biliniyor. Ancak kesin hakimiyet Çobanoğulları (Atabeyler) Döneminde sağlanmıştır.

İşte Aşıklı Sultan, bu mücadeleler sırasında şehit düşen, adı bilinmeyen ancak Allah'ın *(Celle Celâlühû)* adını, güneşin aydınlattığı her yere ulaştırabilmek amacıyla ölüm dahil hiç bir engel tanımayan kahramanlardan birisidir.

Uğrunda ölen bulunmadıkça bir toprağın vatan olamayacağı şuurunu, asırlar ötesinden ilan eden iman erlerinden beş tanesi bedenleriyle Aşıklı Sultan Türbesinde; hatıralarıyla de nesillerin kalplerinde ebediyyen yer bularak kıyamete kadar bu toprağın sahipleri olarak anılmaya hak kazanmışlardır.

İsimlerinin meçhul kalması, belki de mezarlarının yeri bile bilinmeyen diğer şehitlere haksızlık olmaması hikmetinin gereğidir.

Tabiat kanunlarının çerçevesine sığmayan Aşıklı Sultan, asırlardır çürümeyen mübarek bedeniyle, yüce kitabımızda, **"Allah yolunda öldürülenlere ölüler demeyiniz. Bilakis onlar hayattadırlar lâkin siz anlayamazsınız"** (Bakara: 154) mealindeki buyruğu derin derin düşünmemize vesile olmaktadır.

Bu hususta Kastamonu'muzun değerli âlimlerinden Mehmet Feyzi Efendi'nin kıymetli izahının buraya alınmasında fayda mülahaza ediyoruz. Şöyle derdi: "İnsan, sağlığında imanını kemale erdirmek, salih ameller işlemek ve güzel ahlak kazanmak suretiyle bedenine bir nur (enerji) sağlar. Bu nur bedenin toprak tarafından yenmesine manî olur. Bu nura en çok peygamberler sahip olduğundan onların bedenleri kabirde hiç bozulmadan ter-ü taze kalır. Peygamberlerin vârisleri olan evliyanın bedenlerinde de bu nur bulunduğundan onlarda da bu özellik vardır. Ancak bazı evliya, sağlıklarında bedenlerinin toprağa karışmasını Cenab-ı Hak'tan istedikleri için bedenleri yok olur.

Şehitlere, ölümü tattıkları anda melekleri ve cennetteki mekanlarını gördüklerin dolayı, "gören" ve "müşahede eden" anlamında "Şehit" denmiştir. İşte o anda onlar velayet derecesine ulaşırlar ve böylece bedenlerinin çürümemesine sebep olan nur ile nurlanırlar. "

Cumhuriyetin ilk yıllarında türbe bir yangın geçirir. Zamanın Valisi, gece uykusunda, "Ben yanıyorum, kalk yangını söndür!" hitabıyla uyanır. Gerçekten türbe yanmaktadır. Aşıklı Sultan'ın ayakları alevler içindedir. Derhal müdahale edilir, yangın söndürülür. Fakat Aşıklı Sultan'ın ayak kısmı yanmıştır.

Bu olaya izafeten türbe, "Yanık Evliya" olarak da anılmaya başlamıştır. Yangının izleri hem bu zâtın ayaklarında hem de türbenin duvarında hala bellidir. (*Fazıl Çifci, Kastamonu Camileri-Türbeleri ve Diğer Tarihi Eserler Sh168-171)*

Türbenin kapısında bulunan kitabede yazıldığı üzere Türbede medfun bulunan zatların iskeletleri sandukaların içindedir.

Ortada bulunan sanduka Aşıklı Sultan'a aittir ve ayak kısmı camekan içinde görülmektedir.

Aşıklı Sultan, Kastamonu'nun fethi esnasında Kale Kapısı denilen bu mevkideki çarpışmada şehit düşmüş ve şehit olduğu yere defnedilmiş.

Girişten ikinci sandukada Mağripli Mehmet isimli bir zat medfundur. Diğer sandukalarda kimlerin yattığı bilinmemektedir.

Halk arasında Ayağı Yanık Türbe veya Yanık Evliya olarak da bilinen Aşıklı Sultan Türbesi'nin, Cumhuriyetin ilk yıllarında yaşandığı rivayet dilen bir de menkıbesi anlatılmaktadır. Kendini bilmez birinin türbeyi ateşe vermesi üzerine, zamanın valisinin üst üste üç kez rüyasına girerek imdat isteyen Aşıklı Sultan'ın bu kerameti neticesinde vali uyanıp, emniyete durumu sormuş, o bölgede yangın olduğu bilgisine ulaşınca yangına zamanında müdahale etmiş ve yangın söndürülmüştür. Ayak kısmından alev alan tabut değiştirilmek istendiğinde Aşıklı Sultan'ın naaşının hiç çürümemiş olduğu görülmüştür ki bu büyüklerin ve şehitlerin kerametleri böylece hala devam etmektedir.

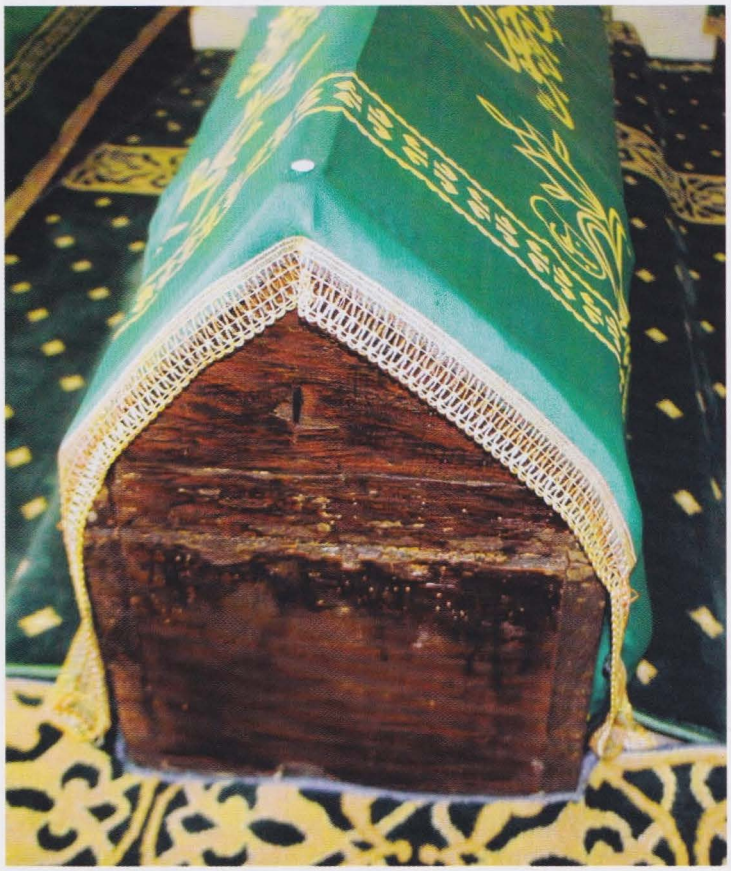

Cübbeli Ahmet Hocaefendi ziyaret sırasında şöyle demiştir:

Türbede bazı şehitler ve veliler de bulunmaktadır. Kendisini daha önce gelip ziyaret ettiğimizde Aşıklı Sultan Hazretlerinin tabutunda çürümediğine şâhit olmuştuk. Şimdi ise camı kaldırıp tabutu kapatmışlar.

Elazığ Harput'tada aynı bu durumda bulunan Arap Baba Hazretlerini ziyaret etmiştik ve beden-i şerîfini görme şerefine ermiştik.

Rabb'imiz şefaatlerine nâil eylesin ve bizleride onların amellerinin bir benzerine muvaffak kılarak bu mertebelere kavuşmaya namzet eylesin; âmîn.

DEVECİ SULTAN DİYE BİLİNEN YUSUF el-HORASANİ HAZRETLERİ

Deveci Sultan olarak anılan zât, aslen Horasanlı olup adı Yusuf'tur. Yusuf el Horasânî olarak bilinir.

Şeyh Şerafettin Hazretlerinin beyanları vechile bu zat hacca gitmek üzere kendisine tâbi yüz kişi ile beraber yola çıkıp Erzincan'a vardıkları gece rüyada Peygamber Efendimizi ﷺ gördü. Peygamberimiz ﷺ Kastamonu beldesinin fethi için mücadele eden Ataullah Horasani Hazretleri komutasındaki orduya katılmasını emrederek, bu gazanın yetmiş bin hacdan daha efdal olduğunu söylediler. Ne suretle hareket edeceğini bilemeyen Yusuf Efendi tereddüt içinde kalınca, yedi gece aynı rüyayı gördü.

Yedinci gece rüyada Fahri Alem Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem'i görüp kendisine: **"Benim suretime** (şeklime) **şeytan giremez, rüyanızla amel ediniz ki bu babdaki hadisi reddetmiş olmayasınız"** buyurdu.

Bunun üzerine hac seferine ayırdığı paralarıyla birçok at, katır ve deve satın alarak Kastamonu'ya hareket ettiler.

Horasan'da iken kendisine Kabe'ye ve Mescid-i Nebevi'ye sarf edilmek üzere bol miktarda para verilmişti. Bu para ile de birçok deve satın aldılar. Bu develeri Kastamonu'nun etrafında bizzat güttükleri için kendisine "Deveci Sultan" lakabı verilmiştir.

Altı ay sonra Atabey Gazi de Kastamonu'ya ordusu ile vâsıl oldu. Yusuf Efendi, develerin tamamını gazilere taksim etti. Bu sırada yine rüya yoluyla Haddad-ı Endelisî Hazretleri ile görüşerek kendisinden demirden harp aletleri yapmasını öğrendi. Bu ve benzeri hususlarda Yusuf el Horasânî Atabey Gazi'ye yardımcı olarak fethin gerçekleşmesinde müessir olmuştur. Fetihten sonra Atabey Gazi tarafından devlet hâzinesine reis ve nazır tayin edilmiştir.

Hâzineye reis oldukları halde bu kasadan tuz, ekmek ve sirkeden başka bir şey almazlardı.

Bir ekmeğin dörtte biri ve biraz tuz bir günlük yiyecekleri idi. Kendileri ehl-i keşif ve ashab-ı velayettendir. Yani maneviyat ehli büyük velidir.*(Hasan Burkay, Menâkıb-ı Şerefiyye, Cilt 6, sh:15-16)*

Bu bilgiler, türbedeki sandukasının başında yazılı olan, şâiri ve tarihi belirsiz bir şiirde tekrarlanmaktadır. Yüce Rabbimiz cünlemizi şefaatlerine nail eylesin.

Yusuf el Horasânî Hazretlerinin menkıbesinde Türk devlet geleneğinin vazgeçilmez unsurlarından biri olan madde-mânâ dengesi net bir şekilde göze çarpmaktadır.

Türk tarihi, bu dengenin nasıl sağlanacağını gösteren örneklerle doludur. Dengeyi sağlayan unsurlardan biri, siyasî otoriteyi elinde tutan "Alp" yani devlet adamı, diğeri ise "eren" yani âlimdir. Bir başka tâbir ile kılıç ve kalem veya kılıç ve asâdır.

Bu unsurlardan birisinde noksanlık olduğu takdirde amacın gerçekleşmesi mümkün olamaz. Tarihimizde her başarılı devlet adamının yanında adına bazen eren, bazen bilge, bazen da alim dediğimiz bir manevi rehber vardır.

Bu o kadar belirgindir ki İlteriş Kaan'la Bilge Tonyukuk; Melikşah'la Nizamü'l Mülk; Basat Bey'le Dede Korkut hep birlikte anılırlar.

Her Osman Gazi'nin yanında bir Şeyh Edebâli, her Fatih'in yanında bir Ak- Şemseddin, her Yavuz'un yanında bir Halimi Çelebi ve her Atabey Gazinin yanında bir Yusuf el Horasânî vardır. (*Fazıl Çifci, Kastamonu Camileri-Türbeleri ve Diğer Tarihi Eserler Sh:175-176)*

Cübbeli Ahmet Hocaefendi bu türbenin yanındaki evde misafir kalıyordu fakat bu zattan ve türbesinden haberi yoktu. Rüyasında yüzen bir deve gördü kendisi de onun peşinden yüzüyordu, sabahleyin ev sahiplerine rüyasını anlatınca "Hemen evin arkasında Deveci Sultan lakaplı bir velinin türbesi var" dediler. Bunu duyunca bu zatın tasarrufunun devam ettiğini anladı ve Kastamonu'da kaldığı son gece türbeyi tekrar ziyaret ederek gece ikiye kadar meşgul oldu.

MÜFESSİR ALAÜDDİN EFENDİ HAZRETLERİ

Bu yüce velinin kerametli türbesi Topçuoğlu Mahallesi Kalekapısı mevkiinin kuzeyinde bulunan ve tefsir kelimesinden galat olarak çevrilmiş Tevser tepesi diye bilinen yerdedir ki bu tepenin başındaki türbede sekiz sanduka bulunmaktadır.

1. Sanduka: Müfessir Alâeddin Efendiye aittir. Hayatı hakkındaki bilgiler menkıbelerden ibarettir. Halk üzerinde o derece müessir olmuştur ki hakkındaki menkıbeleri bilmeyen hemen hemen hiç kimse yoktur. Türbesinin bulunduğu mevkie adının verilmiş olması kendisinin ebediyyen minnetle anılması anlamına gelmektedir.

Bu yüce velinin nereden ve ne zaman geldiği belli değildir. Kastamonu Müzesinde bulunan 1268/1851 tarihli Hamdi Paşa tarafından yaptırılan tamire ait kitabede onun, Belh şehrinden olduğu belirtilmiştir.

Yalova Güney Köyünde medfun bulunan Şeyh Şerafettin Hazretleri'nin beyanı vechile; Bu zat aslen Buhara'lıdır. "Kastamonu'yu teşrifleri şöyle olmuştur. Kendisi hacc için Mekke-i Mükerreme'de bulundukları sırada imameynden yani zamanın kutbunun sağ ve solunda bulunan iki veliden sağ cenahta bulunan veli yanına gelerek: " Siz hacc esnasında Kastamonu'lu hacılardan bir zatın kerimesini görerek aşık olacaksınız. Aşk zehirinin zararının dokunmaması için şimdi burada evleniniz" dedi. Müfessir Alâaddin Efendi hüsnü zannı galip biri olduğundan bu veliyi tanımadığı halde emrini kabul ederek :"Ben burada garibim, kimseyi tanımam, bu işi kendim nasıl yaparım" dedi.

O zat kendisine yardım sözü verdi ve sonrasında Mekke Şerifi'nin yanına giderek bir vasıta ile kayınpederi olacak Katamonu'lu zatı huzurlarına davet ettirip kerimesini Alâeddin Efendi Hazretlerine nikah ettiler ki böylece gelecekte olması lazım olan zarar zail oldu. İşte böyle bir manevî işaret üzerine Kastamonulu bir zâtın kızı ile evlenmeleri suretiyle bu zatın Kastamonu'ya gelişi gerçekleşmiştir.

Hacdan sonra eşiyle birlikte Medine-i Münevvere'ye giderek orada bir ev satın aldı ve orada mücavereti (temelli kalmayı) tercih etti. Bir müddet ikametten sonra bir gece rüyasında Ebubekir *(Radıyallâhu Anh)*'ı görerek:

"Ey Alâeddin! Resulullah'ın ﷺ bütün ashabı Ümmet-i Muhammed'e faydalı olan ilmi miras bırakmak için âlemin dört bir tarafına tohum gibi ekildiler. Siz ise burada mücâvirliği seçmekle nefsinizi emniyette bulundurmak istiyorsunuz. Bu doğru olmaz " şeklinde bir ikazla karşılaştılar. Bunun üzerine Alâeddin Efendi, evlerini Medine-i Münevvere'ye vakfederek Kastamonu'ya doğru yola çıktılar."

Şerafettin Efendi'nin aktardıklarına göre Alâeddin Efendi'nin farsça bir tefsiri vardır ki bunun Arapçaya çevrilmesini asrındaki ulemadan Abdülmuhsin en Nisaburi'ye havele etmiştir.Kendisi bu tefsirde tefsir ile tevili birbirine karıştırmadan ayrı ayrı açıklamış olduğundan gayet istifadelidir. Müseylemetül Kezzab'a karşı yalan hadisleri tetkik ve reddeden bir eseri bulunduğu da ifade edilmektedir. *(Hasan Burkay, Menâkıb-ı Şerefiyye, Cilt 6, sh:26-27*

Bu zâtın vefat tarihi de kesin olarak belli değildir. Fakat yaşadığı dönemi tahmin etmek mümkündür. Şöyle ki: Mevlânâ Celâleddin-i Rûmî'nin torunu olan Ulu Arif Çelebi, Candaroğulları'nın ilk hükümdarlarından 1. Süleyman Paşa zamanında Kastamonu'yu ziyaretleri esnasında Alâaddin Efendi ile görüşmüş ve kendisine Necmeddin Dâye'nin yazma tefsirini hediye etmiştir. Ulu Arif Çelebi, 1272- 1319 M. yılları arasında yaşamış olduğuna göre bu tarihlerde Alâaddin Efendi de hayattadır.

Alâeddin Efendi'nin yazdığı tefsirin adı da kesin olarak belli değildir. Bu tefsirin "Cevahirü'l-Esdâf" adıyla İsfendiyar Bey döneminde yazılmış ve müellifi belli olmayan tefsir olduğu yolunda mütâlâaları olan Prof. Abdülkerim Abdülkadiroğlu değerli fikirler serdetmiş olmasına rağmen kesin kanaata ulaşamamıştır. Zira bu tefsirin yazıldığı dönem ile 1. Süleyman Paşa arasında bir hayli tarih farkı vardır.

Alâeddin Efendi Hazretleri ömrünü ilimle bütünleştirmiş ve burada çok sayıda talebe yetiştirmiştir. Hatta ona ecel bile engel olamamıştır.

VEFATINDAN SONRAKİ KERAMETİ

Rivayet edilir ki: Talebelerine tefsir dersleri verirken vefat etmesi üzerine, defnedildiği günün gecesi, öğrencilerinin ayrı ayrı hepsinin rüyasına girerek mezarının başına gelip orada derslerine devam etmelerini tenbihler. Ertesi sabahtan itibaren mezarın başında toplanan talebeler, aynen hayatta imiş gibi hocalarının sesini duyarak tefsirin kalan kısmını tamamlayıncaya kadar her gün derslere devam ederler. Bir gün talebelerin ciddiyetten uzaklaştıkları esnada, **"Benim sağlığımda olduğu gibi yine aynen ciddiyetinizi muhafaza edeceksiniz!"** diyerek onları îkaz ettiği de mervîdir.

2. Sanduka: Şahidesi silik olduğundan kim olduğu ve vefat tarihi bilinmiyor.

3. Sanduka: Vefat tarihi, 776/1374, kim olduğu bilinmiyor.

TÜRBEDE BULUNAN NAKŞÎ ŞEYHİ ALİ SENAİ EFENDİ HAZRETLERİ

4. Sanduka: Sonradan yenilendiği anlaşılan baş şahidesinde, "merhum Sırtlı Hoca Ali Senâî Efendi. Ruhuna lillâhi Teâlel fatiha. Sene 1287" yazıları okunmaktadır.

Ali Senâi Efendi Araç kazasının Sırt (İğdir) nahiyesine tâbi Ribâti köyünde 1230 hicri yılında doğdu. İlk öğrenimine komşu Uğru köyünde başladı ise de babasının işlerine yardım gerekçesiyle izin vermemesi yüzünden tahsiline ara vermek zorunda kaldı.

Babası Bekir Ağanın kısa bir süre sonra vefatı üzerine ilk tahsilini tamamlayıp Kastamonu'ya gelerek Mahmudiye Medresesine kaydoldu. Zile'li Abdurrahman Hoca, Deli Emin Efendi, Abdullah Efendi ve Keskin Efendi isimli hocalardan ders aldı. Rabbim derecelerini âli eylesin.

Safranbolu'ya giderek Kürt Hoca lakaplı müderristen fen ilimleri tahsil eden Senâi Efendi tekrar Kastamonu'ya dönerek Karakadızâde'den tefsir, Trablusgarp'lı Hoca Mahcub'dan hadis tahsil ederek icazetnâmeler aldı. Bu sırada Kastamonu'da bulunan Horasan'lı Şeyh Abdülvâhid Efendi'den Nakşibendî usulü üzere tasavvuf eğitimi tahsil edip hilafet aldı.

Bilahare bir çok zât bu tarikat usulünce kendisinden irfan tahsil etmiştir.

Dört zâta icazet vermiş olan Senâi Efendi'nin ikmale muvaffak olamadan vefat etmesi üzerine kabir azabı bahsinde kalan akaid kitabı daha sonra Ahmet Hicâbî Efendi tarafından tamamlanmıştır. Görev yaptığı Semhiye Medresesinde son dönemlerinde kırktan fazla talebesi vardı.

Hoca Ali Senâi Efendi 1287 hicri yılında elli yedi yaşında vefat etti. Hoca merhum 1272 senesinde inşa ettiği medresesine bir de kargir kütüphane ilave etmiş ve bütün kitaplarını oraya vakfetmiştir. Kendi yazdığı "Buhari-i şerif" ve "Dürer" isimli eserler de bunlar arasındadır.

Ali Senâi Efendi sabrı ve vatanperverliği ile de meşhurdur. At ve silah meraklısı olduğundan tatil günleri talebelerine şehrin Okmeydanı'nda nişan talimi yaptırırmış.

Rusya'nın Sinop'u bombardımanı esnasında çoğu talebesi olmak üzere yüz kişilik gönüllü süvari birliği ile oraya gitmiştir. Hoca Efendi cömertliği ile de maruftur. Hanesi her zaman fakir ve zengine açık bulundururdu.

Hacı Mehmet ve Abdurrahman adında iki oğlu olup Hacı Mehmet Efendi babasından icazetli olarak 1321 senesinde vefatına kadar babasının medresesinde ilim neşriyle meşgul olmuştur. Torunu Dârü'l hilâfet-i aliye sâbık müderrislerinden Zühdü Efendi de dedesinin inşa ettiği Semhiye Medresesinde müderrislik görevinde bulunmuştur. Zühdü Efendi İstiklal Savaşı esnasında halka yaptığı müessir telkinlerle öne çıkan âlimler arasındadır.

Bazılarının elinde fotokopisi bulunan tarihsiz bir icazetnamede bu zât ve diğer bazı ulema hakkında aydınlatıcı bilgiler mevcuttur.

Bu belgeye göre, Ali Senâî Efendi, aralarında İmam-ı Gazâlî, Fahreddin Râzî... gibi müfessirlerin de bulunduğu, peygamberimize kadar ulaşan bir silsilenin halkalarından birisidir.

Aynı kaynaktan Ali Senâî Efendi'nin Sırt'lı Ebubekir Efendi'nin oğlu ve Kastamonu Semhiyye Medresesi müderrislerinden olduğu anlaşılmaktadır. Belgenin düzenlendiği tarihte hayatta olmadığı anlaşılan Senâî Efendi'nin tefsir, usul-i hadis, usul-i fıkıh, hikmet, kelâm, meânî ve mantık gibi ilim dallarında üstat olduğu ve Nebe' Sûresine kadar Kur'an-ı Kerim'i tefsir ettiği belirtilmektedir.

Said lakabıyle meşhur olan Kelkit'li Mehmet Efendi'den icazetli olan Ali Senâî Efendi'nin hususiyetleri sayılırken kullanılan, "tahrir-i kâmil (güzel yazı ve beyan sahibi), Allâme-i zemanihi (devrinin en büyük alimi), Sahibül-kuvvet-il kudsiye (manevî kuvvet sahibi) ve Ebu'n-nûr (nur sahibi)..." gibi ifadeler onun İlmî kariyeri hususunda fikir vermektedir.

Buradaki Ebu'n-nur sıfatı ilginçtir. Sadedinde olduğumuz türbenin bulunduğu yerden semaya bir ışık sütununun yükseldiği yolunda erbâb-ı keşiften bazı zevatın sözleri ve bazılarının tesbitleri yıllardan beri söylenmektedir.

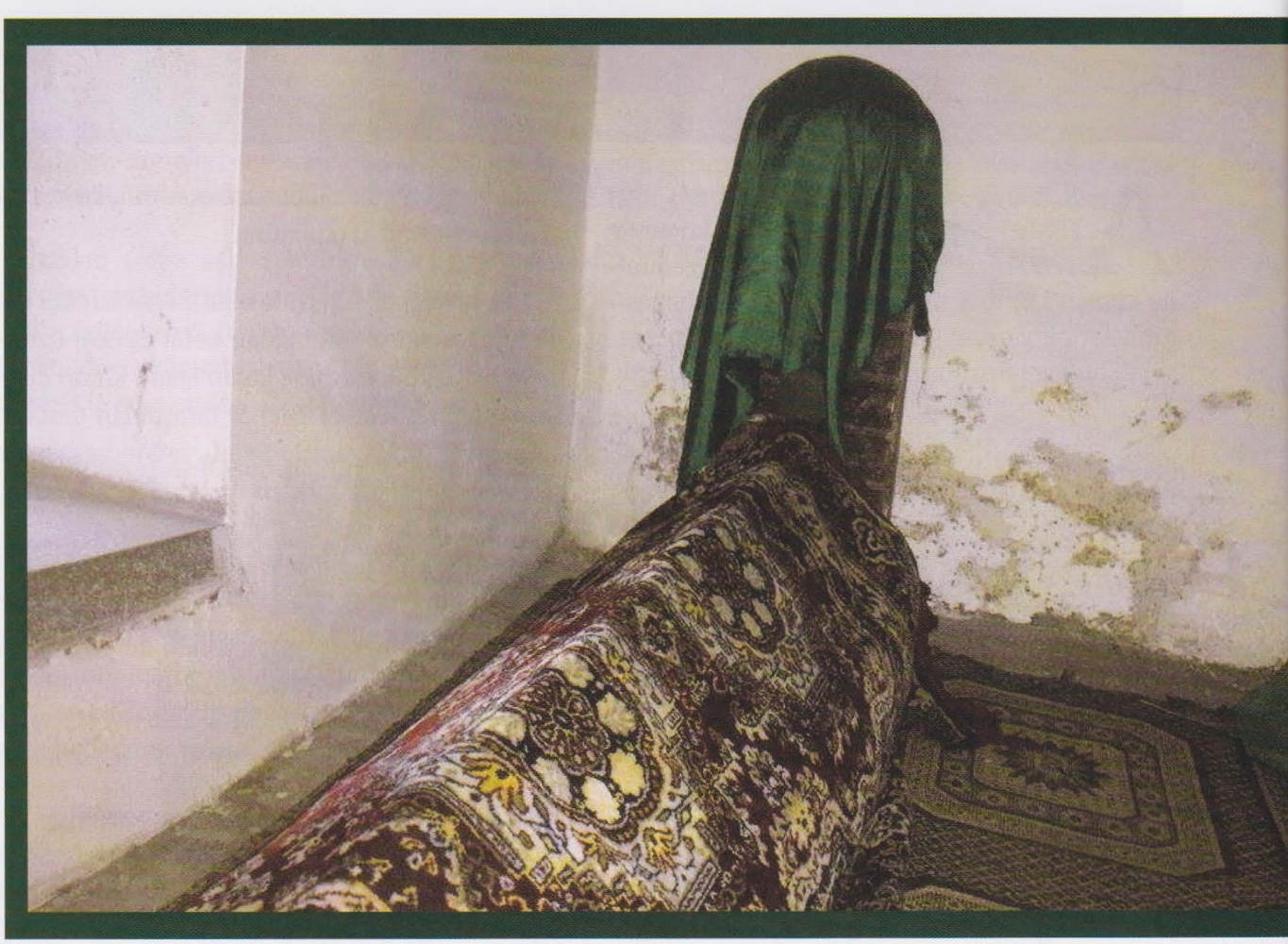

Burada çekilen bazı fotoğrafların ya hiç çıkmadığı veya noksan çıktığı da bilinmektedir. Hatta bu konuda "Kastamonu'da Işık Saçan Türbe" başlığı altında yazılan bir yazıda ilginç fotoğraflar ve bir ilim adamının tetkikleri yer almaktadır. (Bu resimler ileride mevcuttur)

Beldemizi asırlar ötesinden gelen nurlarıyla, feyizleriyle aydınlatan bu zevat arasında üstünlük tercihi yapmak gibi bir düşünce söz konusu değildir. Onların gönlümüzdeki yerleri her an ve zaman sapasağlamdır.

Bu nur sütununun hangi zâttan kaynaklandığı hiç önemli değildir. Bize düşen vazife onları layık oldukları veçhile tanımak; en azından unutmamak ve hiç olmazsa fatihalarla hatıralarını yâd etmektedir.

5. Sanduka: Şahidesinde, "Külli şey'in hâlikün illâ vechehü" yazısı okunabiliyor. Kim olduğu belli değildir.

6. Sanduka: Burada yatan zâtın vefat tarihi ve kim olduğu bilinmiyor.

TÜRBEDE MEDFUN CELVETÎ ŞEYHİ İBELİZADE MEHMET EFENDİ HAZRELERİ

7. Sanduka: İzbelizâde Mehmet Efendi'ye aittir. Türbede kesin olarak kime ait olduğu belli olan sadece bu mezardır.

Mehmet Efendi'nin Celvetî tarikatına mensup olduğu ve 1228/1813 tarihinde veba hastalığından vefat ettiği hususu şahidesindeki yazılardan anlaşılmaktadır.

Mehmet Efendi Kırkçeşme'deki Şeyh Mustafa Efendi dergahında şeyhlik görevi îfa etmiş bir Celvetî şeyhidir.

Rabbim şefaatlerine nail eylesin. Âmin

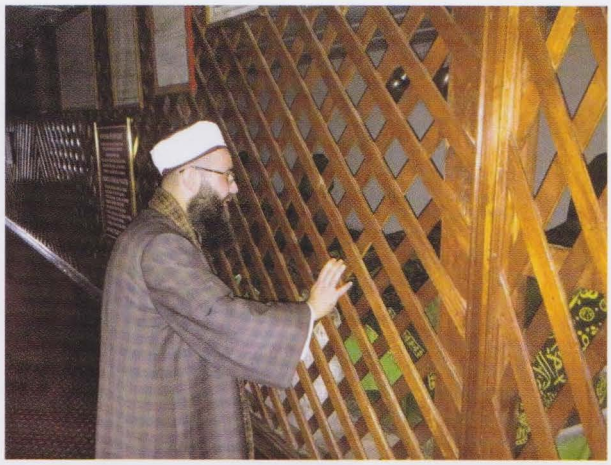

8. Türbede medfun olan ve hangi mezarda olduğu bilinmeyen zevattan birisi de Kurban Risalesi Müellifi Mumcuzade olarak bilinen Kastamonulu bir âlimdir. *(Fazıl Çifci, Kastamonu Camileri-Türbeleri ve Diğer Tarihi Eserler Sh:184-187)*

KASTAMONU'DA IŞIK SAÇAN TÜRBE

Fazıl ÇİFCİ'nin "Kastamonu Türbeleri isimli kitabının 187. Sayfasında"Kastamonu Asarı Kadimesi," Sh:107'den ayrıca Paflagonia, sh:345'den naklen Müfessir Aleâddin Efendi türbesinde ilginç olaylar yaşandığı, nurlar görüldüğü, orada çekilen resimlerde de bunun belirgin olduğu bildirilmektedir ki internete girildiğinde bir çok sitede karşınıza çıkacağı üzere Türkiye'nin sayılı akupunktur ve fizik tedavi uzmanlarından biri olan Dr. Gültekin CAYMAZ bu konuyla özel olarak ilgilenmiştir.

Ayrıca bilinmeyen ve açıklanamayan olayların yorulmak bilmez bir takipçisi ve yorumcusu olan bu kişi bütün bu özellikleriyle, sadece Türkiye'de değil, yurtdışında da tanınmaktadır. Dünyanın yarısını dolaşmış, incelemeler yapmış olan bu doktor esrarengiz ışıklar saçan türbenin hikayesini anlatmıştır ki sözü şimdi ona bırakalım ?

Türbeyi ziyaret

"1981 yılındaki Anadolu gezimde Kastamonu yakınlarındaki bir türbenin öyküsü dikkatimi çekti. Türbenin yakınındaki gecekondulara yol açmak için bir buldozer getirtmişler. 'Türbeyi yıkıp başka bir yere daha iyisini yaparız' demişler. Buldozerin türbeye her yaklaşışında motor durmuş, aracı bir türlü çalıştıramamışlar. Ardından insan gücünü denemişler.

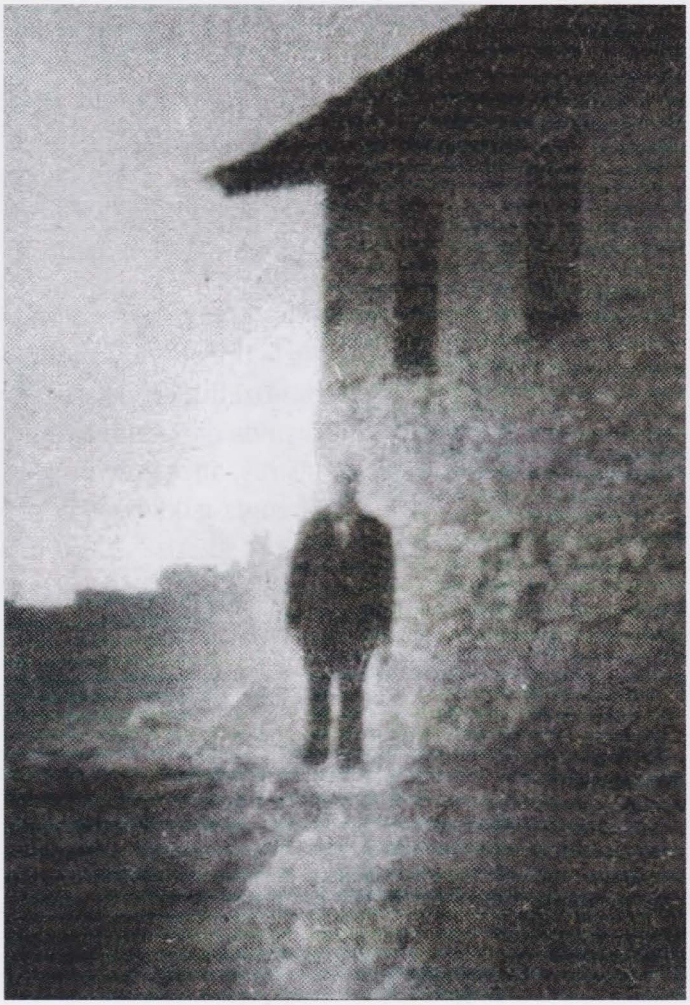

Kazmalarla işe girişmişler. Kazmalar toprağa saplanıp kalmış. Bir türlü çıkarılamamış zorlayınca da sapları kırılmış. Türbenin civarında geceleri garip ışıklar görülüyormuş. Bu işle uğraşanlar korkmuşlar ve işi bırakmışlar …

Ben inançlı biri olduğum için gidip orayı ziyaret ettim. Dua okudum … Niyetim türbenin fotoğraflarını çekmekti. Birçok fotoğraf çektim. Bir de kendimi türbenin önünde çekeyim dedim. O anda birinden yardım istediğim takdirde sanki işin tılsımı bozulacaktı... Fotoğraf makinemi ayaklı sehpasına yerleştirdim. Otomatiğe ayarladım. Koşarak türbeyi arkama alacak biçimde makinenin karşısına geçtim.

Ankara'ya döndüğümde film banyo edildi.

Hayretle gördüm ki kendimi çektiğim fotoğrafta çevremde yaygın bir ışık alanı oluşmuştu (1 no'lu fotoğraf, üstte). Türbenin esrarengiz ışıklar çıkardığı ya da oluşturduğu doğru muydu?. Yoksa ortada başka şeyler mi dönüyordu?. Tekrar oraya gidip fotoğraf çekmeye karar verdim."

Işığın kaynağı

Dr. Caymaz olayı açıklamak ıstıyor. Kastamonu'ya tekrar gidiyor. "İkinci gidişimde hava kararana kadar bekledim.

Yine yalnızdım. Fotoğfraf makinemi sehpasına yerleştirdim. Otomatiğe ayarladım.

Bu sefer değişiklik olsun diye türbenin tam köşesinde durdum. Çıkan fotoğrafta çevremdeki ışığın yine havaya ve yere doğru yayıldığı görülüyordu.

Acaba bu ışığın kaynağı ben miydim? Bir başkasını götürüp onun resmini çektim ve aynı ışığın bu defa onun çevresinde yer aldığını gördüm (2 no'lu fotoğraf).

Deneylere devam ettim. 3 no'lu fotoğraf ta görüldüğü gibi. iki ayrı kişiyi aynı şekilde yine ışıklı olarak görüntüledim. Birinin yerini değiştirdim. Yanına da bir başkasını yerleştirdim. Yine ışık vardı.

Son fotoğrafi çekerken fotoğrafını çektiğim kişiler benim çevremde de bir ışığın olduğunu ve bunu gözle gördüklerini söylediler. Yer değiştirdik, onlar beni bir başkasıyla çektiler.

Hava kararıyordu, yanımdakileri 5 no' lu fotoğraftaki yere gönderdim. Fotoğrafi çektiğim anda çevrelerinde oluşan parlamayı gördüm. İşte bu fotoğraf en garibiydi ... "

Başı kaybolan insan

"Bu çektiğim fotoğraf ta (5 no'lu fotoğraf) gördük ki, fotoğraftakilerin birinin başı yarı yarıya kaybolmuştu, diğerinin, yani gür saçları olan kızın saçlarının bir kısmı yoktu. Ama ben fotoğrafı çekerken bu eksiklikleri görememiştim.

Daha sonra, aynı yerde, ama daha uzaklardan fotoğraflar çektim. Fakat oradan uzağa gidildikçe ışıklar görünmüyordu.

Bu konuyla haftalarca uğraştım ve inanıyorum ki, benim gibi olaya saygıyla ve inançla bakabilecek her kişi bufotoğrafları çekebilir. Ama gereksiz merak amacıyla bu fotoğraflar elde edilemez ... "

Not: İçeriğinde kadın resmi bulunduğu için 3-4-5 nolu fotoğrafları yayınlamadık. İnternete girenler bu fotoğraflara ulaşabilir.

Ruhsal ve bedensel enerji

Dr.Caymaz ışıkların kaynağını açıklamaya çalışıyor:

"1970'lerde Romanya'da Dr. Joan Florin DumitfE;scu elektronograji dediği bir teknik geliştirdi. İnsan vücuduna belli bir yöntemle elektrik yüklüyor ve bu elektrik yüklenmiş vücudun fotoğrafını çekiyordu.

Çıkan fotoğraflarda insanların çevrelerinde ışık alanları görülüyordu.

Çok basit olarak anlattığım bu teknik olaydan anlaşılmaktadır ki, insanlara dış etkiler tarafından belli dozlarda enerjiler yükletilebilir.

Aslında bunu her an yaşıyoruz. Evrenden gelen çeşitli ışınlar, atmosferde süzüldükten sonra bizlere ulaşıyor.

Türbe olayında da bir enerji vardır ama bu enerjinin hangi şartlarda ortaya çıktığını anlayamıyoruz.

İnsanda da bir enerji var olduğuna göre, bu ruhsal bir enerjidir.

Evliya dediğimiz farklı insanların bedensel enerjileri, belki de mezarlarının çevresinde birikip, bizce anlaşılmayan bir görev yapmaktadırlar ... "

Bu ışık ruh mu?

Dr. Caymaz'ın ilginç açıklamalarından ve fotoğraflardan sonra akla bir yığın soru geliyor.

Fakat en önemlisi, bu ışığın kaynağının ruh olup olmayacağıdır.

Bilim, bizlerin bir tür enerji taşıdığımızı kabul etti, tıp ölümden sonra vücutta bir boşalma olduğunu kanıtladı.

Bu boşalan şey, adına ruh dediğimiz bir tür enerji olabilir mi? Ama inançlara göre ruhlann başka bir dünyaya gitmeleri gerekmiyor mu? Burası ve orası aynı yer mi?

Cevapları almamız çok güç, belki de olanaksız. İnsanoğlu kendisini ve yaşadığı ortamı yeni yeni tanımaya başlıyor.

Kim bilir daha neler öğreneceğiz veya hatırlayacağız?

İnsan vücudundaki elektrik enerjisi

İnsan vücudunun belli bir elektriksel enerjiye sahip olduğu bilim tarafından çoktandır kabul ediliyor.

Eskiler bu ışığın görülebildiğini, ama görebilmek için uzun bir çalışma döneminden geçmek gerektiğini söylerlerdi.

Hatta o devirlerde peygamberler, başlarının etrafında bir ışık halesi olduğu halde resmedilirdi.

50 yıl kadar önce Semyon Kirlian adlı bir Rus, insandan fışkıran enerji alanının fotoğraflarını çekmeyi başardı.

Ama bütün bu çalışmalar insandan kaynaklanan bir enerjiyi anlatıyordu.

Peki, ölümden sonra ne oluyor? Acaba bu enerji dağılıyor mu? Yoksa bir yerde toplanıp kalıyor mu? Ya da yaşayan insanlara bir etki yapıyor mu? Bütün bu sorular cevap bekliyor...

Bu uzmanın görüldüğü üzere izahları şaşırtıcıdır fakat dini ilimlere sahip olmadığından dolayı anlaşılan odur ki kendisi bazı sorularının çözümüne erişememiştir.

Cübbeli Ahmet Hocaefendi Bu Konunun İzahını Şöyle Yapmıştır:

Sahih hadis-i şerîflerde bir mümin kabir ziyareti yaptığında o kişinin ruhunun Arşta olsa bile en kısa zamanda kabrine döneceği ve kendisine selam veren ziyaretçinin selamını alacağı bildirilmektedir.

Bu olay her veliyi veya tanıdığı bir Müslümanı ziyaret eden hakkında gerçekleşmektedir.

Tabi ki ruh, âlem-i emirden yani toprak gibi âlem-i halk (elle tutulup gözle görülen bir madde) den değil de "Ol" emri ile gözle görülemeyen şekilde yaratılmış olması hasebiyle yüklü bir nura sahiptir.

Nitekim ruhu çıkan kişinin hiçbir uzvunun çalışmaması elektrik gittiğinde hiçbir cihazın çalışmamasına benzer.

Velîlerin ruhları nurlarla doludur ancak her kabirde yapılan ziyaretlerde bu nur ve ışık ortaya çıkmayabilir.

Demek ki bu türbede medfun bulunan velîlerin tasarrufları devam etmektedir ve ziyaretçilerine özel ilgileri bulunmaktadır, dualarına amin demektedirler ve kendilerini vesile edinenlere şefaatçi olmaktadırlar.

Her velî hakkında bu durum söz konusu ise de bu nur her zaman dışarı vurmaz ve bu ışık herkese görünmez.

Mahmud Efendi Hazretlerimizin buyurduğu gibi **"Bu manevi işleri bazılarına gösterirler, böylece herkese işittirirler."**

Mühim olan bu nurları görmek değil, ruhların ölmediğine, özellikle velîlerin ruhlarının ziyaretçilerini karşılamak için kabirlerine indiklerine ve onların türbelerinin etrafında Allah'a dua edenlerin isteklerinin gerçekleşmesi için amin diyen özel meleklerin bulundurulduğuna gözle görür gibi inanabilmektir.

Doktor beyin çözemediği husus bedenden ayrılan ruhun tekrar geri dönemeyeceğine göre ruha ait olan enerjinin kabirde nasıl görülebildiğidir.

Oysa hadis-i şeriflerde kabir ziyareti esnasında ölünün ruhunun bedenine girmese de kabrin yanına geldiği, selam verenlere cevap verdiği kesinlikle bildirilmektedir.

Nur (enerji) bedene ait olmayıp ruha ait olduğuna göre , ruh da ziyaretçisinin selamına cevap verebilmek için kabrinin yanına geldiğine göre büyüklerin türbelerinde görülen nurlar onların bedenlerine ait olmayıp ruhlarına aittir.

Nitekim Necaşi Hazretleri vefat ettikten sonra kabrinin üzerinde daima nur görüldüğü siyer kiraplarında bildirilmiştir.

Bunda inananlar için yadırganacak bir durum söz konusu değildir.

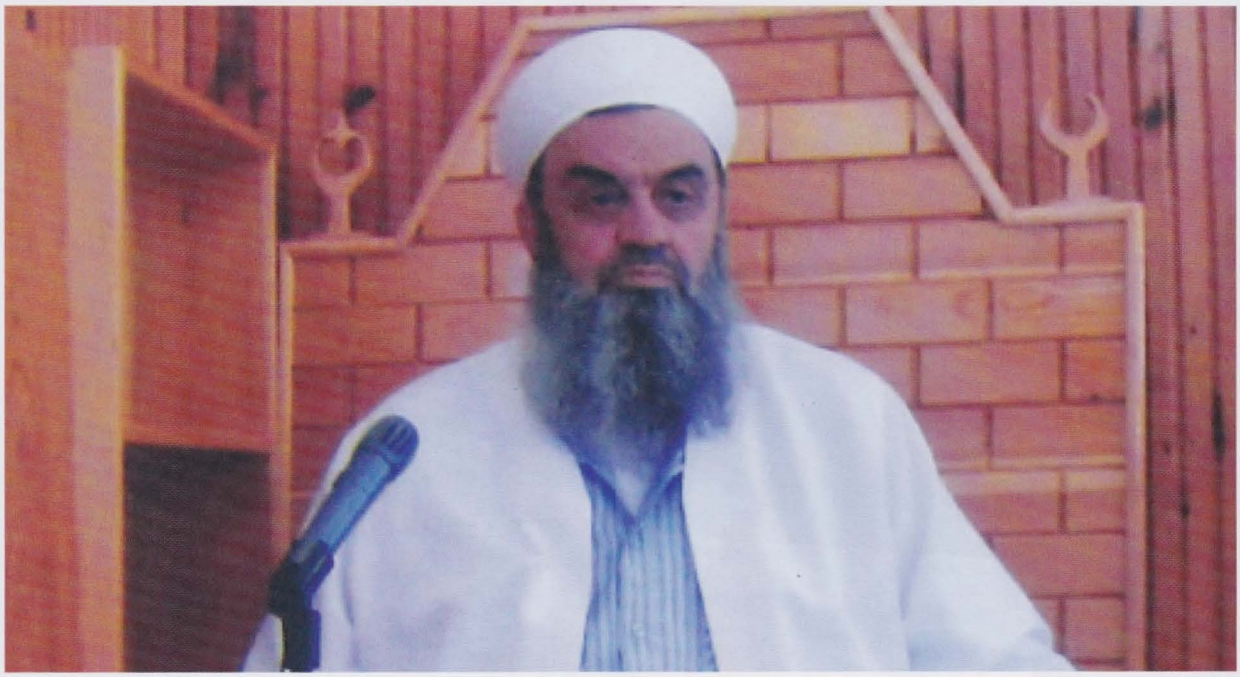

VAHYE DAYALI ALLAH (Celle Celâlühû) 'NÜN NİZAMINDAN BAŞKA YERLERDE HUZUR VE MUTLULUK ARAYAN ASRIN BEDBAHD MÜMİNLERİ

RESUL BÖLÜKBAŞ

Yüce yaradan ekmel-i mahlûk ve kendisine halife olarak yarattığı insanın saadet ve mutluluk yolunu gönderdiği peygamberler ve bu peygamberlere verilen kitaplarla beyan etmiştir. İnsanoğlu kendi içgüdüsü ve aklıyla baş başa yaşaması için yaratılmamıştır. İnsan ancak Mevla'nın talimatı, emir ve yasakları istikametinde insan gibi yaşayabilir ve mutlu olabilir. Eğer insan bu talimat-ı ilahiyeyi dikkate almadan kendi fıtri duygularıyla ve nefsiyle baş başa yaşamak isterse insan hayatı zehir olur, insanlık topluluğu canavarlaşır hatta canavarlardan da daha kötü hale gelir.

Şöyle dünyaya baktığımız zaman ilahi vahyi hiç dikkate almayan milletleri görürüz ve onların iffetten, namustan, haysiyet ve şereften mahrum olarak yaşadıklarını müşahede etmekteyiz. Bu tür insanlarda hiçbir değer ölçüsü olmadığı için tamamen hayvani bir hayat yaşamayı tercih ettiklerinden bunalımlardan bunalımlara gitmektedirler.

Bunların hali bu iken ilahi vahye, kitabullah'a inanan asrın Müslümanları ise bunların da durumları hiç de İslam'ın ve Kur'an'ın vadettiği mutluluk içinde olamamaktadırlar. Elbette bunun bir sebebi olmalı. Asrın Müslümanları her ne kadar kitabımız Kur'an'dır diyorlarsa da Kur'an ve İslam'ın dışında sistemler aramaktadırlar.

Bazıları mutluluk ilahi nizamın dışında beşeri kuralları uygulamakta olduğuna inanmakla birlikte bir yandan kitabımız rehberimiz hazreti Kur'an'dır demekten de vazgeçmiyorlar. Bu büyük bir çelişkidir. Hazreti Kur'an'ın getirdiği kuralların tamamı ilahi kurallar olduğu için asla isabetsiz veya eksik bir şeye rastlamak mümkün değildir. Rabbi Teâlâ hazretleri nasıl ki noksanlıktan münezzeh ve kemalat ile muttasıf ise onun ekmel-i mahlûk diye tanımladığı ve kendisine halife olarak yarattığı insana gönderdiği Kur'an ve bu Kur'an'ın sunduğu şer-i şerif de noksanlıklardan münezzeh ve kemalat ile muttasıftır.

Öyleyse kurtuluşu huzur ve saadeti başka yerlerde aramak insan tabiatına aykırıdır. İşte bundan dolayıdır ki islam ülkeleri hazreti Kur'an'ı yüzde yüz kabul etmedikleri için veya tatbikini uygun görmedikleri için hiç birinde huzur ve saadet yoktur.

Hak birdir o da Hak Teâlâ hazretleri tarafından tanzim edilen yoldur. Bu ilahi rehberi görmedikçe ve bu istikamette yaşamanın ancak insanca yaşamak olacağını kavramadıkça kurtuluş beklemek bunalımlardan ve sıkıntılardan çıkılabileceğini düşünmek bir hayalden ibarettir. Müslümanların bazıları kurtuluşu sosyalizm de bazıları kapitalizm de diğer bazıları ise başka başka izim'lerde aradığı müddetçe aradığı mutluluğu ve huzuru asla bulamayacaktır. Yüce Allah Kur'an ı Kerim'de Yunus suresinin 31.32. ayetlerinde şöyle buyurmaktadır;

قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَآءِ وَالْاَرْضِ اَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْاَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللّٰهُ فَقُلْ اَفَلَا تَتَّقُونَ

De ki: "Sizi gökten ve yerden kim rızıklandırıyor? Ya da işitme ve görme yetisi üzerinde kim mutlak hakimdir? Ölüden diriyi, diriden ölüyü kim çıkarıyor? İşleri kim yürütüyor?" "Allah" diyecekler. De ki: "O halde Allah'a karşı gelmekten sakınmayacak mısınız?"

فَذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمُ الْحَقُّ فَمَاذَا بَعْدَ الْحَقِّ اِلَّا الضَّلَالُ فَاَنّٰى تُصْرَفُونَ

İşte O, sizin gerçek Rabbiniz olan Allah'tır. Hak'tan sonra sadece sapıklık vardır. O halde nasıl oluyor da (Hak'tan) döndürülüyorsunuz?

Şimdi bu ayetlerin ışığında düşünelim; bütün canlı varlıklara rızık veren yüce Allah. Gözleri ve kulakları yaratıp onlara görme ve işitme kuvvetini bahşeden Allah. Ölüden diriyi diriden ölüyü çıkaran Allah. Bütün işleri sevk-i idare eden gerek semavi cisimleri güneş sistemlerini galaksileri ve tüm kâinatı en güzel şekilde nizama koyan ve bu nizamların yürümesinde en ufak bir halel olmadan devam ettiren Allah celle celalühü beşeriyetin nizamını tayin ve tespitte hata etmiş olabilir mi.?

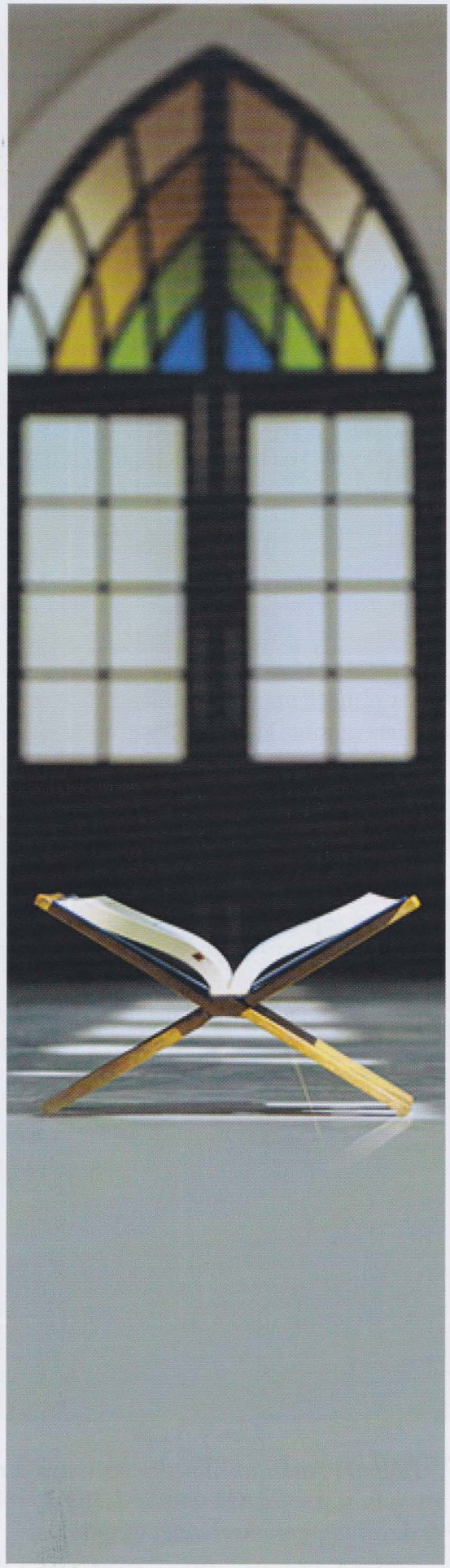

Onun içindir ki yüce Allah 32. Ayetinde haktan geriye ne var ki hepsi batıl şimdi insanlık bilhassa Müslümanım diyen topluluk batılların arasında doğruyu bulmaya çalışmaları hezeyan değil midir?

Batılların arasında hakkı bulmak mümkün olsaydı hak, hak olmazdı ve haktan sudur etmezdi.

Hâlbuki hak yalnız ve yalnız Hak celle celalühü tarafından gelendir. Batılı ne kadar süslerseniz süsleyin onu hakkın yerine ikame edemezsiniz. Şimdi gelelim bizimde kurallarımız var, bizim de aklımız var, bizim de ilmimiz var öyleyse beşeriyetin nizamını ve kurallarını biz de tayin eder ve tespit edebiliriz diyenlere yukarıda ki ayetlerin ışığında soralım;

Bu beşeriyetin ve bütün canlıların rızkını siz verebilir misiniz? O rızıkların esbabı cümlesinden olan yağmurları yağdırabilir misiniz? Yeryüzünde o çeşitli nebatatı bitirip çeşitli hububatı yaratıp meydana çıkarabilir misiniz görmeyen gözlere görme kuvvetini, işitmeyen kulaklara işitme kuvvetini verebilir misiniz? O düşünen beyni düşündürebilir misiniz? Ölüden diriyi diriden ölüyü çıkarıp ihya ve imate sıfatlarını kendinizde görebilir misiniz? Hulasa kâinatın müdebbiri onu sevk-ü idare edeni olabilir misiniz? O halde bütün bunlara haiz olan ve kemal sıfatlarla muttasıf noksan sıfatlardan münezzeh ezel ve ebed olan o yüce mevle ile azamet yarışına çıkıp onun koyduğu nizamın daha güzelini ben de koyarım diyebilir misiniz? Bunu derseniz kargalar size gülmez mi?

Bu hususta yüce Mevla'mız Nahl suresinin 17.18.19.20.21. ve 22. Ayetlerinde bakınız ne buyuruluyor;

اَفَمَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ اَفَلَا تَذَكَّرُونَ

Şu halde yaratan, yaratamayan gibi olur mu? Artık siz düşünmez misiniz?

وَاِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللّٰهِ لَا تُحْصُوهَا اِنَّ اللّٰهَ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ

Hâlbuki Allah'ın nimetini saymaya kalksanız onu sayamazsınız. Şüphesiz Allah; çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.

وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ

Allah gizlediğinizi de, açığa vurduğunuzu da bilir.

وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ

Allah'ı bırakıp da taptıkları şeyler, yaratılmış olduklarına göre hiçbir şey yaratamazlar.

اَمْوَاتٌ غَيْرُ اَحْيَاءٍ وَمَا يَشْعُرُونَ اَيَّانَ يُبْعَثُونَ

Onlar diri olmayan cansız varlıklardır! Ne zaman dirileceklerinin de şuuruna varamazlar.

Bu ayeti kerimeler Cenab-ı Hakk'ın azametini sonsuz kudret ve kuvvetini bizlere açık bir şekilde anlatmaktadır.

Fani olan her haliyle aciz olan ve noksanlıklarla dopdolu olan insanın ben de Allah Celle Celâlühû'nün koyduğu dine şeriata alternatif getirebilirim iddiasında bulunması ne kadar gülünç ve hezeyan olduğunu anlamamak için duygudan tamamen yoksun olmak lazım.

Sen kimsin konumun, mevkiini ilmini kudret ve becerin nedir ki koca bir beşeriyetin yolunu tanzim edip o beşeriyeti mutlu kılacaksın.

Daha kendin mutlu olamadığın halde beşeriyeti mutlu etmeye yeltenmen cidden ayıptır. Hiç unutmamak lazım ki insanlık gemisinin rotası vahye dayalı İslami nizamdır. Bu rotayı kaybeden veya bu rotayı kendine rehber olarak görmeyen kimse ne derece mahir kaptan olursa olsun gemisi mutlaka ya karaya vurur veya batar.

Öyleyse onlarca yolu deneyip netice alamadan ye'see düşmek yerine tek yol ve tek nizam olan hazreti Kur'an'a Rasûlüllah *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* efendimizin sünnetine ve onun haktan getirdiği ilkelere sarılıp hak yolda yürüyüp menzili maksude ulaşalım. Cenab-ı Hak bu hususta hepimize ve bilhassa salahiyet sahibi olanlara feraset bahşeylesin âmin.

Selam ve dua ile.

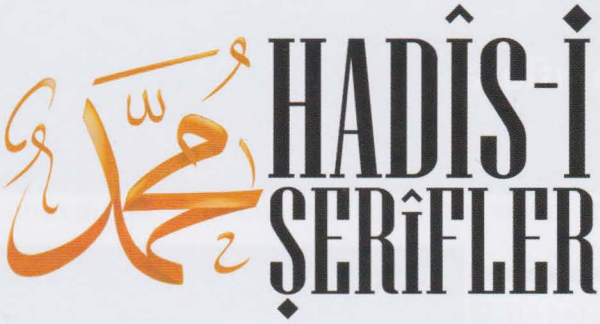

Ebu Hureyre *(Radıyallâhu Anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasûlüllâh ﷺ şöyle buyurdu:

"Yedi sınıf insan vardır ki, Allah Teâlâ onları hiçbir gölgenin bulunmadığı Kıyamet gününde Arş'ın gölgesinde gölgelendirir. Adil imam. Allah'a ibadetle büyüyen genç. Kalbi mescidlere bağlı olan kimse. Allah için birbirini seven, bu uğurda bir araya gelip bu sevgi ile ayrılan iki kimse. Güzel ve makam sahibi bir kadın tarafından birlikte olmaya çağırıldığı halde, "Ben Allah'tan korkarım." Diyerek icabet etmeyen kimse. Sağ elinin verdiğini sol eli bilmeyecek kadar gizli sadaka veren kimse. Tenha yerde Allah'ı anarak gözlerinden yaş boşanan kimse." (Buhari, Ezan: 36, Zekat: 16, Rikak: 24; Müslim Zekat: 91; Tirmizi Zühd: 53)

.....

Abdullah b. Amr *(Radıyallâhu Anh)*'dan rivâyete göre, Peygamber Efendimiz ﷺ şöyle buyurmuştur:

"Hiçbir dua; iki kişinin birbirine arkalarından haberleri olmaksızın yaptıkları dua kadar, kabul yönünden hızlı değildir." *(Ebû Dâvûd, Salat: 12)*

.....

Ebû Zerr *(Radıyallâhu Anh)*'dan rivâyete göre, Rasûlullah ﷺ şöyle buyurdu:

"Kardeşinizin yüzüne gülmeniz sadakadır. İyi şeyleri emredip kötülüklerden sakındırmak sadakadır. **Yabancısı bulunduğu bir bölgedeki kimseye yol gösterip yardımcı olmak, size sadaka sevabı kazandırır. Gözünden rahatsız olan bir kimseye yardımcı olmanız, sizin için yine sadakadır. Yollardan insanların gelip geçmesine engel olabilecek taş, kemik, diken gibi şeyleri kaldırmak da sadakadır. Kendi kabından ihtiyacı olan bir kimsenin kabına bir şeyler boşaltıvermek de, yine sadaka sevabı kazandırır."** *(Tirmizî Birr: 36)*

Ebû Hüreyre *(Radıyallâhu Anh)* şöyle rivayet ediyor; "Rasûlüllâh ﷺ'den işittim, buyurdular ki:

"Kim, rızkının Allah tarafından genişletilmesini, ecelinin uzatılmasını isterse **sıla-i rahim yapsın.** (akrabalarını ziyaret etsin)**"** *(Buhârî, Edeb: 12)*

.....

Muâz b. Enes el Cühenî *(Radıyallâhu Anh)*'ın babasından rivâyete göre,

Peygamber Efendimiz ﷺ şöyle buyurmuştur:

"Her kim her şeyi yapmaya gücü yettiği halde öfkesini yenerse, Kıyâmet günü bütün **mahlukatın önünde Allah o kimseyi çağıracak ve onu dilediği hûrilerden almakta serbest bırakacaktır."** *(Ebû Dâvûd, Edeb: 47; İbn Mâce: Zühd: 76)*

.....

Ebû Hüreyre *(Radıyallâhu Anh)*'dan rivâyete göre, Rasûlullah ﷺ şöyle buyurdu:

Vallahi iman etmiş olmaz, vallahi iman etmiş olmaz, vallahi iman etmiş olmaz! Sahabe-i kiram: **Kim iman etmiş olmaz ey Allah'ın Resûlü?** diye sorunca, Resûlüllah ﷺ : **Kötülüğünden, komşusunun emin olmadığı kimse"** buyurdu. *(Buhârî, Edeb 29; Müslim, Îmân 73)*

.....

Ebû Saîd el-Hudrî *(Radıyallâhu Anh)*'dan rivâyet edildiğine göre, Rasûlüllah ﷺ şöyle buyurdu:

"Mümin bir kimsede iki özellik bir arada bulunmaz. Cimrilik ve kötü ahlak." *(Ebû Dâvûd, Zekat: 46)*

.....

Ebû Hüreyre *(Radıyallâhu Anh)*'dan rivâyete göre, Rasûlullah ﷺ şöyle buyurdu:

"Kuvvetli mü'min, Allah katında zayıf mü'minden daha hayırlı (üstün) **ve daha sevimlidir.** (Bununla beraber) **her ikisinde de hayır vardır. Sana menfaat sağlayacak şeye sarıl, Allah'tan yardım dile, asla** âcizlik gösterme. **Başına bir şey geldiğinde; "keşke** şöyle yapsaydım şöyle olurdu" **diye hayıflanıp** durma, **ancak; "Allah'ın takdiri bu. O, ne dilerse yapar" de**. Çünkü; **"keşke" kelimesi,** şeytanı memnun edecek işlerin kapısını açar." *(İbn Mâce, Zühd: 14; Müslim, Kader: 34;)*

Bir Sahâbîyi Tanıyalım

HZ. TALHA İBNİ UBEYDULLAH
(Radıyallâhu Anh)

(2.Bölüm)

Talha ibni Ubeydullah *(Radıyallâhu Anh)* Mekke'nin fethine kadar süren bütün savaşlara katıldı. Hudeybiye'de Biat-ı Rıdvan'da bulundu. Huneyn Gazvesine iştirak etti.

Bu savaşta da çok büyük kahramanlıklar gösterdi. Bu gazvede, düşmanın okları karşısında gerileyen ordu içinde sebat edenlerden biri de odur.

Hz. Talha çok varlıklı bir insandı. Ticaretle meşgul olurdu, Hicret'ten sonra ziraatle de uğraştı. **Çok büyük bir zenginliğin içinde bulunmasına rağmen** yiyip içmesi, giyinip kuşanması son derece sade ve mütevazı idi. **İsraf etmez ve israf edenleri de sevmezdi.** Kılıcıyla olduğu kadar, malıyla da cihat ederdi.

Tebük Seferi öncesinde hazırlanan İslam Ordu'sunu teçhiz kampanyasına, tüm müminler elinden gelen gayretle orduyu techîz etmek için uğraştığı gibi, O da diğerleriyle yarışırcasına adeta bütün varını yoğunu sarfetti. Servetinin büyük bir kısmını, cihad ordusunun hazırlanması için seferber etti ve Efendimiz'e: Bunlar size Talha'nın küçük bir hediyesidir, dedi. Peygamberimiz onun bu cömertliği karşısında çok memnun oldu.

Ey Talha! sen çok feyizli ve cömertsin, diyerek ona iltifat buyurdu. Ve böylece **"el-Feyyâz"** lakabını aldı.

Bir defasında cihada çıkan müminlerin susuz kalmamaları için önemli miktarda para ödeyerek bir su kuyusunu satın aldı ve bu su kuyusunu müslümanlar için vakfetti. Onun bu cömertliğinden dolayı Efendimiz kendisine **"Talhatü'l-Cûd /Cömert Talha"** lakabını verdi.

Tebük Seferi sırasında Resûlullah &'e haber verildi ki; münâfıklar bir evde toplanmışlar ve Müslümanları Tebük Seferi'nden geri çevirmek için toplantı yapıyorlardı. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz & Talha ibni Ubeydullah'ı bazı sahabîlerle birlikte, münafıkların toplandıkları eve gitmelerini ve o evi, münâfıklık eden bu hainlerin üzerine yıkıp yakmalarını emir buyurdu.

Hazreti Talha bu emri derhal yerine getirdi. Münâfıklardan Dahhâk ibni Halife korku için evin arkasından atlayıp kaçmak istedi, lakin ayağı kırılarak cezasını buldu. Böylece ünâfıkların, bu fitnesi söndürüldü.

Hz. Talha *(Radıyallâhu Anh)* güler yüzlü bir insandı. Son derece sevimli idi. Orta boylu, geniş göğüslü, yakışıklı bir zattı. İsrâf etmeden ve aşırıya kaçmadan güzel giyinirdi. Çok güzel bir ahlâk sahibiydi.

Kendisinden bir şey isteyeni boş çevirmez, istenilen şeyi imkânı nispetinde verirdi. Öksüzleri gözetir, fakirlerin ihtiyaçlarını görür, biçarelere yardım ederdi. Paraya ihtiyacı olan muhtaçlara para verirdi. Teymoğullarının bütün muhtaçları onun yardımları altında idi.

Hz. Talha bunların dullarını evlendirir, borçlularının borçlarını öderdi. Kendisine yapılan en küçük bir iyiliği dahi küçük görmez, mutlaka teşekkür ederdi.

Onun ahlâkının güzelliğine bir misâl olarak şu olay zikredilebilir: Ashab-ı kiram'dan birçok kimse, üstün meziyetlerinden dolayı Ümmü **Ebbân binti Utbe Hatun**a evlenme teklifinde bulunmuşlardı. Fakat o, bu tekliflerden hiç birini kabul etmedi.

Daha sonra Talha ibni Ubeydullah *(Radıyallâhu Anh)* kendisine evlenme teklifinde bulununca kabul etti. Ümmü Ebbân Hatun'a, Talhâ ibni Ubeydullah'ın evlenme teklifini kabul etmesinin sebebi sorulduğu zaman, şöyle cevap verdi:

"**Onun ahlâkını bilirim. Evine girerken güler yüzle girer, evinden çıkarken mütebessim çıkar. Kendisinden istenildiğinde verir, kendisine bir iyilik yapıldığı zaman teşekkür eder. Bir kusur görünce affeder.**"

HZ. TALHA'NIN RÜYASI ve RESÛLÜLLAH'IN TEVİLİ

Talha *(Radıyallâhu Anh)* misafirperver bir insandı. Hatta Medine'ye gelenler onun evinde misâfir edilirdi. Bir defasında yeni Müslüman olan iki kişiyi evinde misafir etti. Bunlardan biri diğerine nispetle ibadet konusunda daha azimli ve gayretliydi.

İbadete düşkün olan bu zat bir müddet sonra bir savaşta şehit oldu. Diğer kişi ise, onun şehâdetinden sonra bir yıl daha yaşadı ve o da vefat etti.

Bir zaman sonra Hz. Talha *(Radıyallâhu Anh)* bu zatları rüyasında gördü. Baktı ki, ikisi de cennete girmek için kapıda izin bekliyorlardı. Ve ilk olarak cennete girme izni, bir sene sonra vefat edene verildi.

Hz. Talha *(Radıyallâhu Anh)* gördüğü bu rüyayı Peygamber Efendimiz'e anlattı. O sırada orada hazır bulunan sahabeler, (ibadet konusunda daha gayretli olan kişinin cennete diğerinden sonra girmesine) hayret ettiler. Ve Efendimizden bu işin hikmetini sordular.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz ashabına şöyle sordu: Sonradan vefat eden, öncekinden bir sene daha fazla yaşamadı mı?

Evet, yâ Resûlallah.

Bu zat, Ramazan ayını idrak ederek orucunu tutmadı mı? Bir sene daha diğerinden fazla ibadet etmedi mi?..

Peygamber Efendimiz, o kişinin diğer amellerini de ashabına sorup **"evet"** cevabını alınca şöyle buyurdu: **O halde ikisinin arasındaki fark, yerle gök arasındaki mesafe gibidir.** buyurdu. (Böylece Efendimiz, bir senelik farz ibadetinin insanı ulaştırdığı manevi dereceyi ifade etmiş oldu)

Veda Haccı'na da katılan Hz. Talha, Arafat'ta Resûlüllah'ın Veda hutbesini dinledikten sonra Medine'ye döndü ve bir müddet orada kaldı. Peygamberimizin irtihâline çok müteessir oldu. O kadar üzüldü ki, diğer sahabe- kiram Resûlullah'tan sonra halifenin kim olacağına dair müzakere ve istişare ederlerken, o tenha bir köşeye çekilmiş hazin hazin ağlamıştı.

Hazret-i Ebubekir *(Radıyallâhu Anh)* halife seçilince hemen biat etti. Elinden gelen yardımı da hiçbir zaman esirgemedi.

Hz. Talha *(Radıyallâhu Anh)* aynı zamanda, Resûlullah'ın vefâtından sonra Müminlerin anneleri olan **Ezvac-ı Tâhîratın** da hizmetlerine koştu. Adeta tüm servetini onların emrine âmâde kıldı.

Hazreti Talha ahlâk, edeb ve fazîlet bakımından çok yüksek idi. Cömertliği dillere destandı. Kendisinden bir şey istendiğinde vermediği, bir şey beklendiğinde ise onu yerine getirmediği görülmemişti.

Birisi benden birşey umarsa

Hazreti Talha bir gün, üzerinde güzel bir **maşlah** (yünlü harmani elbise) ile yolda giderken adamın biri onun giydiği bu maşlahı omuzlarından kaptı. Oradakiler maşlahı adamdan geri aldılar. Fakat Hazreti Talha bu elbiseyi o adama iade ettirdi. Bunun üzerine adam yaptığından utanarak bu elbiseyi Hazreti Talha'ya vermek isteyince Hazreti Talha:

Senin olsun, Allahü teâlâ mübârek etsin! Birisi benden birşey umarsa, onun **umudunu boşa çıkarmaktan Allah'tan utanırım,** buyurdu.

Yine bir gün bir adam Hazreti Talha'ya gelerek akrabalık iddiasında bulundu. Paraya çok ihtiyacı olduğunu, kendisine yardımda bulunmasını istedi.

Hazreti Talha "akrabalık bağının çok önemli" olduğunu söyleyerek o şahsa çok yumuşak davrandı ve onunla ilgilendi. Bir arazisinin olduğunu, şayet isterse onu almasını veya arzu ederse o araziyi satıp parasını vermeyi teklif etti. O adam bu yerin parasını almayı isteyince, Hazreti Talha araziyi Hazreti Osman'a satıp parasını bu adama verdi.İSTİHARE

Allah Te'âlâ'ya hamt eder, Hz. Muhammed *(Sallalahu Aleyhi ve Sellem)*'e, âl ve ashabına selam ederiz.

İlm-i Hâl

HÜSAMETTİN VANLIOĞLU BAŞKANLIĞINDA
FIKIH KURULU

İSTİHARE YAPMAK

**Allâh-u Te'âlâ'ya sonsuz hamt eder,
Hz. Muhammed (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'e, âl ve ashabına selam ederiz.**

Alimlerin ittifakıyla istihare yapmak sünnettir.[1] ***El-Buhârî***'nin rivayetine göre Cabir b. Âlimlerin ittifakıyla istihare yapmak sünnettir. **El-Buhârî**'nin rivayetine göre Cabir b. Abdillah *(Allah onlardan razı olsun)* şöyle anlattı:

عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللهِ قَالَ كَانَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُعَلِّمُنَا الِاسْتِخَارَةَ فِي الْأُمُورِ كُلِّهَا كَمَا يُعَلِّمُنَا السُّورَةَ مِنْ الْقُرْآنِ يَقُولُ إِذَا هَمَّ أَحَدُكُمْ بِالْأَمْرِ فَلْيَرْكَعْ رَكْعَتَيْنِ مِنْ غَيْرِ الْفَرِيضَةِ ثُمَّ يَقُولُ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَخِيرُكَ بِعِلْمِكَ وَأَسْتَعِينُكَ بِقُدْرَتِكَ وَأَسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ الْعَظِيمِ فَإِنَّكَ تَقْدِرُ وَلَا أَقْدِرُ وَتَعْلَمُ وَلَا أَعْلَمُ وَأَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ اللَّهُمَّ إِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّ هَذَا الْأَمْرَ خَيْرٌ لِي فِي دِينِي وَمَعَاشِي وَعَاقِبَةِ أَمْرِي أَوْ قَالَ فِي عَاجِلِ أَمْرِي وَآجِلِهِ فَاقْدُرْهُ لِي وَيَسِّرْهُ لِي ثُمَّ بَارِكْ لِي فِيهِ وَإِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّ هَذَا الْأَمْرَ شَرٌّ لِي فِي دِينِي وَمَعَاشِي وَعَاقِبَةِ أَمْرِي أَوْ قَالَ فِي عَاجِلِ أَمْرِي وَآجِلِهِ فَاصْرِفْهُ عَنِّي وَاصْرِفْنِي عَنْهُ وَاقْدُرْ لِي الْخَيْرَ حَيْثُ كَانَ ثُمَّ أَرْضِنِي بِهِ قَالَ وَيُسَمِّي حَاجَتَهُ

"Peygamber Efendimiz *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* **Kur'an 'dan bir sure öğretir gibi bütün işlerde bize istihareyi öğretir ve şöyle buyururdu: Sizden biri, herhangi bir iş yapmak istediğ**inde, farz (namaz) dışın**da iki rekât namaz kılsın ve şöyle dua etsin:**

Allah'ım! Sen bildiğin için, senden hakkımda hayırlı olanı bana bildirmeni diliyorum. Ve kudretin yettiği için sana sığınıyor ve senin yüce fazlından niyaz ediyorum. Çünkü sen her şeye gücü yetensin. Ben ise acizim, gücüm yetmez ve sen her şeyi bilirsin, hâlbuki ben bilemem, sen gaybları da tamamen bilirsin.

Allah'ım! Sen biliyorsun; eğer bu iş, benim dinim, yaşayışım, işimin âkıbeti (veya şöyle der;) **dünyam ve ahiretim hakkında hayırlı ise, bunu bana nasip ve kolay eyle. Sonra bu işte benim için bereket meydana getir. Ve eğer bu iş, benim dinim, hayatım, işimin âkıbeti hakkında** (veya şöyle der;) **dünyevî uhrevî hususlarımda benim için bir şer** (kötülük) **ise, bunu benden çevir. Beni de bundan çevir.** (Bu işe dair gönlümde bir arzu bırakma) **Ve benim için hayır nerede ise nasip eyle ve kolay kıl, sonra da beni takdir ettiğin hayır ile hoşnut eyle. Sonra** (bu kişi) **ihtiyacını söylesin."**[2]

Bir şeyin hayırlısını istemek, anlamında olan "istihare", doğru olan hareketin nasıl olacağı bilinemeyen mubah işlerde manevi bir işarete nail olmak isteyenin kıldığı iki rekâtlık bir namazdır. Hayırlı bir şey hakkında yapılacak olan istihare o işin istenilen vakitte yapılmasının uygun olup olmamasıyla alakalıdır. Yoksa bizatihi hayırlı olan işin yapılıp yapılmamasıyla ilgili istihare yapılmaz.

Hanefi mezhebinde son dönemlerin önde gelen âlimlerinden Muhammed Emin b. Abidin (ö.1252) ***er-Reddu'l-Muhtar*** adlı eserinde şöyle der: İstihare namazının kılınması herhangi bir nedenden dolayı kılınamayacak olsa yalnız istihare duası ile yetinilir.[3] İbn Abidin'in bu ifadesinden anlaşılan, istihare yapmak için namaz kılmak şart değildir. Yalnızca dua ile de istihare yapılabilir. Şu kadar var ki evla olan namaz ile beraber dua yapılmasıdır.[4]

İstihare şöyle yapılır: Kişi yatacağı zaman iki rekât namaz kılar. Birinci rekâtta Fatiha-i şerife'den sonra ***Kafirun*** suresini ikinci rekâtta ise **İhlâs** suresini okur. Namazı kıldıktan sonra yukarıdaki hadis-i şerifte beyan edilen istihare duasını okur ve abdestli bir şekilde kıbleye yönelerek yatar. Rüyada beyaz veya yeşil görülmesi hayra, siyah veya kırmızı görülmesi ise şerre delalet ettiği[5] eslâfımızdan menkuldür.

İstihare Yapanın, Rüya Görmesi Şart mıdır?

İstihare yapıldığında rüya görmek şart değildir. İstiharenin yedi gece yapılmasını ve kalbe ilk doğan kanaatle amel edilmesini, Peygamber Efendimiz *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*, Hz. Enes'e *(Allah ondan razı olsun)* hitaben şu şekilde beyan etmiştir:

يَا أَنَسُ إِذَا هَمَمْتَ بِأَمْرٍ فَاسْتَخِرْ رَبَّكَ فِيهِ سَبْعَ مَرَّاتٍ ، ثُمَّ انْظُرْ إِلَى الَّذِي يَسْبِقُ إِلَى قَلْبِكَ فَإِنَّ الْخَيْرَ فِيهِ

"Ya Enes! Bir iş yapmak istediğ**in **vakit o iş hakkında yedi kez rabbinden hayrı talep et, (istihare yap) sonra kalbine ilk gelene bak, zira hayır ondadır."[6]

El-Mevsuatu'l-Fıkhiyyetu'l-Kuveytiyye adlı eserde şöyle denilmiştir: Fakihlerin sözlerinden anlaşılan istiharenin yedi kere tekrar edilmesi, istihare yapan kişinin kalbinde bir şeyin zuhur etmemesi durumundadır. Şayet istihare yapan kişi için herhangi bir şey zuhur edecek olursa istihareyi tekrar etmeye gerek yoktur.[7]

İstiharenin kabulüne alamet, göğsün genişlemesi kalbin o işe karşı sevinç ve itminana ulaşması olarak beyan edilmiştir.

İstiharenin Sonucu ile İstişarenin Neticesi Arasında Farklılık Olursa

İstihare sünnet olduğu gibi, herhangi bir meselede ehil olan kişiyle istişare yapmak da ayrı bir sünnettir.

Peygamber Efendimiz *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*'in Sahabe-i Kiramla olan irtibatını Allah Te'âlâ Hazretleri **Âl-i İmran Suresi**nde şöyle beyan ediyor:

فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللهِ لِنتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللهِ إِنَّ اللهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ

"Allah'ın rahmeti sayesinde sen onlara karşı yumuşak davrandın. Eğer kaba, katı yürekli olsaydın, onlar senin etrafından dağılıp giderlerdi. Artık sen onları affet. Onlar için Allah'tan bağışlama dile. İş konusunda onlarla müşavere et. Bir kere de karar verip azmettin mi, artık Allah'a tevekkül et, (ona dayanıp güven). Şüphesiz Allah, tevekkül edenleri sever."[8]

Allah Te'âlâ Hazretleri **Şûrâ Suresi**nde şöyle buyuruyor:

وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ

"Ve o kimseler için ki Rablerine icabette bulundular ve namazı dosdoğru kıldılar ve onların işleri aralarında meşveret iledir ve kendilerini merzûk ettiğimiz şeylerden infakta bulunurlar."[9]

Peygamber Efendimiz *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*'in istişareye verdiği önemi ifade etme sadedinde Ebu Hureyre *(Allah ondan razı olsun)* şöyle buyurdu:

عَنْ ابنِ شِهَاب عَنْ أَبي هُرَيرَةَ قَالَ: مَا رَأَيْتُ مِنَ النَّاسِ أَحَدًا أَكْثَرَ مَشُورَةً لِأَصْحَابِهِ مِنْ رَسُول اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

"İbn Şihab'dan rivayete göre Ebu Hureyre (Allah ondan razı olsun) şöyle buyurdu: **Peygamber Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)***'in ashabıyla istişare yapmasından daha fazla istişare yapan hiç kimseyi görmedim."**[10]

Keşfu's-Sitâre an Salati'l-İstihâre adlı eserde, İbnu'l-Haccac el-Mâlikî'den naklen şöyle denilmiştir: İstihare ile istişareyi cem etmek yani bir iş hakkında her ikisini de yapmak, Efendimiz *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*'in sünnet-i seniyyesine tam anlamıyla sarılmaktır.[11]

Mevsuatu'l-Buhûs ve'l-Makâlâtu'l-İlmiyye adlı eserde, İmam en-Nevevî'den naklen şöyle denmiştir: İstihare yapılmadan önce ehil kişiyle istişarede bulunmak müstahaptır.[12] İstişareye ehil olan kişiden kastedilen; dinine, istişare yapılmak istenilen konu hakkında bilgisine, tecrübesine ve istişare yapmak isteyen kişiye karşı merhamet ve şefkatine güvenilen kişidir.

İstişârenin neticesi olarak yapılacak işte maslahat olduğuna varılacak olursa, kişi ayrıca istihare yaparak o işin hayırlı olmasını Allah Te'âlâ Hazretlerinden talep eder.

İbn Hacer el-Heysemî şöyle der: İstihare ile istişare arasında tearuz olursa istişarenin sonucu doğrultusunda hareket edilir. Zira uzman ve güvenilir olan kişinin sözüyle hareket etmek, kişinin kendine itimat etmesinden daha kuvvetlidir. Çünkü kişinin kalbine arzuladığı şıkkın doğma ihtimali vardır.

Fakat istişarede ilim ve tecrübenin kullanılması sonucunda verilen bir karar vardır. Ancak kişi o işi fazla arzulamıyor olursa veya arzusu mutedil olursa bir de kalbi mutmain olursa istiharenin neticesi doğrultusunda amel edebilir.[13]

Başkası Adına İstihare Yapmak

Kitaplarımızda bu meseleyi açıkça ifade eden ibarelere rastlamak zordur. Bununla beraber ***El-Mevsuatu'l-Fıkhiyyetu'l-Kuveytiyye*** adlı eserde şöyle denilmiştir: Maliki ve Şafi mezheplerine göre istiharede niyabet yani bir başkası adına istihare yapmak caizdir. Hanefî ve Hanbelî kitapları bu konuya değinmemişlerdir.[14] Kitaplarımızın bu meseleye açıkça değinmemeleri bunun caiz olmadığını göstermez. Zira caiz olmadığını ifade eden ibareler de yoktur.

Müslim'in rivayet etmiş olduğu bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyuruyor:

عَنْ جَابِرٍ قال: قَالَ رَسُوْل اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ (...) مَنِ اسْتَطَاعَ مِنْكُمْ أَنْ يَنْفَعَ أَخَاهُ فَلْيَنْفَعْهُ

Cabir'den şöyle rivayet edildi: Peygamber Efendimiz *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu: "...Sizden biriniz (din) **kardeşine faydalı olmaya güç yetirebiliyorsa ona fayda sağlasın"**[15]

İstihare yapmayı bilmeyen kişi yerine, bilen birinin istihare yapması, hiç şüphesiz hadis-i şerifte teşvik edilen din kardeşine menfaatli olmanın kapsamındadır.

Allah Te'âlâ en doğrusunu bilendir.

KAYNAKLAR

1. El-Mevsuatu'l-Fıkhiyyetu'l-Kuveytiyye
2. El-Buhârî; kitabu'l-kusûf; babu macae fi-tatavvu
3. *Muhammed Emin ibn* Âbidîn, Reddu'l-Muhtâr
4. El-Mevsuatu'l-Fıkhiyyetu'l-Kuveytiyye
5. *Muhammed Emin ibn* Âbidîn, Reddu'l-Muhtâr
6. Camiu'l-Ehadîs Es-Suyutî, kısmu'l-istitrakat, harfu'l-elif
7. El-Mevsuatu'l-Fıkhiyyetu'l-Kuveytiyye, istihare maddesi
8. Âl-i İmran Sûresi/ 159
9. Şûrâ Sûresi/38
10. El-Camiu fi'l-Hadîs, babu'l-bağy
11. Keşfu's-Sitâre an Salâti'l-İstihâre
12. Mevsuatu'l-Buhusu ve'l-Makâlâti'l-İlmiyye
13. El-Mevsuatu'l-Fıkhiyyetu'l-Kuveytiyye
14. *A.g.e*
15. Müslim, kitabu's-selam, bab: istihbabu'r-rıkkıyye...

Güldeste

MUSTAFA
ÖZŞİMŞEKLER

HADİS İNKÂRCILARININ YENİ SLOGANI;

"UYDURULAN DİN İNDİRİLEN DİN"

Başlıkta geçen ifadeyi şimdilerde sık sık duyuyorsunuzdur. Peki bu ***"Uydurulan din ve indirilen din"*** ne demektir, bu sözü kimler söyler, neden söyler, maksatları nedir? İnşâAllah bunu beraberce tahlil etmeye çalışalım.

"Uydurulan din" deyince ilk olarak aklımıza ne gelir?

Herhalde pek çoğumuzun aklına ilk olarak; İslam dışı, Kur'an ve Sünnet'le alakası olmayan fâsid, bâtıl bir inanış gelir. Dolayısıyla böyle bir inanışın zaten dinle, diyanetle hiç bir alakası yoktur.

Fakat bu sözü adeta sloganlaştıran tâifenin söylemlerine bakınca; **"Uydurulan din"** diyerek Resûlüllah'ın sünnet ve hadislerini kastettiklerini, fütursuzca selef âlimlerini ve mezhebleri karaladıklarını, **"bence"** diyerek söze başlayıp bu güne dek gelmiş olan pek çok Ehl-i Sünnet ulemâsının görüşlerini kendilerince güya rafa kaldırdıklarını üzülerek görüyoruz.

Sizin anlayacağınız, evvelden beri varolagelen **Hadis İnkarcılığı** projesini, şimdilerde işte bu isimle pazarlamaya çalışıyorlar. Söylemleri değişmiş, fakat amaçları aynı. Enâniyetleri kendilerini istila etmiş bu zevât, Peygamber Efendimizin hadislerini, bu dinin bize kadar ulaşmasına vesile olan ulemâ ve sülehâyı yok sayıp onlardan bize kadar intikal eden Dîn'e **"Uydurulan Din"** kendi nefsâni anlayışlarına göre yaptıkları Kur'an-ı kerim yorumlarına ise **"İndirilen Din"** diyorlar.

Ümmet'in icmâsını tanımayıp Kur'an'dan anladıklarını İslâm diye millete dayatanlar Uydurulan dine karşı çıkıyoruz derken, kendileri yeni bir din uyduruyor olmasınlar…

Yani bu güne kadar gelen ulemânın hepsi yanlış anlamış ve hepsi İslam'ı hurafe ve bid'atlerle doldurmuş ama günümüzün bu çakma müctehidleri, bu çok akıllı zevât bunu fark ederek, on dört asır sonra İslam dinini doğru anlamışlar. Böylece (kendileri boğazlarına kadar çağdaş hurafelere gömülmüşken) İslam dinine doldurulan hurafeleri güya temizleme gayretine girmişler.

Tabi bu hadis inkarcıları tarihin her döneminde azınlıkta kalmış, bu tür fasid görüşler bir takım marjinal guruplar tarafından kabul görüp sahiplenilmiştir. Fakat günümüzde bu hastalığa yakalanan tâife, her ne kadar evvelce olduğu gibi yine azınlıkta olsalar da, maalesef bunların sesleri medya vasıtasıyla şimdilerde çok daha fazla çıkıyor.

Onun için günümüzde çok daha dikkatli olmak lazım. Zira öyle bir zamana geldik ki, at izi, it izine karışmış durumda. Din konusunda ağzı olan konuşuyor. Bilen de konuşuyor bilmeyen de, alim olan da olmayan da… Yorumlar, teviller grıla gidiyor. Böylece hem kendileri sapıyor, hem de kendisine uyanları saptırıyorlar. Rabbim bunların şerrinden ve tahribatından bizleri muhafaza buyursun.

İmâm-ı Rabbânî *(Kuddise Sirruhû)* 1. Cild 33. Mektûbunda bizlere şöyle bir olay naklediyor:

"Büyüklerden biri, şeytanı insanları saptırma işinden el etek çekmiş vaziyette otururken görüyor. Onun böyle ilgisiz bir şekilde oturmasının sebebini soruyor. Lanetli şeytan şöyle cevap veriyor:

- **Zamanın kötü âlimleri işimde bana çok büyük destek sağladılar. Ve benim yerime insanları saptırma işini kendileri üstlendiler. Böylece ben de işime karşı kayıtsız vaziyette oturuyorum.**

Asırlar önce şeytanın durumu şayet böyleyse, bu gün herhalde tamamen emekliye ayılmıştır. Zira şeytan, İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin buyurduğu bu **"din hırsızı"** hocaların yaptığı tahribatı yapamaz. Onun için özellikle günümüzde çok daha dikkatli ve uyanık olmak lazım geliyor.

"Kur'an bize yeter" diyenler ne kadar samimi

Hadisleri inkar eden güruh, direk olarak **"hadis kabul etmiyoruz"** demiyorlar, gelecek olan tepkilerden çekindikleri için bazı kelime ve cümleleri sloganlaştırıp, bu cümlelerin ardına gizlenerek bunu söylüyorlar.

Mesela; Hadisleri açıkça inkar etseler çok tepki görecekleri için; **"Kur'ân'daki İslâm"**, "**Kur'ân** Müslümanlığı" veya "**Kur'an bize yeter"** gibi cümleleri sloganlaştırıp ardına gizleniyorlar. Tabi bunların her daim **"Kuran"** dediklerini duyan da onları Kur'an sevdalısı(!) zannedebilir. Keşke öyle olsalar. Zira biz Kur'an'a ve onun sevdalılarına kurban oluruz.

Şunu açıkça ifade edelim ki, bu zevâtın; **"bize Kur'an yeter"** derken, maksatları; "**Bize hiçbir ideoloji, hiçbir sistem lazım değil, bize Kuran yeter"** demek olsa ne âlâ...

Ama maalesef kazın ayağı hiç de öyle değil. Çünkü bunların derdi, "**Kur'ân** Müslümanlığı" türünden sloganvari cümelelerin ardına saklanarak, Resûlüllah'ın sünnetini devre dışı bırakmak…

Hem **"Kur'an yeter"** diyeceksin, hem de bu konuda birçok kitap yazacaksın. Peki niye yazıyorsun, hani Kur'an yetiyordu?"

Bunlar "**Kur'an yeter"** derler ama Kur'an-ı Kerim'in kelime manasını söyleyip bırakmazlar.O âyet-i kerime'ye nefsâni anlayışlarına göre mana verip kendilerine göre hüküm çıkarırlar.

Daha açıkçası, o konuda **Resûlüllah**'dan gelen rivayeti reddedip onun yerine kendi kıt anlayışlarını koyarak, adına da **"Kur'an Müslümanlığı"** derler.

Bir yandan **"Kur'an kendini açıklıyor"** diyerek, Peygamber Efendimizin açıklama yetkisini kabul etmezler, ama diğer yandan Kur'an'ı kendi görüşlerine göre açıklamakta bir beis görmezler. Bu nasıl bir tezat, bu ne yaman bir çelişkidir...

Kıymetli okurlarım!

"Kur'an yeter" sözünü dillerine pelesenk edenlerin, Kur'an'dan çıkardıkları bir takım hükümlere beraberce şöyle bir göz atalım, böylece meseleyi daha iyi anlayalım.

Bazı ilahiyatçılar Bakara Süresi'nin 62. Âyet-i kerimesini öne sürüp, bu ayete göre **"Yahudi ve Hristiyanlar da cennete girecek"** demiyorlar mı?..

Kur'an'da şefaatle ilgili bu kadar ayeti kerime varken; **"Peygamber Efendimiz'in şefaat etme yetkisi yoktur"** iddiasında bulunmuyorlar mı?..

Bir ilâhiyat profesörü çıkıp da; **"Allah gaybı bilmez"** hezeyanını savurmadı mı?

Nevzuhur hocalardan bir tanesi, güya Kur'anı Kerim'i referans aldığını iddia edip **"ihtiyaçtan fazla mal dağıtılmalı, bunun dışında mal-mülk biriktirmek haramdır"** diyerek, adeta bir komünist kafasıyla **İslâm'ın** kişiye tanıdığı mülkiyet hakkını reddetmedi mi?

Ve yine, sizlerin de hatırlayacağı üzere **"Kur'an Müslümanlığı"** sözünü dillerinden düşürmeyenler;

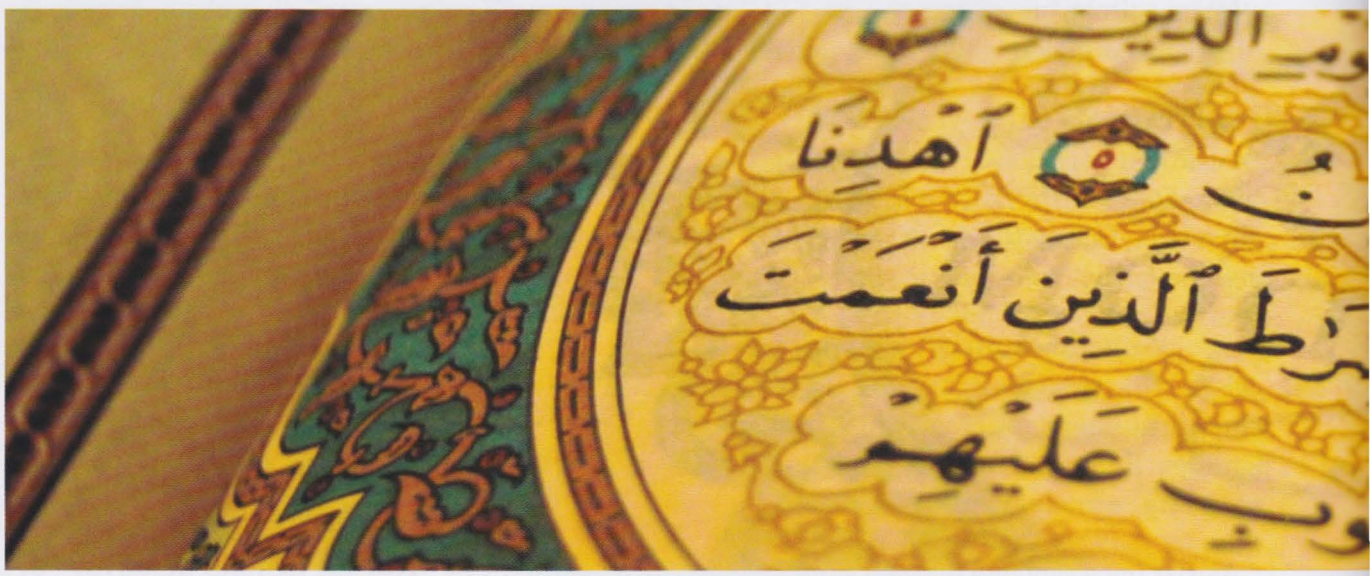

"Kur'an'a göre namaz üç vakittir", **"Hayızlı kadın namaz kılabilir", "Türkçe namaz kılınır", "Tavuktan da kurban olur", "Peygamber de günahkardır", "Kadere iman etmek imanın şartı değildir", "İsa** *(Aleyhisselâm)* **gelmeyecek",** Peygamber Efendimiz'e (Hâşâ) **"kibirli adam", "Cin diye bir şey yok", "Namaz ibadet değil ritüeldir."** gibi (siz misalleri çoğaltabilirsiniz) bir takım iddialarda bulunmadılar mı?..

Hatta bazıları; **"tesettürle ilgili nâzil olan âyet-i kerime'den maksadın tesettür değil, başka bir şey olduğunu, Kur'an'da örtünme ve başörtüsünün olmadığını"** dahi iddia etmediler mi?..

Yani adam Kur'an'dan âyet okuyor ama Allah'ın âyetini açıkça inkâr ediyor. Sonra da kalkıp **"Kur'an bize yeter"** diyebiliyor. Doğrusu bu garâbete şaşmamak elde değil.

Sen Kur'an'ı en iyi bilen Peygamber Efendimizin hadislerini bir kenara bırakacaksın, o hadislerin günümüze kadar gelmesine vesile olan ulemâ ve sulehâyı en ağır ifadelerle eleştirip tahkir edeceksin, sonra da **"ben Kur'an'dan bunu anlıyorum"** diyerek, kendi nefsâni görüşlerini millete dayatacaksın, bunun adı da **"Kur'an** Müslümanlığı" olacak, **"İndirilen Din"** olacak öyle mi?..

Allah akıl, fikir, şuur ihsan eylesin!

Kıymetli Okurlarım!

Mesele, sadece âyetin manasını lugat olarak anlamak değildir. Zira Ashâb-ı kirâm'ın pek çoğu Arap idiler ve Arapçayı da gayet iyi biliyorlardı. Hal böyleyken **"ben bu âyetten şunu anlıyorum"** deyip kendi anlayışlarına göre hareket etmiyorlar, bilakis nâzil olan âyetlerin ne demek istediğini, onunla Mevlâ Te'âlâ'nın ne murad ettiğini Peygamber Efendimiz *(Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)*'e sorup öğreniyorlardı.

Mesela; namazla ilgili âyet-i kerime nâzil oldu, Mevla Te'âlâ:

"Ekîmû's-Salâh / Namazınızı ikâme edin" buyurdu. Ashab-ı kiram sordu:

- Ya Rasûlüllâh namazı nasıl ikâme edeceğiz (kılacağız)?

Efendimiz cevap verdi:

- **Sallû kemâ re-eytümûnî Üsallî / Beni gördüğünüz gibi namaz kılınız"**

Böylece, namaz nasıl kılınacak, kıyam-kıraat rükû-sücûd-ta'dili erkan nasıl yapılacak? Efendimiz'e bakıp öğrendiler.

Aynı şekilde, "namazın rekâtları", "Hacc'ın nasıl yapılacağı", "zekâtın hangi maldan, kaçta kaç verileceği" gibi konuları hep Efendimiz'den sorup öğrendiler.

İşte Efendimiz *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*, Allah'tan gelen emir ve nehiylerin hayata nasıl tatbik edileceğini, gelen vahyin pratikte nasıl yapılacağını, Mevlâ Teâlâ'nın o âyetle muradının ne olduğunu en iyi bilen ve bunu da açıklamakla görevli olan bir elçidir. Dolayısıyla Resûlüllah'ın sünneti ve hadisleri olmadan Kur'an'ı anlamak, âyet-i kerimelerdeki Allah'ın muradının ne olduğunu bilmek mümkün değildir.

Peki, Kur'an açık ve anlaşılır değil midir?

Elbette Kur'an, açık ve anlaşılabilir bir kitaptır. Ancak Onun muhatabı olan biz insanoğlunun anlayışları ve ilmî seviyeleri farklı farklıdır. Dolayısıyla Kur'an-ı Kerim'i herkesin aynı şekilde ve doğru olarak anlayıp kavraması imkânsızdır.

Hadis inkârcılarının iddia ettiği gibi sadece Kur'an yetseydi, o takdirde Peygamber gelmesine ne gerek vardı? Allâh-u Te'âlâ, Kur'an'ı Kerim'i "Hira Mağarası"na veya Kâ'be'nin damına indirirdi ve:

- **Ey İnsanlar! Size gönderdiğim Kur'an'ı okuyun ve nasıl anlıyorsanız öyle amel edin,** buyururdu. Öyle ya, madem "Kur'an yetiyor" öyleyse Onu açıklayıp öğretecek bir elçiye ne gerek var? Herkes Kitab'ı okur, âyetlerden ne anladıysa, nasıl tevil edip yorumladıysa öyle amel ederdi. Hal böyle olunca, o zaman dünyada bulunan müslüman adedince din anlayışı ortaya çıkmaz mıydı?

Çünkü biri **"bu âyeti ben böyle anladım"** der öyle amel eder, diğeri de **"ben de şöyle tevil ediyorum"** deyip başka türlü amel ederdi.

O vakit bu durum, vahdet dini olan İslâm'ın özüne ve rûhuna tamamen aykırı olurdu.

Dolayısıyla Mevlâ Te'âlâ, cihanşümul bir din olan İslâm'ı, şeytanın ve nefsin esiri olan insanoğlunun kendi anlayışına bırakmadı ve Kur'an-ı Kerim'i bize açıklayıp beyan etmesi için elçisi Muhammed Mustafa *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*'i gönderdi. Nitekim Mevla Te'âlâ:

"Sana da Kur'an-ı indirdik ki, kendilerine indirileni insanlara açıklayasın diye" (Nahl: 44) buyurarak, Efendimizin bu görevine işaret etti. Şayet Kur'an'ı Kerim'i herkes apaçık bir şekilde ve doğru olarak anlayacak olsaydı, Peygamber Efendimiz'e Kur'an'ı açıklaması emredilmezdi. Böyle bir emir olduğuna göre, böyle bir zarûret var demektir.

Şunu iyi anlamak lazım ki; insanların Allah'dan gelen vahyi öğrenebilmesi için nasıl ki peygamberlerin aracılığına ihtiyacı varsa, Allah'ın kelamını anlamak için de Peygamberler'in yorumuna yani **sünnet**e öylece ihtiyacı vardır.

Kıymetli Okurlarım!

Rabbimiz Kitabıyla beraber elçisini de gönderdi ki, bize Dinimizi öğretsin, âyetlerdeki asıl maksadı açıklasın.

Böylece bir takım kimselerin kafalarına göre keyfi teviller yapmasının önü de kesilmiş olsun.

Nitekim Hz Ali *(Radıyallâhü anh)*, **"Hakem Olayı"**ndan sebep Kendisini tekfir eden **Hâriciler**'le münazara etmesi için, müfessirlerin babası olan Abdullah b. Abbas *(Radıyallahü anhüma)*'yı onlara gönderdi. Ve gönderirken şöyle tembihte bulundu:

- **Git onlarla mücadele et! Onları kitaba ve sünnete çağır! Fakat onlara Kur'an'dan delil getirme. Çünkü âyetlerin pek çok manalara ihtimali vardır. Ancak onlarla sünnetten delil getirerek tartış.**

Bunun üzerine İbni Abbas *(Radıyallâhü anhümâ)*:

- **Ey Mü'minlerin Emiri! Ben, Allah'ın Kitabı'nı onlardan çok daha iyi bilirim.** Çünkü **Kur'an bizim evlerimizde indi**, deyince Hz. Ali *(Radıyallâhü anh)* buyurdu ki:

- **Doğru söylüyorsun ama Kur'an birçok manalar taşıyan ve birçok yönleri bulunan bir Kitaptır. O bir şey der, onlar da** (başka) **bir şey der.** (yani Allah'ın âyetlerini kendi kafalarına göre tevil ederler de, ağızları kapanmaz) **Lakin sen onlara sünnetten delil getirirsen, o zaman kaçacak yer bulamazlar,** (hadisler, âyetlerin tefsiri mahiyetinde olduğundan, onlar vasıtasıyla Kur'an'ın maksadı anlaşılır, böylece sana karşı konuşacak halleri kalmaz) buyurdu.

Nitekim İbni Abbas *(Radıyallâhü anhümâ)* onların karşısına çıktı ve Haricîlerle tartıştı. Sünnetten deliller getirerek münazara etti. Ve sonunda onların elinde hiçbir delil kalmadı. Demek ki, bu hadis inkârcılarıyla, müfessirlerin babası Abdullah b. Abbas *(Radıyallâhü anhümâ)* konuşsa, bunlar yine de susmazlar. Zira o mübarek sahabi, Allah'ın kitabından ayet okuyarak bir şey söyler ama onlar kalkıp başka bir şey söylerler de, çeneleri kapanmaz.

* * *

Bazı kaynaklarda zikredildiği üzere, tabiîn döneminde bir takım kimseler, güya Kur'an-ı kerim'e ehemmiyet veriyor gözükerek, Efendimiz'den rivayet edilen hadislere karşı tavır almışlardır.

Yani tabiîn döneminden itibaren hadis inkarcılığı başlamış ve bunlarla mücadele o günden beri devam edegelmiştir. Nitekim tabiînin büyüklerinden olan Mutarrif b. Abdillah *(Rahmetullahi Aleyh)*'e bir şahıs:

- Bize hadis anlatıp durmayın, bize Kuran'dan başka bir şeyden bahsetmeyin, deyince, Mutarrif b. Abdillah o kimseye, şu ibretlik cevabı vermiştir:

- **Vallahi biz Hadisleri Kur'an'ın yerine anlatmıyoruz. Bilakis Hadisleri anlatmaktaki gayemiz, Kur'an'ı en iyi bilenin bildiklerini anlatmaktır.**

* * *

Yine tabiînden Saîd b. Cübeyr *(Rahmetullahi Aleyh)* bir gün Resûlüllah *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*'den hadis rivayet edince, orada bulunanlardan biri:

- **Allah'ın kitabında buna muhâlif âyet var,** diyerek, itiraz etmiştir. Bunun üzerine Saîd b. Cübeyr *(Rahmetullahi Aleyh)* hayretle o kişiye bakarak şöyle cevap vermiştir:

- **Ben sana Resûlüllah'dan hadis rivayet ediyorum, sen kalkmış Allah'ın**

Kitabına muhâlif olduğunu söylüyorsun! Oysa Resûlüllah Allah'ın kitabını senden iyi bilirdi!

Hiç şüphe yok ki Efendimiz, Kuran'ı en iyi anlayan ve en mükemmel şekilde hayata geçirip tatbikat sahasına koyandır. O Kuran'ın canlı bir tefsiri ve yaşayan İslâm'dır.

Dolayısıyla Resûlüllah *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*'in **sünnet**iyle amel etmek demek; Allâh-u Te'âlâ'nın Kur'an ayetlerindeki isteğini hakkıyla yerine getirmek demektir. Hal böyleyken **sünnet** ve **hadis** kabul etmeyip **"Kur'an bize yeter"** diyerek, kendi nefsani yorumlarını dayatmak, filhakika Kur'an'ın anlaşılmasını istememektir. Hatta bundan da öte, İlâhî vahyin anlaşılmasına mani olmaya çalışmaktır neûzübillah...

Fi Emanillah!

Hikmetli Sözler

"Fazla lakırdıyı terk eden kimseye hikmet, fazla (tecessüsle) bakmayı terk edenin kalbine tevâzu, fazla yemeyi terk edene ibâdet lezzeti, fazla gülmeyi terk edene de heybet bahşedilir."

Hz. Ömer (Radıyallâhu Anh)

"Etrafındakilerin çokluğu seni aldatmasın. Çünkü yalnız ölecek, yalnız dirilecek ve yalnız hesaba çekileceksin."

Hasan-ı Basrî (Kuddise Sirrûhu)

"Bu devirde ne kişinin kendisini sorgulaması, ne de vefa kaldı. Er kişiler gitti, geride çer çöp kaldı."

Meymun b. Mihran

"Vallahi şu mezara girip de, azaptan emin olan kimseden daha nasipli, daha bahtiyar kimse bilmiyorum."

Ömer bin Abdülaziz

"Şu iki kişinin çıkardığı fitneyi şeytan bile çıkaramaz; Dünyaya düşkün âlim ve ilimsiz sofu."

Ebu Hasan-ı Harkânî (Kuddise Sirrûhu)

"Zikirde öyle gevşedik, öyle gevşedik, öyle gevşedik ki, sulu hamur o kadar gevşemiş değil. Gelin! İşi yeniden ele alalım arkadaşlar!"

Mahmud Efendi Hazretleri (Kuddise Sirrûhu)

"İki şey ahmaklığa dalâlet eder: Hiç bir sebep yokken gülmek; sormadan haber vermek."

Malik bin Dinar (Kuddise Sirrûhu)

"Ne acayiptir ki, yerin altında ateş (Cehennem) kaynayıp dururken, yerin üstünde insanlar Allah'a isyan edip dururlar."

Elmalılı Hamdi Yazır

AYASOFYA

Aylar yıllar geçti, hala ağlarsın
Artık yaşlarını sil ayasofya.
O mahzun halinle yürek dağlarsın
Fethin sembolüsün bil ayasofya.

Biliriz yaranı derindir, derin
Bakarsın bizlere mahzun ve serin
Gönüllerde yine aynıdır yerin
Olmasın yaşların nil ayasofya.

İsteriz müminler sende cem olsun
Haktan hakikattan her gün dem olsun
Kuduz köpeklere varsın yem olsun
Sana uzatılan dil ayasofya.

Fatih'in vakfını tutarız müze
Torunuyuz deyip çıkarız düze,
Gün gelip bu hesap sorulur bize
Görecek göz neden mil ayasofya.

Gaflet uykusundan millet uyansın
Hakk'ın boyasıyla yine boyansın
Zalimlere değil Hakka dayansın
O zaman düşmanlar çil ayasofya

Değişmez ölçüyü millet taşırdı
Temel taşlarını küffara aşırdı
Bir sam yeli esti yolu şaşırdı
Karıncayı sandı fil ayasofya.

M. Hilmi YILDIRIM

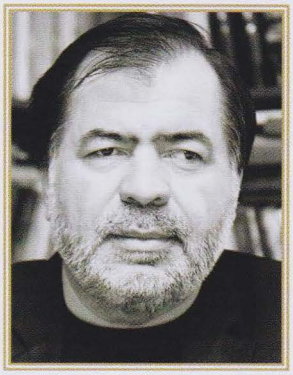

MUSTAFA ÖZCAN

ŞİR ŞAH SURİ ve YAVUZ'UN ORTAK MİSYONU

Tarih sırlar hazinesidir. Ayrıca tarih yarım kalmış misyonlar veya projeleri ihtiva eder. Tarih daima geriye projeler, hayaller ve misyonlar bırakır, devreder. Bu yarım kalmış projeler varislerini ve sahiplerini beklemektedir. Büyük insanlar büyük projelere imza atarlar. Büyük insanların himmeti de büyük olur. İkinci Abdulhamit Han mimarbaşının bile hayal olarak gördüğü Hicaz Demir Yolu projesini hayata geçirmiştir. Bu projenin son durağı Mekke belki de Sanaa yani Yemen olacaktı. Bu proje geniş ve yayılmış vatan toprağının iki yakasını bir araya getirmeye matuftu. Bununla birlikte Müslümanların ayağa kalkmasını ve fakru zaruretten kurtulmasını istemeyen çevreler bu projeyi akim bıraktılar. Sahibini hal' ederek planını akim bırakmak istediler.

İkinci Abdulhamit Han ittihad-ı İslami gerçekleştirmek istiyordu. Bunun ayaklarından ve araçlarından birisini ise Hicaz Demir Yolu projesi idi. 'Gidemediğin vatan toprağı senin değildir' anlayışını esas alarak Anadulu'yu Şam ve Hicaz'a bu proje ile doğrudan bağlıyordu. Mimar başlarının bile inanmadığı bu projeyi tamamlamak İkinci Abdulhamit Han'a nasip olmuştur. Belki de Osmanlı İmparatorluğunun en stratejik padişahlarından birisi İkinci Abdulhamit, Fatih Sultan Mehmet Han ve Yavuz Sultan Selim'dir.

Fatih Sultan Mehmet Han hadiste müjdelenen İstanbul'u fethettikten sonra ikinci müjdenin veya kızıl elmanın peşine düşmüştür. Tarihçiler onun son seferini Roma'ya yapmak üzere hazırlandığını beyan ediyorlar. Kaderi yar ve yareni olmamıştır. Fatih'in projesi veya seferi de torunu İkinci Abdulhamit Han'ın projesi gibi akim kalmıştır.

I. Selim bilinen adıyla Yavuz Sultan Selim

Yavuz Sultan Selim'in Hind'i fethetme planı

Tarih ölü projeler mezarlığıdır. Osmanlı İmparatorluğunun en önemli padişahlarından birisi de Yavuz Sultan Selim'dir. Çok kısa bir zaman diliminde devleti yönetmesine rağmen dönemi çok bereketli geçmiştir. Hazreti Ebubekir'in iki yıllık dönemi veya Ömer Bin Abdulaziz'in keza iki yıllık dönemine ilaveten Mısır önlerinde Filistin'de Moğolları püskürten Muzaffer Kutz'uh bir yıllık döneminde olduğu gibi ümmetin en zor dönemlerinde ortaya çıkmış ve tehlikeleri bertaraf etmiş ve devlet çarkını düzene koymuştur.

Sekümname'de yer alan ve Osmanlı zaferi ile sonuçlanan Çaldıran Muharebesi'ne ait bir minyatür, 1525

Ümmetin iki yakasını bir araya getirmiştir. İttihad-ı İslam fikri Yavuz'la birlikte ete kemiğe bürünmüş, fiiliyatta geçmiş ve İkinci Abdulhamit ile birlikte yeniden vizyona girmiştir. Birinci Sultan Selim Han, Şah İsmail'in ortaya çıkışından 12 yıl sonra 23 Ağustos 1514 tarihinde Çaldıran'da onun şevketini söndürmüştür.

Çaldıran'da Kızılbaşları tedip ettikten sonra İslam dünyasının diğer kısmına, yarısına yönelmiş ve ihtiyarlamış ve Hicaz'ı savunamayacak hale gelmiş olan ve aynı zamanda Şah İsmail ile köprü kurmak isteyen Kölemenleri bertaraf etmiştir. Kölemenlerin hakim olduğu toprakları Portekizlilere ve İspanyollara karşı güvence altına almıştır. Kızılbaşları tedip ederek, Kölemenleri tasfiye ederek İslam dünyasında istikrar sağlamıştır. Bununla birlikte İskender gibi dünyanın da iki yakasını bir araya getirmeyi amaçlamıştır. Bu yüzden de yüzünü Hindistan'a dönmüştür. Dedesi Fatih yüzünü Batı fetihlerine çevirirken Yavuz da İskender gibi yüzünü şarka çevirmiş ve Hindistan'a uzanmak istemiştir. Bundan maksat İran'ı aşarak İslam dünyasını Hindistan ve Türkistan ile birleştirmektir.

İranlılar ayrık otu gibi araya girmişler ve İslam dünyasının iki yakasının birbirine kavuşmasını engellemişlerdir. Halen de bu misyonlarını deruhte etmektedirler.

Yavuz'un yarım kalan ve gelecek nesillere devreden misyonu!

Namık Kemal'in bir serisi vardır. Bunlar üzerinden yeni nesillere yeni bir ruh aşılamak istemektedir. Cetlerini ve atalarını hatırlatarak ataletten ve uyuşukluktan kurtulmalarının yollarını gösterir. Yeni nesilleri hamaset ve civanmertlik aşılar. Bu seri kitaplardan birisi Salahaddin Eyyübi'dir. Risale boyutunda ama veciz ve etkileyici bir üslubu vardır. Diriliş iksiridir. Bir başka eseri ise Yavuz Sultan Selim'dir.

Yavuz Sultan Selim'in ilk icraatlarından birisi kaybolmuş olan İslami değerleri ve ilkeleri yeniden hayata geçirmektir. Bunlardan birisi de hilafetin hakikatini hatırlatmaktır. Bilindiği gibi Osmanlılar da ilk halife Yavuz Sultan Selim Han'dır. Lakin bunu rüsum alarak yani zahiri olarak değil de gerçek olarak ihya etmek ister.

Bu yönde Ömer Bin Abdulaziz'in sünnetini yeniden ihya eder. Ehl-i hal ve akdın fonksiyonlarını yeniden aktif hale getirmeyi murat eder. Ömer Bin Abdulaziz de Süleyman Bin Abdulmelik'in fermanına ve tevrisine (hilafeti miras olarak devretmesine) rağmen hal ve akit ehlini yeniden toplayarak kimseyi zorlamadan şer'i olarak yeni bir merasim icra ve tertip eder.

Namık Kemal bu durumu şu şekilde kitabın satırlarına geçirir:" Beni Ümeyye saltanatının zuhurundan beri sırf alalede bir merasim hükmüne girmiş olan biat-ı şer'iye'yi hakikaten yerine getirmek istedi. Erbab-ı hall ü akd'in hepsini huzura toplayarak ' Ben padişah olursam niyetim Arabistan'ı Çerkeslerden, bilad-ı Acem'i Şia'dan tathirdir. Hatta İslamı bir noktaya çem ve toplamak için Hind ve Turan'a gideceğim ve şark ve garpta ilay-ı kalimetullaha çalışacağım. Zalemeye, evladım olsa dahi merhamet etmeyeceğim…" Bu satırların altına kitabı notlandıran Ahmet Yücel nam-ı diğer Zaptiye Ahmet şu notları düşer:" Selim'in bu sözleri gayet mühimdir. Hind fütuhatını tasmim ve azmettiği de muhakkaktır.

Hatta Mısır'da iken İskender'in Hind Seferi'nde geçtiği yolları harita üzerinde işaretle, konaklanacak mahalleri ve askeri noktaları dahi mülahaza ettiği rivayet edilir.

Cihan haritasına bakarak " Dünyanın bir sultana için dar" olduğunu söylemesi kurmak istediği Cihan Devleti'ni tasavvurdan başka nedir ki? Bunu yapabilmek için İslam dünyasını tek bir devlette cem etmek istiyordu. "Büyük pederin intikamını almak" yahut "Yıldırım Beyazid'in mağlubiyetini gidermek" için, Turan seferini yapmayı aklına koymuştu. Bunu temin ettikten sonra Avrupa'ya teveccüh etmek ve muazzam bir kuvvet ile orayı da hakimiyeti altına almak istiyordu. Bu suretle Roma'dan beri hasret çekilen Cihan Devleti arzusunu tahakkuk ettirmek arzusundaydı. Bütün insanlara hasretle bekledikleri adaleti ve huzuru getirmeyi tahayyül ediyordu. Bunu basit bir cihangirlik için, yağmacılık için istemiyordu. Bunu Büyük Peygamber'in ' benim dinim atın gidebildiği, gece ve gündüzün deveran ettiği yere kadar gidecek, yayılacak" buyruğu doğrultusunda gerçekleştirmeyi tahayyül ediyordu. "

"Behr-i cem'iyyet-i dilhâst perîşânî-i mâ".

Bu satır veya kıtasıyla birlikte şunu söylemiştir: Bizim perişanlığımız gönülleri bir araya getirmek içindir. Yunus'un dervişler aleminde, diyarında terennüm ettiği özlemi o siyaset alemine aksettirmiş ve yansıtmıştır (1). Yunus'un dervişler aleminde söylediğini o siyaset alemine tercüme etmiştir. O siyaset sultanı olduğu gibi aynı zamanda gönül sultanıdır da.

Bundan dolayı en can yoldaşı veya nedimi Hasan Can'dır. Onunla bütün sırlarını paylaşır. Pençeleri altında kırık bir gönül ve bir derviş ruhu taşımaktadır. Babası Sufi Beyazıt'dan farkı, bu ruhu siyaset alemine de yansıtmasıdır. Çelik şahsiyeti içinde münkesir bir kalp ve yürek taşımaktadır.

Kısmeti bu kadarmış.

Yavuz'un Hindistan'da yankılanan özlemi

Yavuz'a Hindistan seferi nasip kısmet olmamıştır. Bu misyon tarihte saklı ve mahfuz olarak kalmıştır.

Hindistan'ı fetih hususunda himmeti Yavuz gibi olan bir sultan çıkmış ve Yavuz'un Hind rüyasını gerçekleştirmek ve İslam dünyasının iki yakasını birleştirmek istemiştir.

İran geçidini ve tamponunu aşarak Müslümanları ayrılık gayrılıktan halas etmek ve kurtarmak istemiştir. Hindistanlı bu Sultan Yavuz'un vefatından çeyrek asır sonra tahta geçmiştir. Tahta yaşlılık sırasında oturmuş ve Yavuz gibi birisiyle karşılaşmamasına hayıflanmıştır. Onun bir temenni ve dileği tarihe not olarak düşülmüştür.

Yavuz'un oğlu Kanuni döneminde yaşayan Şir Şah Suri Kanuni dönemine rastlayan temennisini kayda geçirmiştir ve şöyle söylenmiştir:" Keşke zaman ve yaşım müsait olsa da Rum Sultanına (Osmanlı Sultanı) bir mektup göndersem de ondan atına atlayıp Pers illerine ve İran'a uzanıp kadar gelmesini talep hatta temin etsem (2). O Anadolu'dan, payitahtı İstanbul'dan çıksa biz de buradan harekete geçerek o diyarın ortasında buluşsak! Ortada Pers illerinde karşılaşsak. İslam dünyasını Pers gailesinden kurtarabilsek. Rum Sultanının yardımıyla İran'ı başıbozuklar tayfasından ve ayak takımından kurtarabilsek.

Onlar ki hacıların yollarını kesiyor, eşkiyalık ve uğruluk yapıyorlar. İran üzerinden Kabe'ye emin bir yol temin edebilsek…"

Hindistan'ı kontrol etmek için bazen Moğol hanları ile Afgan hanedanlıklar çekişmiştir. Afganlı cihangirlerden mühimi bir Peştun asilzadesi olan Şir Şah Suri'dir. Bazı yönleriyle Yavuz'u hatırlatmaktadır. Tek koluyla bir kaplanı yere sermiştir. Onun dışında Yavuz gibi babasına karşı koymuştur. Hindistan'ın kuzeyini ve Bihar bölgesini kontrol etmiştir.

Ayrıca Hümayun'un tahtını tacını başına yıkmış ve Hümayun ancak Safevilere dayanarak tahtını kurtarabilmiştir. Hümayun, Safevilerle ittifak kurarak ve Şah Tahmasıp'tan yardım alarak yeniden tahtına kavuşabilmiştir.

Bu nedenle de Babür veya Moğol İmparatorluğu ile Safeviler arasında bir pakt kurulmuştur. Anlaşıldığı kadarıyla buna mukabil de Şir Şah Suri (Sur Hanedanlığının kurucusu) Osmanlı-

larla ittifaka girmek ve ortak düşman Safevileri ortadan kaldırmak ve İslam dünyasının iki yakasını bir araya getirmek istemiştir. Lakin ömrü vefa etmemiştir.

Babür İmparatorluğu ile Safeviler arasında münasebetler Hümayun'un torunu Ekber Şah döneminde daha da ilerlemiş, gelişmiştir. Bu dönemde İran Şahı, Birinci Şah Abbas'tır. (3). İmam Rabbani de bu dönemde; Ekber Şahın oğlu Cihangir döneminde Şii vezirlerin gadrine ve hışmına uğramıştır.

Bununla birlikte Ekber Şah farklı ve hasım bir hanedanın üyesi olsa da Şir Şah Suri'nin devlet yönetme anlayışı ve özellikle de Hindular karşısındaki tutumunu benimsemiş ve bu yöndeki yaklaşımından çok etkilenmiştir. Ekber Şah hem Şiilere hem de Hindulara kucak açmıştır.

Bu yönüyle de Şir Şah Suri'den ayrılmıştır. Cihangir babası Ekber çizgisinden hemen ayrılmamıştır. Bu arada büyük bir tutkuyla bağlanıp evlendiği Şiî Nur-i Cihan isimli hanımının telkinleriyle yine Şiî olan Asaf-Cah'ı kendisine vezir olarak seçmiştir. Tuğrul Bey'in Şii veziri Ebu Nasr Kunduri de aynısını İmam Kuşeyri'ye karşı yapmıştır. Alkemi'den beri Sünni ülkelerde Şii vezirlerin davranışlarını etüt etmek gerekiyor.

Bu arada İmam Rabbanî Hazretleri, halifelerinden Şeyh Bediüddin'i ordu içinde irşat faaliyetlerinde bulunması için görevlendirmiş ve halife de oldukça fazla ordu mensubu üzerinde etkili olmuştu.

Vezir Asaf Cah ise bu durumu sultan Cihangir'e anlatırken, kışkırtmada bulunmuş; İmam Rabbanî Hazretleri'nin saltanat davası güttüğünü, tedbir alınmazsa geç kalınabileceği fikrini işliyordu. İşte Şii hatun ve Şii vezir nedeniyle İmam Rabbani çile çekmiştir (4).

Rum Sultanıyla İsfehan veya Rey'de veya İran'ın ortasında buluşamadan Şir Şah Suri 952 hicri yılında dünyadan cüda olur. Ruhu rabbine, naçiz bedeni, vücudu da toprağa kavuşur. Böyle bir rüya daha küllenmiş olur, gelecek nesillere devreder. Şimdi bu bayrak sancaktarını, misyon da sahiplerini bekliyor.

Sözün özü:

Bu natamam misyon yeni nesilleri bekliyor. İslam dünyası arasında iki hançer var. Birisi ümmetin iki yakası arasına girmiş Şii tamponunu temsil eden İran diğeri de benzeri sekter bir yapıyı temsil eden İsrail'dir. Demek ki İslam dünyasının önünde iki büyük takoz bulunmaktadır. İran ve İsrail.

1-Yavuz Sultan Selim, Namık Kemal, Ötüken Yayınları, s: 29-30

2-El Kiraatü'l Raşide Seyyid Ebu' Hasen en Nedevi, Daru İbni Kesir, s: 243

3-http://iranologie.com/the-history-page/the-safavid-dynasty/

4-http://semerkanddergisi.com/yoldan-cikanlar-yol-gosterenler/

PEYGAMBERİN TORUNU MU DÜŞMANI MI?

Tasavvuf erbabı, 'yol evladı' ve 'döl evladı' diyerek tabileri ikiye ayırır. Kan bağıyla bağlılık önemli olmakla birlikte manevi bağın önüne geçmemelidir. Zira Yahudiler dini kan bağına bağlarlar. Bu da din kisvesinde ırkçılık yapmalarına neden olmuştur. İran da siyasi hanedanlara kutsiyet atfetmektedir.

İslam'da da Ehl-i Beyti, kudsiyetle merbut bulundukları Sasani ailesine benzetmişlerdir. Lakin Ehl-i Beyt olabilmek kanla alakalı olduğu kadarıyla davranışla da alakalıdır (suret ve siret). İslam'da kan bağından ziyade manevi bağ, din bağı önemlidir. Kur'an buyruğuyla Peygamberimiz tebliğ karşılığında bizden bir ücret istemiyor. Bütün peygamberlerin ve onlara tabi olan mübelliğlerin sermayesi Allah rızasıdır. İn ecriye illa alallah. Benim ücretim Allah'a ait demişlerdir. Buna kazançlı ticaret ve şirket-i maneviye denmiştir. Peygamberimiz buna bir de 'ille'l meveddete fi'l kurba/ yakınlara dostluğu' eklemiştir. Lakin daha sonra Şiiler 'er rıza min Al-i Muhammed/ Al_i Muhammed'in rızası' sloganını istismar etmişler; kan bağını kan akıtmanın aracı haline getirmişlerdir. Bu yönde keskin iki uç zuhur etmiştir.

Bunlardan birisi Ehl-i Beyt'e gereken dostluğu esirgerken diğer bir grup ise istismara yönelmiştir. Aslında umum ehl-i beyt Hazreti Peygamberin yolunu tutanlar ve yolundan şaşmayanlardır. Has ehl-i beyt ise Peygamberin kanını taşıyan ilaveten onun yolundan ayrılmayandır. Yolundan ayrılanın kan bağına itibar edilmez. Nitekim bir hadiste şöyle denilmiştir: "Fitnenin dumanı Ehl-i beytimden birisinin ayağının altından çıkar. O kendisini benden zanneder, o benden değildir. Benim dostlarım muttakî kimselerdir..." Hadisin devamında, 'Sonra insanlar, ilmi ve fikri nâkıs olduğu için ehil olmayan, kararsız bir kimsenin etrâfında toplanırlar.' ifâdesinden Hindistanlı muhaddis Muhammed Zekeriyya Kandehlevi Şerif Hüseyin'i çıkartır.

Kadı İyaz merhum Eş Şifa adlı eserinde kütüb-ü sitte hadislerine dayanarak Peygamberimizin kıyamete kadar gelecek tarihin seyrini değiştirecek 300 kişinin ismini verdiğini bildiriyor. Muhaddisler bunlardan birisinin Velit Bin Abdulmelik olduğuna parmak basıyor. Bunlardan birisi de şüphesiz Şerif Hüseyin'dir.

Osmanlı'yı yıkan aktörlerin büyük kısmını bu 300 kişilik kataloğa koyabilirsiniz. Şerif Hüseyin'in çığırı torunu II. Abdullah ile birlikte devam etmektedir. Dedesi gibi büyük atası olan Hazreti Peygamber'in yolundan sapmış, ayrılmış ve düşmanlarının safına geçmiştir. BM Genel Kurulu toplantıları için gittiği New York'ta dedesiyle bağlantısına yakışmayacak bir biçimde reddi miras kabilinden laflar etmiştir. Adeta Anıtkabir'i Ağlama Duvarına çevirmesinin devamını BM Genel Kurulu'nda getirmiştir. BM Genel Kurulu'nda konuşması sırasında Ürdün Kralı II. Abdullah, Kur'an-ı Kerim'in bazı katı ayetlerinden ve naslarından kurtulmanın gereğinden söz etmiştir (http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:_jpbK3jtOi4J:horriapost.net)! Bu sözler için referans aradığınızda bu sizi Hazreti Peygambere ulaştırmaz. Bilakis Süleyman Demirel ve Sisi'ye götürür.

Süleyman Demirel 28 Şubat sürecinde ahkam ayetleriyle ilgili 250 civarında ayet bulunduğunu ve bunlardan kurtulmanın gereğinden söz etmiştir. Bunların pranga gibi Müslümanların ayaklarına dolandığını ve çağdaşlaşma yolundan alıkoyduğunu iddia etmiştir.

Sisi de dini devrimi veya İslam'a karşı inkılabında benzeri ifadeler kullanmış ve bir milyar Müslümanın dünyanın geri kalanına düşman kesildiğini ileri sürmüştür (Islam versus to rest of World). Abdulfettah Sisi, Cheryl Benard'ın Civil Democratic Islam(RAND Corporation) adlı çalışmasında yer alan tavsiyeleri uygulamaktadır.

Dini danışmanlarına ve Ali Cum'a gibi isimlere bakınca bunu anlamamak mümkün değildir. Nitekim, eski içişleri Bakanı Muhammed İbrahim'i Harun Aleyhisselama ve Sisi'yi de Musa Aleyhisselama benzeten Ezher hocalarından Sadettin Hilali ilginç bir biçimde dini savaşları engellemek için Müslümanların Mescid-i Aksa meselesiyle ilgilenmemesi bu meseleden uzak durmalarını telkin etmektedir. Sisi daha ötesine giderek Gazze'yi boğuyor! Dini savaşları engellemek istiyorsan o takdirde Müslümanların harimi ismetleri olan Kudüs ve Mescid-i Aksa'yı İsrail'e bırak ve ona terk et; böylece dini savaşların kopması ihtimalini savuştur ve bertaraf et! Bu söz İttihatçı Maarif Nazırı Emrullah Efendi'nin şakasını hatırlatıyor: "Şu mektepler olmasaydı maarifi ne güzel idare ederdim!" Oldu olacak İran'ı teskin etmek ve mezhep kavgalarını da bertaraf etmek için Haremeyn'i İran'a ve Karmatilerin çocuklarına peşkeş çekelim de olsun bitsin. Din savaşlarının çıkmaması için Aksa meselesini gündeme getirmeyelim

Mustafa İslamoğlu'nun Suriye konusundaki yaklaşımını Kudüs'e aktaralım. İslamoğlu Suriye'yi İran'a bıraksak ne lazım gelir diyordu. Şimdi Rusya için ne düşünüyor acaba? Buna mukabil Hilali gibiler de Aksa ve Kudüs'ü İsrail'e bıraksak ne lazım gelir diyorlar! Hepsi İsrail eksenini temsil ediyor.Bari kendimizi Orta Asya'ya ve Müslümanları da geldikleri Hicaz'a sürgün edelim! Tevekkeli Demirel başörtülüler Hicaz'a demiyor muydu? Bütün saldırganlarını ödüllendirelim yoksa Sisi ve hempası Sadettin Hilali'nin öngördüğü gibi Müslümanlar dünyanın suyunu bulandırmış olacaklar! Köleleşmiş ruhlar efendi arıyorlar. Maalesef Batılılar köleleşmiş ruhları temsil eden Sisi gibileri Mısır'ın başına sardılar. Sisi de selefi Nasır gibi Amerikan uşaklığıyla yetinmeyip kendisine Putin gibi yeni patronlar, velinimetler arıyor.

İhanet devam ediyor.

HADİSLER IŞIĞINDA
ÜÇ REJİMİN KADERİ

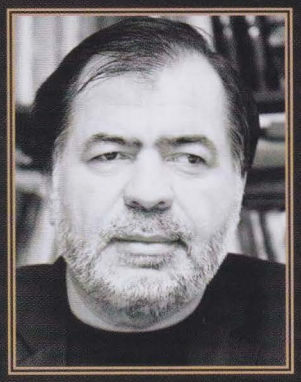

MUSTAFA ÖZCAN

Nostradamus veya İbni Arabi'nin kehanetlerinin alıcısı çok. İbn Arabi ile alakalı olarak keşfiyat ve istihraçlarından bahsetmek mümkün. Bununla birlikte bunların şimdiye kadar sağlıklı bir tasnifi yapılmamıştır. Halbuki, Peygamberimiz birçok hadisinde geleceğe parmak basmıştır. Bununla birlikte hadislerde belirtilen olaylar genellikle yanlış teviller yüzünden çıkacağı vakte kadar saklı ve perdeli kalmaktadır. Bu da kaderin bir remzi ve cilvesidir. Gaybi haberler ancak vukuundan itibaren anlaşılabilmektedir. Gaybi haberlerin tevilini tutturmak kolay değil. Ama ahir zaman diliminde yaşıyoruz bu dilimde tevafuklu rüyalar (tevatu'ur rüe) bize gelecekle ilgili ışık tutuyor. Keza olayların çıkmasıyla bazı hadislerin anlamını daha iyi idrak ediyoruz. Zira hadislerin olaylara izdüşümünü yaşıyor ve anlıyoruz.

2010 yılında dünyasını değiştiren Jean-Charles De Fontbrune 'Nostradamus 1999-2025 Kehanetleri' başlıklı bir kitap yazmış. Yaşadığımız zaman dilimiyle doğrudan alakalı. Birkaç satırla tanıtmak gerekirse:

Nostradamus 11 Ağustos 1999 yılında gerçekleşen son bin yılın son güneş tutulmasını hesaplamış olabilir. 17 Ağustos 1999 depremi de aynı yıl gerçekleşti. Kitaba göre bu konuyla ilgili bir dörtlüğü de bulunmakta. Nostradamus bu güneş tutulmasının Dünya'ya Deccal'in inişini haber verdiğini ve 25 yıl boyunca (1999-2025) tüm milletlerin acılar, savaşlar ve yıkımlarla titreyeceğini ve dünyanın çöle döneceğini söylemiş. Ancak 25 yılın sonunda yeryüzünün yeni Altın Çağı'nın başlayacağını da müjdelemiş.

Konuya vakıf olmadığımdan Nostradamus'un kehanetlerine ihtiyatla yaklaşıyorum. Yorumcusu Jean-Charles De Fontbrune'nun izahatına da bigane ve ilgisiz kalmak zor. Sözgelimi Şeyh Ahmet Yasin de İsrail'in sonuyla alakalı olarak 21'inci yüzyılın ilk çeyreğine işaret ediyordu. Demek ki istisnai bir zaman dilimindeyiz. Arap Baharı bizi bu istisnai zaman dilimine çekmiş oldu. Bazı gelişmeler yapıyı aşındırdı ve bunun üzerine yapı bozumu hızlanmaya başladı. Yeni yapının kurulmasını istemeyenler de kaosu ve düzensizliği körüklüyorlar. Nostradamus'un müjdelediği altın çağla Şeyh Ahmet Yasin'in müjdelediği İsrail sonrası çağ birbiriyle örtüşüyor mu? Bu arada İslam dünyası tarumar oluyor. Ebu Hureyre'nin bir hadisi zamanımızda üç ülkenin başına gelenlere parmak basıyor!

Ebu Hureyre *(Radıyallâhu Anh)* anlatıyor: "Resûlullah *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* "Irak'a ölçeği ve dirhemi verilmeyecek. Şam'a da ölçeği ve dinarı verilmeyecek. Mısır'a ölçeği ve dinarı verilmeyecek. Başladığınız yere döneceksiniz" buyurdu ve üç kere tekrar etti. Buna Ebu Hureyre'nin eti ve kanı şahit oldu."*Müslim, Fiten 33, (2896); Ebu Davud, Harac 29, (3035).*

BU HADİS BİZE NE ANLATIYOR

Bu hadisle alakalı yorum yapanlardan birisi de Suriye asıllı Faslı alim Prof. Faruk Hammade. Neden bu üç ülke birlikte zikredildi, ortak kaderleri mi var? Ulema bu hadisin yorumunda farklı sonuçlara ulaşmış. Bu hadisten anladığımıza göre, Peygamberimiz bu ülkelerin Müslüman olacaklarını müjdeliyor. İkinci olarak, burada ölçü birimlerinden mahrum edilmeleri örtülü veya doğrudan işgal veya ambargo ile izah edilebilir mi?

Nitekim Irak 1991 yılından beri ambargoya, 2003 yılından itibaren de işgale maruz kalmıştır. Şam olayları da daha sonra Irak olaylarının bir devamı haline geldi. Orasını da Rusya işgal etti. ABD'nin girmesiyle İran da ardından Irak'a girmiştir. Keza ABD'nin muvazaasıyla birlikte İran sadece Irak'ta kalmamış yoğun bir biçimde Suriye'ye de el atmıştır. Demek ki bu ülkelerin aralarında ortak bir kader var. Irak Arap Baharından önce mengeneye alındı; ABD ile İran'ın pençesine düştü. Günümüzde bu çok yönlü ortaklığa Haçlı-Mecusi ortaklığı deniliyor. Suriye ve Irak, yerli-yabancı işgaline uğramış onlar da bu diyarları Şiilere peşkeş çekmişlerdir. İlgili ülkeler arasında başlangıçta anlaşılmayan kader birliği zamanla tavazzuh etmiştir.

2013 yılında Batı destekli Sisi darbesiyle birlikte Mısır da bu eksene dahil olmuştur. Beşşar Esat'ın Danışmanı Buseyne Şaban da bu birliği tebcil etmektedir. Bu üç ülke aynı zamanda İsrail zırhı haline gelmiştir. Nitekim Sisi Beşşar'ın gitmesinin İsrail için yıkım ve sonunun başlangıcı olacağını söylemiştir.

Keza Mısır için de aynısı söylenmektedir. Buseyne Şaban, Mursi'nin gitmesinin kendileri, bölge ve dünya için çok önemli olduğunu söylemiş ve aynı paralelde ve hatta olduklarını kaydetmiştir (http://www.alalam.ir/news/1749631). Sisi ile birlikte Mısır da 2013'te aynı kervana katılmıştır. Sisi, Maliki-İbadi ile Esat'ın yolları birleşmiştir. Mısır hariciyesi Esat'ın gitmesi konusunda Suriye halkının karar vereceğini söylüyor ama Suriye halkına kim ne soruyor? Sisi rejimi Putin'in bir İslam ülkesi olan Suriye'ye işgalci sıfatıyla girmesini tebrik etti. İşgalcilere yardaklık ediyor diye kimi Kuveytli Abdulhamit Deşti ve Yasir Habib gibi Şiiler Esat'ı peygamber derecesine çıkartıyorlar. Hadiste geçen 'Başladığınız yere döneceksiniz' ifadesinden Faruk Hammade dini olarak sıfır noktasına dönüşü anlıyor. Kısaca İslam öncesine dönmek (Alakat el İslamiyye en Nasraniyye Fi'l Ahdi'n Nebevi, Daru'l Kalem, s: 67).

Irak, Suriye ve Mısır bugün aynı kaderi paylaşıyor. Aynen hadisin rumuzla ifade ettiği ve olayların da tasdikinden geçtiği gibi. Zaman en büyük müfessirdir.

KISSADAN HİSSELER

"DÂHİYÂ NE ÇÖZÜM"

Kûfe'de, İmamı Azam Ebu Hanife'nin zamanındayaşayan sinirli bir adam vardı. Bazı kereler eşiyle lüzumsuz yere tartışırdı. Yine bir gece, eşiyle şiddetli bir şekilde tartışmış ve öfkeyle ona çok ağır sözler söylemişti. Bu sefer hanımını çok kırmış ve üzmüştü. Bir müddet sonra adamın kızgınlığı geçmiş ve yaptığına pişman olarak hanımından özür dileyip konuşmak istemişti. Fakat buna muvaffak olamadı. Çünkü kadın çok kırılmış olduğundan kocasının özrüne hiçbir cevap vermedi. Üstelik konuşmaya ve barışmaya da hiç niyetli görünmüyordu. Tabi kadının bu tavrı adamı yine sinirlendirdi. Adam öfkeyle:

- **Be kadın bana niçin hiçbir cevap vermiyorsun?!** diye bağırıp hanımını azarladı.

Fakat yine bir cevap alamadı, kadının ağzını bıçak açmıyordu. Eşinin bu tavrına adam iyiden iyiye kızıyor ve ağzına geleni söylüyordu. Evde tüm bu olanları üzüntüyle seyreden kızları, babasını sakinleştirmek için:

- **Babacığım annem herhalde çok kırıldı. Şimdi üzerine gitme. Yarın sabah**

seninle mutlaka konuşur, dediyse de adam sakinleşmedi. Daha da öfkelendi ve o sinirle hanımına:

- **Eğer bu gece sabaha kadar benimle konuşmazsan, benden üç talakla boş ol!** deyiverdi.

Zavallı kızcağız ne yapacağını şaşırmıştı. Bir yandan babasını sakinleştirmeye gayret ediyor, diğer yandan da annesini, babasıyla konuşması için ikna etmeye çalışıyordu. Çünkü iş rayından çıkmış, bir sinir uğruna yılların evliliği yıkılacak raddeye gelmişti. Fakat annesi de inat ederek konuşmamaya azmetmişti. Bir müddet sonra adamının siniri yine geçmişti ama bu sefer durum farklıydı. Zira çok büyük laf etmişti. Öfkeyle ağzından çıkan yeminin ciddiyeti aklına gelince söylediğine pişman oldu. Çünkü, ya hanımı kendisiyle o gece konuşacak, ya da talak vaki olup hanımı kendisinden boş olacaktı. Fakat karısının da kendisiyle konuşmaya hiç mi hiç niyeti yoktu.

Belli ki kadıncağız, sık sık yaşanan bu tür tartışmalardan bıktığı için, bu durumu fırsat bilerek o kızgınlıkla evliliği bitirmek istiyordu.

Halbuki adam kesinlikle eşinden boşanmak niyetinde değildi. Üstelik onu seviyordu da... Keşke dilini eşek arısı soksaydı da o lafı söylemeseydi...

Adam bu zor durumdan kurtulmak için çareler aramaya başladı. Bu meseleyi çözse çözse İmamı Azam çözerdi. Derhal ona gidip meseleyi anlatmalıydı. Doğru İmamı Azam Ebu Hanife'nin evine gitti ve hanımıyla arasında geçen olayı anlattı. Yanlış yaptığını, hatalı davrandığını belirtip, şayet bu durum düzelirse bir daha hanımına kesinlikle kötü davranmayacağına dair söz verdi.

Adam yılların mutlu evliliği bozulsun istemiyordu. Hem çoluk çocuk da perişan olacaktı. Fakat hanımının da inadı tutmuştu bir kere, belli ki sabaha dek kocasıyla konuşmayacak, böylece talak gerçekleşip kocasından ayrılacaktı. Aslında buna ilerde o da pişman olacaktı ama bir öfke ve inat uğruna iş buralara gelmişti. İşte bu çaresiz adam, şimdi gecenin bu saatinde İmamı Azamdan yardım istiyordu. İmam-ı Azam tüm bunları sükûnetle dinledikten sonra, o adamın oturduğu yerdeki mescidin müezzinine haber gönderip, gelmesi için ricada bulundu. Müezzin efendi hemen geldi. Bu saatte çağırdıklarına göre, demek ki ciddi bir durum vardı. O büyük İmam:

- **Seni hayırlı bir iş için çağırdım. İnşallah yıkılmakta olan bir evliliği kurtaracağız,** diyerek o gece sabah ezanını, imsak atamdan önce okumasını istedi.

Adam da ümitle evine dönüp k sabah ezanını beklemeye başladı. Ve nihayet gecenin bir saatinde minareden, müezzinin yanık sesi duyuldu. Ezanı duyan kadın kocasına seslendi:

- Nihayet sabah oldu! Böylece senden de, öfkenden de kurtuldum artık! diyerek kocasıyla konuşmaya başladı. Böylece İmamı Azam'ın dâhiyâne çözümü sayesinde plan tutmuş ve talak gerçekleşmemişti. Çünkü henüz sabah olmamıştı. Kadın, sabah olmadan kocasıyla konuştuğu için, kocasının verdiği talakın şartı düşmüş ve evlilikleri kurtulmuştu.

Tabi adamın keyfine diyecek yoktu. Sevinçle bir yandan İmamı Azama dualar ediyor, diğer yandan Allaha şükürler ediyordu.

ALİ ULVİ UZUNLAR

HER BİD'AT DALÂLETTİR

Ashab-ı kiram içinde, sadece cuma namazlarının farzını cemaatle kılsın, bunun dışındaki namazları hep ferden kılmış olsun, böyle bir sahabi yoktur.

Aleyhisselatü vesselam Efendimiz de ağır hasta olduğu, camiye kalkıp gidemediği dönemin dışında namazlarını hep imam olarak, cemaatle kılmış ve kıldırmıştır.

Dolayısıyla inançtaki, itikattaki bidatlerden, ibadetlerdeki bidatlerden hayatımızı temizlediğimiz takdirde Aleyhisselatü vesselam Efendimize itikat bakımından ve ibadet bakımından uymuş, Onun sünnetine, Onun tavsiyesine riayet etmiş oluruz. Eğer bunu yapmazsak, bunu gerçekleştirmezsek ne buyuruyor Aleyhisselatü vesselam Efendimiz:

"**Bizim dinimizde bir şeyi ihdas eden** (olmayan bir şeyi ihdas eden) **yaptığı şey merduddur** (kabule şayan değildir.)"

Elbette ibadetlerimizdeki bu eksikliklerimiz merduddur. Nesi merduddur? İbadeti aslından mı götürür? Elbette bu anlam kastedilmemektedir. Ama ibadetimizi aslından götüren yanlışlar bidatlerde elbette vardır. Burada Aleyhisselatü vesselam Efendimizin bize öğrettiği, bizden beklediği bir ibadet anlayışı, bir ibadet şekli vardır. Bunu yapmadığımız takdirde ahirette Cenab-ı Hak *(Celle ve ala Hazretleri)*'ne vereceğimiz hesap zorlaşmış oluyor. İbadetimizin kalitesi düşmüş oluyor.

Bu bakımdan kıymetli okurlarım, inanç bakımından olan bidatler çok tehlikelidir. Bu konuda Ehl-i Sünnet vel Cemaat Akidesinin oraya koyduğu prensibleri bilmek ve onlara sadık kalmak lazımdır.

İbadette çok önemlidir. Çünkü bizi Sırat Köprüsü'nden karşıya geçirecek, hesabımızı kolaylaştıracak olan ibadetlerimizdir. Aleyhisselatü vesselam Efendimiz, Cenab-ı Hak *(Celle ve ala Hazretleri)*nin huzuruna ak yüzle çıkmamızı gerektiren bütün özellikleri, güzellikleri bizlere öğretmiştir. Ve tehlikeli noktaları da bizlere bildirmiştir. Bir ameli gerçekleştirirken niyet olarak kalbimize nasıl davranmamız gerektiğini beyan etmiştir. Ayrıca bir amelin makbul olabilmesi için hangi kriterlerde olması gerektiğini de beyan etmiştir.

Aleyhisselatü vesselam Efendimiz buyuruyorlar ki:

"'Men ehdese fi emrina haza ma leyse minhü fehüve raddun / Bizim bu yaşantımıza, bizim bu dinimize olmayan bir şeyi kim ihdas ederse bu merduddur."

Müslim'in rivayetinde **"'Men amile amelen"** Bir insan bir amel, bir fiil gerçekleştirir **"Leyse aleyhi emruna"** Fakat bizim emrimize uygun değil bizim müsaademiz dahilinde değil onaylamamız yoksa **"Fehüve raddun"** o merduddur.

ALLAH'ın reddettiği Habibinin reddettiği bir amel kimin işine yarar ki. Bu konuda bidatler dediğimiz, dine sonradan müslümanların hayatına sonradan sokulan şeyler, gerçekten ALLAH *(Celle ve ala hazretleri)* nezdinde ve Aleyhisselatü vesselam Efendimizin nezdinde makbul olmayan tavır ve davranışlar olması münasetiyle bunları bilmek ve bunlardan sakınmak lazımdır.

Biraz önce bu bidatlerin inançla ilgili bölümünü ve ibadetleriyle ilgili bölümünü müzakere etmeye çalışmıştık. İnançla ilgili bölümde yine günceldir diye şu noktayı sizinle özellikle paylaşmak isterim. Peygamber Efendimiz *(Sallallahü aleyhi ve Sellem)*

"Men kale Lailaheillah dehalel cenneh / 'Lailaheillah diyen ALLAH'ın varlığına, birliğine inanan, kısacası iman şartlarını yerine getiren mutlaka mü'mindir" der.

Ve Ehli Sünnet vel-Cemaat mezhebinin, Ehli Sünnet vel-Cemaat akidesinin gereği bir insanın imanı varsa, ameli ne kadar noksan olursa olsun onu asla tekfir etmek, yani küfre nisbet edip kafirdir demek caiz değildir. Kolay kolay bir insana kafir denmez. Mü'minim diyen Kelime-i Tevhid-i, Kelime-i Şehadeti getiren her insan bizim nezdimizde mü'mindir. Bizde ona müslüman gözüyle bakarız.

ALLAH'u Teala kıyamet gününde, kendisine içindeki duygularına göre muamele yapar o bizi ilgilendirmez. Ama Kelime-i Tevhidi, Kelime-i Şehâdeti terennüm eden **'Ben Müslümanım'** diyen, açıktan açığa küfrünü gerektirecek bir tavır ve davranışı olmayan bir insana asla kafir diyemeyiz. Oysa günümüzde maalesef birilerinin teşvikleriyle ve sapıtmalarıyla bir çok müslüman kardeşimiz hatta dinine, diyanetine, ibadetine düşkün olan kardeşimiz, yüz binlerce hatta milyonlarca insanı bir kalemde kafir diyor tekfir ediyor. Ezanı okuyan herbir Ümmet-i Muhammed'in önünde Kelime-i Şehadetlerle beraber ilan eden, ezanı ilan eden, kelime-i şehadeti ilan eden müezzinleri, bir takım görevlileri kafirdir diye bir kalemde iman dairesinin dışına bırakıyor. Bir müslüman kolay kolay kelime-i şehadet getiren insana kafir diyebilir mi? Asla diyemez.

Bir gün genç bir kardeşimiz bana gelmişti. Annesi çarşaflı ve ehli zikir, babası beş vakit namazını kılan bir derviş. Annesine babasına **"siz kafirsiniz"** diyordu. Ben de kendisine şu soruyu sordum.

- Şimdi annen geceleri kalkar, sabaha kadar en az beşbin kere **"La ilahe illallah La ilahe illallah La ilahe illallah Muhammedürrasülüllah"** der. Bu anneye sen kafir diyorsun. Beş vakit namazını kılan, ehli zikir olan babana kafir diyorsun. Niçin?

- Efendim, sistemi desteklediği için, rey verdiği için, diyor. Yani bir iman meselesi bu kadar basite alınabilir mi? Milyonlarca insan bundan sebep tekfir etmek, "kafirsiniz ebedi cehennemde yanacaksınız" demek caiz olur mu? Bunlar sapıklıktır ve bid'atdir, dalalettir.

Kıymetli okurlarım. Bid'atlerle ilgili bazı örnekleri siz kardeşlerimizle paylaşalım.

Aleyhisssalatü vesselam Efendimizin hayat tarzında olmayan, Sahabe-i kiram *(Rıdvanullahi aleyhim ecmain)*'in hayat tarzında olmayan her türlü tavır ve davranış bid'atdir. Her bid'at de dalaletdir. Bunlardan birkaç tane örnek de, şöyle sıralayalım:

Kur'an-ı kerim'de Allah *(Celle ve ala hazretleri)* kadınların kıyafetlerini belirlemiştir. Aleyhissaletü vesselam efendimiz sahabe-i kiram nezdinde uygulamasını yapmıştır. Asırlardır müslümanlar bu kriterlere uygun olarak hanımlarını kızlarını örtmüşlerdir.

Peki, Kur'andaki kadın tesettürüne baktığımız zaman, cilbab âyetine baktığımız zaman. **"Ey Peygamber!** Önce eşlerine sonra kızlarına sonra bütün müminlerin hanımlarına de ki**:** Üzerlerine **cilbablarını alsınlar."**

CİLBAB NEDİR?

Tepeden tırnağa kadar kadını örten tek bir elbisedir. En güzel örneği çarşaftır. Cilbabtaki aranan özellik, tepeden tırnağa kadar kadını örten bir elbise, vücut hatlarını göstermeyen bir elbise olmasıdır.

İslamda kadının kıyafeti aslında açık ve nettir. Fakat günümüzde tesettür adı altında ne modeller, ne modeller çıkmıştır. Kadının kıyafetinde çok önemli olan bir husus, sokağa çıktığı zaman cazibe merkezi olmamasıdır. Bir kadın sokağa çıktığı zaman cazibe merkezi olunca, onu rahatsız edenler elbette olur. Toplumda sokakta herkes vardır. Mutlaka kadın, namuslu iffetli onurlu bir kadın olduğunu kıyafetiyle beraber de ispatlaması isteniyor dinimizde…

Cenab-ı Hak *(Celle ve ala hazretleri)* bu cilbab ayetinin sonunda ne buyuruyor:

Zalike edna en yu'rafne fela yü'zeyn / Kadınların üzerlerine cilbablarını almış olmaları tepeden tırnağa kadar kendilerini örtüp güzelliklerini ve ziynetlerini saklamış olmaları onların namuslu, iffetli bir kadın olduğunu ortaya koyan en güzel yöntemdir ve eziyet edilmezler diyor ALLAH *(Celle ve ala hazretleri)*.

İki iki daha dört eder kardeşlerim. Bir kadının mini etekle sokağa çıkması bir bidatse, eteği kısaltıp sokağa çıkması bir bidatse, şortla sokağa çıkması da bidattir.

Prof.Dr. Ahmet ŞİMŞİRGİL

HALİFELİĞİ İSTANBUL'A GETİREN SAVAŞ

RİDANİYE SAVAŞI

Geçen sayımızda Peygamber efendimizin Selim Han'ı Mısır üzerine davetinden söz etmiştik. Peki, halifelik merkezi Memluk devletinin durumu nasıldı?

Aslında Memlük Devleti ile Osmanlıların arası Fatih döneminden beri iyi gitmiyordu. Muhtemelen Fatih'in son seferi Memlükler üzerine idi. Ancak padişahın ölümü bir büyük kapışmanın önüne geçmişti. Ardından II. Bayezid Han'la, Cem Sultan'ın saltanat mücadelesinde Memlükler Cem'i himaye etmişler hatta onu tekrar Osmanlı topraklarına salıvererek çatışmanın alevlenmesine yol açmışlardı. Bu ve bazı sebeplerle Osmanlılarla Memlükler arasında 1485 yılında başlayan savaşlar 1491'e kadar sürmüş, pek çok mal ve can kaybına sebep olmuştu.

Daha sonra Endülüs'teki gelişmeler ve çeşitli İslam devletlerinin arabuluculuğu ile geçici bir mütareke yapılmıştı. Bundan sonra iki devlet arasındaki ilişkiler Selim Han dönemine kadar dostane bir tarzda devam etmişti.

Memlük devletinin Osmanlıların yanı sıra ikinci büyük rakipleri Safeviler idi. Şah İsmail'in başa geçişi ile birlikte Sünni İslam devletlerinin korkulu rüyası haline gelen Safeviler, Memlükler için de büyük tehdit teşkil ediyordu.

Zira Akkoyunlulardan Irak'ı ve Doğu-Anadolu'yu alan ardından Memlüklere tabi Dulkadır ülkesine girerek onu mağlup eden ve gönderdiği halifeleri vasıtası ile propagandalar yaptırarak İslam dünyasını parçalayan Safeviler, Osmanlılardan çok daha tehlikeli görünüyordu.

Bu itibarladır ki Osmanlılarla Safeviler arasındaki mücadele ve Çaldıran savaşında Osmanlıların galebesi Sünni Memlük Sultanlığını sevindirmiş ve bundan dolayı Suriye ile Mısır'da şenlikler yapılmıştı.

Öte yandan Selim Han'ın Çaldıran'da Safevilere büyük bir darbe indirmesinin ardından Dulkadır beyliğini ortadan kaldırması ise Memlükleri ciddi bir şekilde endişeye sevketti.

Şimdi evvelce Fatih ve II. Bayezid dönemlerinde karşı karşıya gelemeyen, Sünni dünyasının bu iki büyük gücü için bir kez daha çarpışma kapıları açılıyordu.

Şah İsmail de Osmanlılarla bir anlaşma yapabilmek için gönderdiği bütün iyi niyet heyetlerinin başarısız olması karşısında dehşete düşmüştü. Zira Selim han'ın bir kez daha üzerine yürümesi halinde tarihten silineceğini anlamıştı. Son çare olarak Memlüklere bir elçilik heyeti gönderdi. Namesinde şöyle demişti:

"Şayet Selim Han bir kez daha Acem üzerine yürüyecek olursa ona karşı durabilecek kimse yoktur. Acem'i aldıktan sonra ise hedefi Arap olacaktır. Zira babası Sultan Bayezid zamanında aranızda geçen kavgalar malumdur. Nice kere Rum ordularını bozup hakaretler ettiniz. Şehirlerini yağmaladınız. Selim o sırada Trabzon'da idi ve bu durumlardan yakinen haberdardı. O bunları unutacak ve yanınıza bırakacak değildir. Bu itibarla gelin şimdiden tedbirimizi alalım. Bizim üzerimize gelirken siz de arkasını alıp arada yok edelim. Artık tek çaremiz budur."

İşte bu teklif üzerine Selim'in Suriye işlerine karışmasından çekinen Kansu Gavri, Sünni ulemanın karşı koymasına rağmen ittifak için adamlarından Acemi Çanakcı isimli birini alelacele Şah katına gönderdi. Böylece Memlükler ayrı mezhepten olmalarına rağmen Şah İsmail'in şahsında yeni bir müttefik buluyorlardı.

Kansu Gavri namesinde Selim Han'ı ortadan kaldırdıktan sonra Rum mülkü senin olsun. Bana nesne gerekmez diyecek kadar da ileri gidiyordu. Bu nameden ziyadesiyle memnun olan Şah İsmail bir taraftan Karahan'ı Diyarbekir bölgesine gönderdiği gibi diğer taraftan da Selim'in harekete geçmesi karşısında kuvvetleriyle yanında olacağını beyan etti.

Selim Han ise evvelce Çaldıran seferine gidişinden beridir casusları vasıtasıyla Memlüklerin hareketlerini takip ettirmekteydi. Bu elçi teatilerini haber aldıktan sonra siyasetini tamamen değiştirdi. İstanbul'a geldikten sonra 1516 baharında Safeviler üzerine tekrar bir sefer açacağını beyan etti. Ardından Memlük sultanına bir elçilik heyeti göndererek kendisiyle bir meselesi olmadığını beyan etti.

Sultan Gavri bir taraftan da Osmanlılarla Şah İsmail'in mücadelesinden memnundu. Bu hal hiç değilse şimdilik ülkesini tehlikeden koruyordu. Bu itibarla Selim Han'ın gönderdiği mektuplardan memnun olmakla beraber mukabil tedbirleri de almaktan geri durmuyordu.

Nitekim Anadolu'da şehzadeler mücadelesi sırasında lalasıyla beraber Haleb'e iltica etmiş bulunan Şehzade Ahmed'in on beş yaşındaki oğlu Kasım'ı gizlice Kahire'ye getirterek lüzumu halinde istifade etmeyi düşünmüştü.

Kışı Edirne'de geçiren Selim Han 1516 ilkbaharında Veziriazam Hadım Sinan Paşa'yı kırk bin kişilik bir kuvvetle Maraş üzerinden Fırat tarafına sevketti. Sefer görünüşte Şah İsmail üzerine idi. Bu durumu ifade eden bir name de bir kez daha Memlükler katına gönderilmişti.

Sinan Paşa, Kayseri'de toplanan kuvvetleri alarak Memlüklerden izin isteyip Malatya'dan geçerek Diyarbekir'e doğru gidecekti. Yolda bir güçlükle yahut engelle karşılaşacak olursa durumu derhal padişaha rapor edecekti. Padişah böylece Memlüklerin muhtemel tavrını test etmek istiyordu.

Hadım Sinan Paşa aldığı emir üzerine Fırat'ı geçip Diyarbekir'e gitmeğe memur olduğunu Memlük hudut komutanlarına bildirerek müsaade istedi. Ancak Suriye hududuna kuvvet göndermiş olan Memlük kumandanları Sinan Paşa'nın teklifini soğuk bir tarzda reddettiler.

Sinan Paşa'nın hudutlarına doğru geldiğini haber alması üzerine Kansu Gavri de elli bin kişilik bir kuvvetle harekete geçerek beraberinde Şehzade Kasım olduğu halde Şam'a geldi. Mısır'da yerine kardeşinin oğlu Tumanbay'ı bırakmıştı.

Bu durum karşısında Hadım Sinan Paşa bütün gelişmeleri Selim Han'a arzetti. Selim Han Kansu Gavri'nin bizzat Haleb'e gelmesinin Şah İsmail ile anlaşmasına bağlı olduğunu bilmekteydi. Bu itibarla haberi aldığında son derece sinirlenmişti.

Ulemaya müracaat ederek görüşlerini sordu:

Nişancılıktan vezirlik rütbesine yükselmiş, aynı zamanda zamanın ilim adamlarından olan Hocazade Mehmed Paşa söz alarak:

"Bize lazım olan devletin kötülüğünü isteyene kılıç kamçısıyla köteği vurmaktır ve düşman peyda olduğu yerde durmaktır", diyerek Memlük üzerine yürünmesi gerektiğini belirtti.

Ayrıca padişah şeyhülislam Zenbilli Ali Efendi'ye: **"Bir İslam askeri sırf din-i mübinin esaslarının yaşatılması için doğu ülkelerine hareket etmişlerken, Mısır sultanı yerinden kalkıp gelerek yolunu kestiği tamamen zahir olmuştur. Arabistan padişahı olup zahiren Müslüman olmaları cihetiyle onlarla savaş ve çarpışma peygamberin temiz şeriati gereğince uygun düşer mi"**, diye sormuştu.

Bu suale karşı Zenbilli Ali Efendi ise: **"Zikredilen şekilde onlar üzerine varmak uygun olup yol kesenlerdir. Onlarla savaşıp çarpışmak cihad ve gazadır. Öldüren gazi ve murabıt ölen de şehit ve mücahid olur"**, fetvasıyla üzerlerine gidilmesini teşvik etmişlerdi.

Efendine söyle karşıma çıksın!

Selim Han son bir kez daha barış yollarını araştırmak üzere söz ustası Rumeli kazaskeri Zeyrek zade Molla Rükneddin ile sancak beylerinden Karaca Paşa namıyla tanınan Ahmed Bey'i bir name ile Mısır sultanına gönderdi.

Selim Han namesinde temiz dinin esaslarını zedeleyen Kızılbaşı tepelemek ve topluluğunu dağıtmak üzere harekete geçmeye niyetlendiğini, Acem diyarına yerleşen bid'atleri kılıcının suyuyla arıtacağını bildiriyor, Haremeyn'e hizmet etmek şerefi dolayısıyla himmet ve dualarını eksik etmemelerini istiyordu. Pek çok kıymetli armağanları da elçilik heyetiyle göndermişti.

1516 yılı 4 Haziran'ında elçileri gönderen Selim Han, ertesi gün de kendisi Üsküdar'a geçti. Kuvvetlerinin Kayseri'de toplanmasını emretmişti. Oğlu Şehzade Süleyman'ı Edirne, Piri Mehmed Paşa'yı İstanbul ve Hersekzade'yi de Bursa'nın muhafazasına tayin eden Selim Han süratle harekete geçti.

Bu sırada Osmanlı donanması da Suriye sahillerine doğru yol almaya başlamıştı.

13 Haziran günü Kayseri'ye gelen Selim Han'ı Anadolu beylerbeyisi beyleri ve askeri ile Yeniçeri Ağası da yeniçerilerle karşıladı. Ardından Rumeli beylerbeyisi de kuvvetleriyle gelerek yerini aldı.

Öte yandan Kansu Gavri Şam'dan Haleb'e geldiğinde Osmanlı elçilerini kendisini bekler bulmuştu. Derhal kabul ettiği elçilere Dulkadır oğullarına ait yerlerin zaptından dolayı sert ve ağır sözler söyledi. Yanındakiler elçileri öldürmek kastında bulundular ise de onlara mani oldu ve hapsedilmelerini emretti.

26 Haziranda Konya'ya gelen Selim Han öncelikle burada medfun bulunan âlim ve velileri ziyaret etti. Onları vesile ederek Cenab-ı Hak'tan zafer ve başarılar niyaz etti. Tekkelerinde oturan dervişleri armağanlarıyla mal mülk sahibi yaptı.

Tekrar harekete geçen Selim Han, 23 Temmuzda Elbistan sahrasında Sinan Paşa kuvvetleriyle birleşti. Buraya gelinceye kadar Selim Han seferin yönünü hep Safeviler üzerine olarak ilan ediyordu. Tebriz panik içerisinde idi. Çünkü ikinci bir seferle Safeviler tarih haritasından silinebilirdi.

Ancak Şam'a gelmiş bulunan Osmanlı elçilerini hapseden ve Safevilerle ilişkileri artık gün yüzüne çıkmış bulunan Memlükleri geride bırakmak akıl işi değildi.

29 Temmuzda Rumeli, Anadolu ve Karaman beyleri davet edilerek büyük bir divan teşkil olundu.Yapılan müzakerelerden sonra Memlükler üzerine yürünmesine karar verildi. Böylece Selim Han Elbistan'dan güneye doğru süratle indiğinden Safevi-Memlüklü birlikteliğinin önünü de kesmiş bulunuyordu.

Memlüklerin yardım çağrılarına karşı en küçük bir girişimde bulunmayan Safeviler muhtemeldir ki Selim'in Mısır'a yönelmesinden büyük bir memnuniyet duymuşlar ve şimdilik kurtulduklarına bayram eder hale gelmişlerdi.

Kansu Gavri Osmanlı ordusunun yaklaştığını haber alınca elçileri serbest bırakıp çeşitli hediyelerle beraber yola çıkardı. Kendisi de Moğolbay Devadar ismindeki bir emirini elçilikle göndermişti. Elçi Selim'le Safeviler arasında arabuluculuk görevini üslenmiş bulunuyordu.

Elçiler 9 Ağustos'ta Bucakdere'de iken Padişahın ordugâhına geldiler. Zeyrekzade burada padişah katına çıkarak kendilerine reva görülen muameleyi nakletti. Memlüklerin maksadının düşmanlık olduğunu delilleriyle anlattı. Şehzade Ahmed'in oğlu Kasım'ı Hama'dan yanına Haleb'e getirttiğini bildirdi.

Elçilere görülen reva Selim Han'ı oldukça sinirlendirmişti. Ardından huzuruna gayet güzel silahlarla ve savaşçı tavırlarıyla çıkan Memlük elçisini:

Gavri bu sefareti ifa edecek din âlimlerinden birini bulamadı mı? Diyerek azarladı. Moğolbay ölümden devlet adamlarının şefaati sayesinde kurtuldu.

Moğolbay'ın başını tıraş ettirip üzerine yağlı bir çul giydirip uyuz bir eşeğe bindiren Selim Han:

Efendine söyle Mercidabık'ta karşıma çıksın diyerek Memlük ordugâhına geri gönderdi.

Namesinde ise bu kez Kansu Gavri'yi açıkça tenkit ediyor, üzerine yürüdüğünü bildirip harp meydanına davet ediyordu.

"Kansu Gavri! Allah şanını ıslah etsin. Cihan değerindeki ve ona uyulması vacip olan hükmü şerifim eline geçince bilmiş ol ki:

Benim yüksek yolum Resûlullah efendimizin temiz dinini yüceltmek için şark tarafına idi. Hal böyle iken senin o zalim ve fesatçıyı takviye etmek hususunda bazı yakışıksız hareketlerin belli olduğu için, senin onlardan da aşağı olduğuna hükmederek şahane yürüyüşümü senin tarafına çevirdim.

Yenilmez askerlerim ve zafer nişaneleriyle süslü fetih sancaklarımla menzil ve mesafeler aşıp gelerek memleketine gireceğim.

Bütün sana bağlı olanlarla hazır olup kılıç ve kalkan yasasına sırt çevirmeden hangi vaziyet sana kolay görünürse ona göre davranmakta hiç kusur etme.

Bütün gayretinle arzu ettiğin ve gaye edindiğin mevzii tayin et ve askerimin karşısına çık. Kaderin gizli perdesi arkasında ne varsa belli olsun".

Öte yandan Memlük sultanı Kansu Gavri yanında halife de olduğu halde bütün ordusuyla Haleb'den çıkarak Mercidabık'a gelmiş ve karargâhını kurmuştu.

Osmanlı ordusu 23 Ağustos'ta Tıll-i Habeş denilen yere geldiğinde yarınki gün ceng ve harbdir diye orduya haber yayıldı. Çerkez askerinin baskın ihtimali belirdiği için korkulu bir gece geçirildi. Asker silah ve teçhizatıyla yatarken atlar eğerleri alınmadan emre hazır bir vaziyette bekletildi.

Kesin zafer!

24 Ağustos 1516'da iki ordu Mercidabık denilen sahrada karşı karşıya geldiler. Burası Davud aleyhisselamın kabrinin bulunduğu yerdi. Selim Han'ın Çaldıran'da kazandığı büyük zaferin üzerinden tam iki yıl geçmişti.

Memlük ordusunun merkezinde Kansu Gavri bulunuyordu. Yanında yirmi binden ziyade hassa silahşorları ile Kahire, İskenderiye kuvvetleri, Hicaz bedevi atlıları, Kudüs, Nablus, Baalbek askerleri ve Trablus dağlı okçuları yer tutmuştu. Sağ yanında Haleb emirü'l-ümerası Hayırbay Türkmen ve Arap sipahileriyle; solunda ise birlikleriyle Şam valisi Sibay cephe almıştı.

Osmanlı birlikleri ise meydana girer girmez adetleri üzere hilal şeklinde harp nizamında dizildiler.

Ordunun sağ kolunu Anadolu beylerbeyisi Zeynel Paşa, Karaman beylerbeyisi Hüsrev Paşa, Dulkadırlı Şehsuvaroğlu Ali Bey ve Ramazanoğlu Mahmud Bey; sol koluna da Rumeli beylerbeyisi Küçük Sinan Paşa ile Diyarbekir beylerbeyisi Bıyıklı Mehmed Paşa getirilmişti.

Padişah ise kapıkulu, yaya ve sipahileri ile merkezi tutmuştu. Ordunun cephesine ise zincirler ile birbirine bağlı toplar yerleştirilmişti.

Güneş doğarken "Allahü ekber kebiran" avazeleri arasında iki derya misali asker birbirinin üzerine yürüdü. İki yönden kalkan toz ve duman asumana peyveste olup cihan yüzünü bürüdü.

Birbirlerine girmeleriyle birlikte kıyamet gününden bir gün yaşanmağa başladı. İki tarafın bahadırları mertçesine aslancasına birbirleri üzerine çullandılar. Şimdi herkes bildiği dövüş sanatını icraya başlamıştı.

Savaşın şiddetiyle sağ ve sol kanatların bozulmakta olduğunu gören Selim Han derhal vezirlerinden Sinan Paşa'yı sağ kola Yunus Paşayı ise sol kola yöneltip askerin yüreğine ve bileğine güç kattı. Osmanlı merkez kuvvetlerinin top ve tüfenk atışlarıyla muharebeye dalmaları bir anda savaşın seyrini değiştiriverdi.

Memlüklerin sağ kolu fırtınaya tutulmuş gibi önce sallandı ardından dağılmaya yüz tuttu. Hayırbay, Rum ordusunun yağmur gibi ok ve kurşun yağdırmasından göz açamaz hale gelen ve bozulmaya başlayan kuvvetlerini alarak süratle Haleb'e doğru çekildi.

Ordusunun büyük bir kısmının dağıldığını görerek ihanete uğradığını düşünen Kansu Gavri yine de sonuna kadar kılıcı elden bırakmamağa kararlı görünüyordu. Bir taraftan da:

"Ey ağalar! Dayanın! Yiğitlik göstermenin tam zamanıdır. Sabredin ve cesur olun" diye yüksek sesle bağırarak askerlerini teşvik ediyordu.

Tam bu sırada merkez kuvvetlerinin top ve tüfenk atışları sırasında evren ağızlı kazgan humbarasından yıldırım misali çıkan bir top mermisi Sultan Kansu Gavri'nin kulağı dibinden geçmekle aklını şaşkın, halini berbat eyledi. Kulak zarını patlattı. Ciğeri dağlanmış gücü tükenmişti. Kalp çarpıntısıyla yerinde duramayıp bir adamı ile beraber kendisini savaş meydanı dışına zor attı.

Bir su kıyısında seccadesin döşetip yattı. Bir daha da kalkamadı.

Artık Memlük ordusunda umumi bir panik ve bozgun başlamıştı. Başsız kalmalarıyla birlikte gayret kemerleri çözülmüş, kan yutucu kılıcın korkusundan herkes canını kurtarma sevdasına düşmüştü. Osmanlı birlikleri ise artık av peşinde koşan avcı gibiydiler.

Güneş doğarken başlayan muharebe öğleye kadar ancak sürmüştü. Memlük sultanının karargâhı bütün eşyasıyla elde edildi.

Solakzade'nin nakline göre Sultan Gavri Mısır'dan mağrurane yola çıktığı zaman Selim'i bozguna uğrattıktan sonra İstanbul'a kadar yürümeyi ve zapt etmeği düşünüyordu. Bu itibarla askerlerine bol bol ihsanlarda bulunmak üzere altın ve gümüşlerle dolu hazinesini yanına almıştı. Nitekim yüz kantar halis ayar altın ve iki yüz kantar gümüş getirmişler idi ki cümlesi Selim Han'a nasip oldu.

Selim Han savaştan sonra Kansu Gavri'nin durumunun araştırılmasını istedi. Sultanın maiyeti erkânından biri esir edildiğinden yerini haber verdi. Padişah derhal otağı çavuşlarından birini oraya gönderdi. Oraya varan çavuş müteveffa sultanın başını kesip huzur-ı hümayuna getirdi. Çavuş hizmeti karşılığında bahşiş beklerken, padişaha ölü başı kesmeği hüner addetmek pek garip görünmüştü. Gazaba gelerek derhal çavuşun idamını emretti. Ancak vezirlerin ricası üzerine görevinden alarak huzurundan kovdu. Ardından sultanın ve diğer Memlük büyüklerinin rütbelerine göre ihtiramla defnini emir buyurdu.

Sultanın yanı sıra daha birçok ünlü Memlük emiri de ölüler arasında bulunuyordu. Hanefi baş kadısı hariç diğer mezhep kadıları ile Halife III. El-Mütevekkil esir alınmıştı. Bu zaferle birlikte Suriye, Lübnan ve Mısır'ın kilidi sayılan Gazze'ye kadar Filistin yolu Osmanlılara açılmıştı.

Yavuz Sultan Selim Han'ın bu büyük zaferi ile artık Halifelik merkezi de İstanbul'a taşınacak ve Osmanlı padişahları Halife-i ruy-ı zemin unvanı ile anılacaklardı.

Prof.Dr. Volkan TUZCU

AVAM BİRİNDEN EHL-İ SÜNNET MUHASEBESİ

Ademoğlu olarak en önemli vazifemiz, yaratılış gayemizi sorgulamak ve doğru bir itikat ile bizi yoktan yaratan Rabbimize inanmak ve teslim olmaktır. Önemli olan bunu Rabbimizin rızasına uygun yapabilmektir. Tüm kainat ve çevremizdeki tabiata baktığımızda boş bir amaçla yaratılmış olamayacağımızı anlamamız gerekir. Allah a teslim olmak manasına gelen İslam, en son ve bozulmamış halde duran yegane dindir. Rabbimiz hayvanlar ve bitkiler gibi nice yarattığına vermediği akıl nimeti ve vadettiği sonsuz hayat ile bize hem çok büyük nimetler ihsan etmiştir ama bunun karşılığında da büyük bir sorumluluk yüklemiştir. Bize verilen akıl ve dolayısıyla cüzi irade gereği olarak sorumluluğumuz da çok büyüktür. Rabbimiz bizden irademizi kullanarak O'nun istediği şekilde kendisine teslim olmamızı ve yine O'nun razı olacağı şekilde bir hayat sürmemizi istemektedir. Dolayısıyla bize verdiği akıl ve cüzi irade, asla kendi kafamıza göre bir teslimiyet şekli belirleyerek buna uygun bir hayat tarzı geliştirmemiz için değildir. Bu makbul bir yaklaşım olsaydı gönderilen peygamberlere ve kitaplara da gerek kalmazdı.

Madem amiyane tabiri ile kafamıza göre takılmak uygun olamaz, o zaman en son hak din olan İslam'a ve dolayısıyla Kur'an a tabii olmaktan başka çaremiz yoktur. Aksi takdirde tıpkı İblisin yaptığı gibi Allah'a isyan etmiş oluruz,. Kendisini Müslüman olarak tanımlayan hiç kimsenin buraya kadar bir itirazı olamaz.

Asıl mesele bundan sonra başlamaktadır. Yani aklımızı kullanmaya biraz daha devam etmek zorundayız. Peki Rabbimiz bizden neye ve nasıl teslim olmamızı bekliyor diye sormak ve düşünmek zorundayız. Yoksa her kafadan çıkan ses sonucu şu an karşılaştığımız durumla karşılaşırız. Kur'an'a bakarak kendi aklımızın ürettiği fikirler ve yorumlar çok farklı sonuçlara ulaşılacağı malumdur. Bizi yaratan Allah'ın istediği şeyleri kendi yorumlarımızla anlamaya çalışmamız doğru bir yaklaşım değildir. Böyle yapıldığı için zaten İslam dünyası ciddi anlamda fırkalara ayrılmış durumdadır. Bu nedenle Kur'an'ı bize tebliğ eden Peygamber Efendimize *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* bakmak onun Kur'an'ı anlama ve uygulama şeklini iyi anlamak ve taklit etmek dışında doğruyu bulma şansımız olamaz. Zaten Kur'an'da da çok açık ve net ifadeler ile Peygamber Efendimize uymamız emredilmektedir. Zaten kendisini peygamber olarak tanıyıp bize ilettiği Kur'an'a inandıktan sonra sünneti vasıtası ile ilettiği şeylere inanmamak son derece saçma bir yaklaşım olur. Eğer Peygamberimizin ilettiklerine güvenmeyenler varsa, bu kişilerin Kur'an'a nasıl inandıklarını anlamak biraz aklı zorlamaktadır. Çünkü Kur'an'ı ileten de sünneti ile bize örnek olan da aynı insandır.

Birçok konuda çok farklı sonuçlara ulaşan ve kendisini alim olarak tanımlayan insanların çıkardığı fikri akımlar, doğruyu bulmak konusunda işimizin çok zor olduğu izlenimi verebilir.

Rabbimiz bize hem Kur'an'ı hem Peygamberimizi gönderip hem de kafanıza göre yorumlar yapın, peygambere uymanız da şart değil, hangi ilmi seviyede olursanız olun dini nasıl anlıyorsanız öyle hareket edin demiş olamaz. Zaten bunu engellemek için diye gönderilmedi mi Peygamberler?

Elimizdeki Kur'an'ın bize nasıl iletildiğini bir düşünelim. Kur'an tek bir nüsha halinde yani bozulmamış halde elimizde. Peki bu nerden geldi diye sorsak hepimiz tabii ki Peygamber Efendimiz *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* diye cevaplarız. Ama Peygamberimizin hayatta olmadığı dönemlerde Kur'an'ı bize başkaları iletti. İletenlerin en başında tabii ki sahabe efendilerimiz geliyor. Hem Kur an hem de hadisler onları hemen izleyen alimlere aktarıldı. O alimler de hem eserleri hem de kendilerinin yetiştirdiği alimler vesilesi ile bize Kur'an ve sünneti iletiler. Burada sahabelerin vazifesinin çok kritik olduğu anlaşılıyor.

Peygamber Efendimizi bizzat gördükleri ve Kur'an indirilirken onunla yaşadıkları için sahabe efendilerimize tam güvenmek zorundayız. Yani onların ilettiği Kur'an, eksik veya fazla demek mümkün olamayacağına göre aynı insanların ilettiği hadislere de tam olarak güvenmek zorundayız.

Sahabeleri hemen izleyen Tabiin dönemindeki alimler de çok önemli bir rol oynamıştır. Çünkü onların ortaya çıkardığı eserler halen elimizdedir.

Dolayısı ile fıkıhtan tefsire çok farklı konularda eserleri olan ve sahabelerden direk bilgileri alan ve o zamanın İslam dünyasında yaşam tarzları ve ilim seviyeleri ile örnek olmuş böyle alimlerin eserleri halen elimizdeyken, yüzlerce yıl sonra aynı konularda çok farklı yorumlar yapan insanlara uymaya çalışmanın bir anlamı yoktur.

Peygamber Efendimiz olmadan Kur'an'da Rabbimizin ne kastettiğini tam anlamamız nasıl mümkün değilse, aynı şekilde sahabeleri anlamadan ve onlara güvenmeden de sünneti ve Kur'an'ı tam doğru anlamamız mümkün olamaz. Bu sonuca ulaşmak hepimizin vazifesidir.

Sahabeleri ve onları izleyen İmam Azam, İmam Malik, İmam Şafii, İmam Hanbeli gibi nice büyük alimleri yok sayarak kafasına göre yorum yapan insanlara tabii olmak ancak bizim yolumuzu şaşırtır.

TV kanalları, okullardaki bazı din dersi hocaları, hatta bazı mahalle imamları farklı yaklaşım tarzı içinde ise bunu fark etmek ve onlara uymamak bizim vazifemizdir. Sahabeler ve onları izleyen alimler dini yanlış anladılar şimdi birdenbire yüzlerce yıl sonra bu insanlar mı dini doğru anladılar ?

Aslında epey mürekkep yalamasına rağmen bu şekilde yolunu şaşırmış insanların söylediklerine baktığınızda Rabbimizin bizden istediği teslimiyetin bu olmayacağı aşikardır.

Ehli sünnet olarak kabul edilen 4 büyük mezhep içinde görülen farklılıklar bizi yanıltmamalıdır. Bu alimlerin farklı görüşleri ayrıntı sayılabilecek seviyedeki yorumlarına dayanır.

Oysa ki günümüzde kaderi inkar edenden tutun, namazın şeklini değiştiren, Kur'an'daki açık emirleri kendi yorumuyla değiştiren ve daha nice sapıklıkları ile zehir saçan insanların ortaya çıkardıkları nifakla, büyük mezhep alimlerinin aralarındaki küçük farklılıklar birbiri ile karıştırılmamalıdır.

Sonuç olarak bizim gibi avam tabakasında sayılabilecek insanların aslında yapması gereken hiç de zor değil. Bizler Kur'an'a, onu bize ileten Peygamber Efendimize *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* ve ayrım yapmadan sahabe efendilerimize onları izleyen hicri 80 yılında doğan İmam Azam gibi büyük mezhep alimlerini ve onların makbul gördüğü diğer Ehli sünnet alimlerine uymak dışında mantıklı bir yol olamaz. Zaten bu akımları çıkaranlar alimleri veya sahabe efendilerimizi ve hatta Peygamber Efendimizi *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* farklı şekillerde küçültecek ifadeler kullanarak kendilerini belli ediyorlar. Bunları ayırt edebilmek için alim olmamız da şart değildir.

Rabbimizin bize razı olduğu yolda razı olduğu şekilde istikamet üzere bir hayat bahşetmesi duasıyla.

Mehtap KAYAOĞLU
(Psikolojik Danışman &Psikoterapist)

Çocuk Sahibi Ailelere Önemli Uyarılar

Çocuk büyütmek ne kadar zor! Doğru yol yöntem biliyorsanız biraz zor. En iyisi çocukla yaşamanın yollarını anlamak, anlatmak ve öğrenmek ne dersiniz?

Sizlerden gelen soruların çoğunu çocuklar hakkındaki konular oluşturuyor.

Mesela gelen sorulardan birisi: "Mehtap Hanım, çocuk sahibi olan aileler neler yapmalı?"

Soruyu okuyunca gözlerim yerinden fırladı. Sorarken ne kadar kolay çıkıyor ağızdan, cevap yazmaya kalksam ansiklopedi yazmam gerekir. Neyse ki önemli bilgileri sentezleyerek sizlere ulaştırmanın bir yolunu bulduğum gibi bu soruya da olabildiğinde anlaşılır ve öz cevap yazacağım merak etmeyin.

Öncelikle çocuklu aileler "çocuk sahibi" olduklarının "farkına" varmalı bence.

Şaka mı bu diyeceksiniz! Şaka değil, ciddiyim. Günümüzde pek çok aileye baktığımızda maalesef anne/babaların çocuk sahibi olduklarının farkında değilmiş gibi davrandıklarını görüyoruz.

Çocuklarına fiziksel ihtiyaçları gidermek dışında duygusal olarak zaman ayırmayan anneler, eve hiç uğramayan aşırı çalışan veya bekar gibi yaşayan babalar! Olan çocuklara oluyor sonuçta. Düşünün ki bir anne/baba, evladını korumak için yeryüzündeki hiçbir engeli tanımadan, kendi canına kastederek onlara zarar gelmesini engellemek uğruna ne çılgınlıklar yapabiliyor. Ama aynı anne/baba hiç farkına varmadan kendi elleriyle kendi çocuğuna telafisi zor zararlar verebiliyor.

Bunların tümü insan davranışlarının nelere vesile olacağını bilmemekten kaynaklanıyor maalesef. Aileler çok ilginç yaşıyor bana göre. Şöyle ki; bir baba araba aldığında, o aracın a'dan z'ye her şeyini önce tanıyor. Anlamaya çalışıyor. Ardından tüm özelliklerini yeri geldiğince kullanıyor.

Bir anne evine elektronik bir alet aldığında kullanma klavuzuna uygun olarak çalıştırıyor. Fakat iş anne baba olmaya gelince düşünceler fikirler hoopp değişiyor! Kafalarına göre veya el yordamıyla buldukları durumlara göre davranıyorlar.

Aslına bakarsanız Allah, anne/babaya doğal bir içgüdü vermiştir. Çocukları için en iyiyi en güzeli bulmalarına yardım edecek duyguları yerleştirmiştir bünyelerine. Ama maalesef birçok anne/baba doğallığını yitirmiş durumda. Hatta doğallığının farkında olmayanlar bile var.

Dikkat ederseniz kültürümüzde çok hoş bir cümle var. Kadın hamile olduğunda "Bebek bekliyorum" diyor. Bayanın eşi de iş yerinde veya farklı ortamlarda, eşinin hamileliğini vurgulamak için "Biz de bebek bekliyoruz Allah nasip ederse amcası" diye durumun müjdesini veriyor! Peki gerçekten bebek bekliyorlar sizce? Fiziksel olarak evet! Ama bana göre maalesef bu cümle kocaman bir yalan! Çünkü bebek beklemiyorlar! O bebek için hayatlarında nasıl düzenlemeler yapacaklarını konuşmuyorlar!

Bebeğin hangi özelliklerle doğacağını öğrenmek için kitaplar okumuyorlar! Etraflarında araştırma yapmıyorlar! Ev hayatlarını, yaşam biçimlerini bebeğin gelişine uygun hale getirmiyorlar! Hatta yeni evlenen kişilerin evlerine bakar mısınız? Sanki o eve bir bebek hiç mi hiç girmeyecekmiş gibi dekore ediyorlar. Oysa normal şartlarda evlenen bir çiftin bir iki yıl içinde bebeği oluyor ülkemizde. Ve evdeki düzen bırakın o evde bebek büyümesini, gelen misafir çocukların iki saat zaman geçirmesi için bile uygunsuz ögeler içeriyor.

Oysa bence çiftler evlendikleri anda bile, gelecekte aralarına (Allah nasip ederse) katılacak evlatlarını düşünerek eşya almalı. Bebeği beklemek böyle bir şeydir çünkü. Bu konuda anneler daha şanslı. Çünkü hamilelik enteresan bir şekilde, kadını anne olmaya hazırlıyor.

Daha önce hiç bebek sevmeyen kadınlar bile, kendi hamilelikleri ilerledikçe etraftaki çocukları görmeye, onlara hayran hayran bakmaya başlıyor. Yani hamilelik kadına, bebeği bekleten ve özlemle o günün gelmesini isteten bir süreç halini alıyor.

Babalar? Üzülerek söyleyeceğim ki eşi hamileyken, karısının karnına dokunmaktan bile çekinen babalar var. Sanki o çocuk ona gelmiyormuş gibi, iki yıl sonra onun arkasından "baba baba" diye koşturmayacakmış gibi hiç ilgilenmiyorlar.

Eşlerine hamilelikte yardım etmeyi düşünemeyen eş, ilerdeki çocuğuyla nasıl ilgilenir ki zaten annesinin karnında. Halbukisevmeli... annesinin karnındayken bile onunla ilgilenmeli... konuşmalı... güzel sözler söylemeli... 5.ayını tamamlayan bebeğin dış sesleri duyduğunu bilerek çocuğuna sevgi dolu ifadeler iletmeli.

İşte bebek beklemek budur! Cidden bekliyorsanız bekliyorsunuzdur. Ama lafta beklemeye gelince herkes bekliyor zaten.

Cümleler uzuyor değil mi ama bu konuda çok dertliyim ben ailelerin çocuklarına önem vermesini istiyorum. Ama önem vereceğim diye de çocukları şımartıp tepelerine çıkartmamaları gerektiğine de inanıyorum. Yani öyle tatlı bir denge olmalı ki hayatlarında. Bu konuda klavuzluk yapmayı çok seviyorum ben. Evlere gidiyorum. İnsanların yaşam alanlarını görüyorum.

Bebeği beklerken hangi kitapları okumaları gerektiğini söylüyorum. Çift olarak neler yapmaları gerektiğini anlatıyorum.

Çocuklar zaten varsa, doğmuşlarsa yaş dönemlerinin özelliklerini anlatıyorum. Evde neler yapabileceklerini öğretiyorum. Örneğin bir çok aile çocukla nasıl oyun oynanır onu bile bilmiyor.

Çok ilginç değil mi? "Kızım çok yaramazlık yapıyor. Ona hiçbir şey anlatamıyorum." Demek aslında "Ben kızımı bazı konularda nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum" demektir.

Bu tip durumlarda da evlerde annelerle çalışmak çok etkili. Çocukla zaman geçiriyorum. İnatlaştığı durumlara çözümler bulmaya çalışıyorum. Sonra anneye izletiyorum "İşte böyle yapacaksınız. Bakın işe yaradı" diyorum. Çok da eğlenceli oluyor. Yani siz bilmiyorsanız bile biz taa evinize kadar gelip size öğretiyoruz merak etmeyin. Ama düzeni kurabilmek için aileyle bir süre çalışmak gerekiyor tabii ki.

Dikkat ederseniz çocuk yetiştirmeyle ilgili önerilerin tamamı, anne/babanın kendisini yetiştirmesine dayanıyor.

Falanca şirkette üst düzey yetkili olabilirsiniz, ama çocuğunuzun gelişim süreçleri hakkında en ufak bir fikriniz yoksa, trilyonlar kazanan başarılı bir iş adamısınızdır. Buna karşılık başarısız bir baba!

Herkes sizi çok seviyordur. Herkesin derdini dinleyen, etrafına iyilikler saçan bir kadınsınızdır. Ama çocuğunuzun davranışlarını duyamıyorsanız başarısız bir anne!

Demek ki anne/babalar önce kendilerini yetiştirecek. Kendi başlarına bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlarsa istanbul'daoturanlar için en azından şimdilik gidip evlerine ben yardımcı olurum. Yeter ki iyi bir aile olmayı hedeflesinler. Bu uygulamayı şehir dışından isteyenler oluyor. Hatta birkaç aile olan farklı şehirlere bile gitmeyi düşünüyorum artık. Uzun yol gitmişken birkaç aileye yardım edip dönmek lazım.

Peki, hangi davranışları neden değiştirmeli?

Çocuklar o çok bildiğimiz durumla büyürler, yani deneme ve taklit. Psikolojik ifadesiyle, en fazla hangi durumu deneyimliyorsa o davranışını geliştirir. Bizler çocuk yetiştirirken onlara sürekli önerilerde bulunuyoruz ama ağzımızdan çıkanla yaptığımız aynı değil ki!

Örneğin çocuğumuza "Bak yavrum, evde olan her şey herkese söylenmez tamam mı?" diyoruz. Biraz sonra birisiyle telefonla konuşurken "Aman sorma sabahtan beri koşturuyorum. Altına yapmış yine benim oğlan. Onun nevresimlerini yıkadım astım..." dan başlayıp evde olan biten her şeyi karşı tarafa aktarıyoruz.

Hatta çocuğumuzun alt ıslatmış olan en mahrem yanını bile. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu çok harika bir ifade. Tipik biz!

O nedenle önce aile içi mahremiyete önem vermeli anne/babalar. Yalan söylememeliler ayrıca. Bir komşunun arkasından konuşup, onunla yüzyüze gelince canım cicim muamelesi yapmak hiç doğru değil. Çocuklarımızın kafası karışıyor çünkü.

Her zaman şunu düşünüyorum. Akıllı ve aklı başında kişiler için çocuk yetiştirmek harika bir süreçtir.

Çünkü aslında çocuğu biz yetiştiriyormuşuz gibi yaşarız ama aslında çocuk bizi terbiye eder!

Şöyle ki: Çocuğuma iyi örnek olmak için güzel davranışlar yaparım. evde güzel hitaplarla konuşurum. Kızdığım kişilerin arkasından ortalık yerde atıp tutmam. Çocuklar tarafından dikkatle izlendiğimi ve taklit edileceğimi bilirim. Üzüldüğüm durumları bile abartmam, çocuğum sürekli üzgün/mutsuz bir anne görüp depresif özellikler geliştirmesin diye! Bir sorun olduğunda "Hayy Allah... Neyse dur şöyle yapayım hemen düzelir.." diye olumlu bir hava estirerek çözümlerim. Böylece çocuk sorun odaklı değil çözüm odaklı büyür. Örnekleri artırmak mümkün.

Özetle ben çocuğuma iyi örnek olmak için dikkat ederken, bir anda dünyanın en tatlı, en kibar, en cici, en çözüm odaklı neşeli insanı olur çıkarım kim kimi terbiye etti? Ben evladım için uğraşırken, benim davranışlarım kaliteli hale gelmeye başladı değil mi??

Davranış değişikliğine giderken nasıl yol izlemeli biliyor musunuz?

Öncelikle yaşları ve yaşlarının gelişim özellikleri çok iyi bilinmeli. Çünkü her yaşın kendisine özgü gelişim seyri var. Örneğin 3 yaş için çok normal olan bir davranış, 5 yaş döneminde yaşanıyorsa bir soruna işaret ediyor olabilir. Bu nedenle hangi davranışı normal, hangi davranışı bir sorunun varlığına işaret ediyor o durumu iyi ayırmak lazım.

Bu konuda yine bizlerden yardım alabilirler tabii ki. Aile bize başvuruyor, sorununu söylüyor.

Ben evde izlediğimde bakıyorum ki o davranış çok doğal. O yaştaki her çocuk yapıyor zaten. Endişelenmeye gerek olmadığını söylüyorum anne rahatlıyor.

Evde mutlu/huzurlu hava olması çok önemli. her neyi değiştirecek olursak olalım, mutlaka mutlu ve huzurlu bir aile ortamı oluşturmaya gayret etmeliyiz. Nasihat ederken kısa ve öz konuşmalıyız. Ama ordan buradan havadan sudan sohbetler yapmayı ihmal etmemeliyiz.

Çocuklar anne/babayla sohbete bayılır aslında. Ama anne/baba sohbet etmez. Acil bir durum varsa o durumla alakalı en önemli cümleleri peşpeşe sıralar. Sonra yeni bir soruna kadar aralarında keyif/eğlence namına hiçbir şey yaşanmaz. O nedenle aileler öncelikle çocukla konuşma kültürü geliştirmeli.

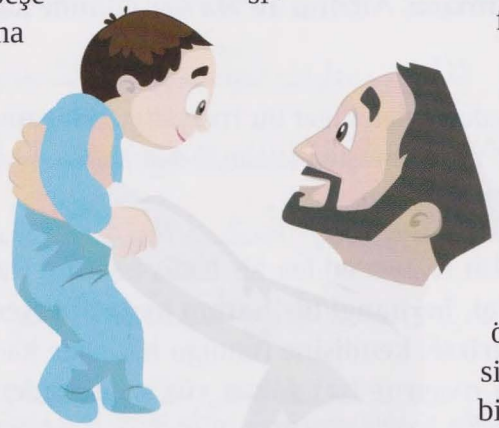

Çok azarlayıp bağırmamalı. Aksi halde laf arsızı olup çıkıyor çocuklar maalesef. Tatlı ama yaptırımcı ses tonu kullanmalı. Bunu da öğretiyoruz. İlginçtir ama pek çok insan bu lisanı nasıl kullanacağını bilmiyor çünkü.

Her şeyi birden öğretmeye çalışmamalı. Önem ve uygulamadaki kolaylık sırası tespit edilmeli ve adım adımdüzenleme yapılmalı. Tipik hatamız bir sabah uyandığımızda hopp her şey değişmiş olsun istiyoruz. Oysa hiç kimse her şeyi bir anda düzeltemez! Ne yaparız peki? En acil olandan başlarız! Yeterli mi? Hayır! Acilden başlayalım ama çocuğumuzun en kolay uygulayabileceği acillerden başlayalım. Böylece sadece o konuda kendisine dikkat eder.

Uzun süre bu durumu deneyimler. Ve davranış onda normalleşir. Ardından yeni bir değişiklik daha eklersiniz. Bunun için sabırlı olmak gerekiyor elbet.

Gerçi anlattıklarım uzun zaman alacakmış gibi görünse de en fazla bir yıl içinde çocuğunuzda çok hoş davranış değişiklikleri görürsünüz. Ama acele edip her şey bir anda olsun isterseniz, 10 yıl bile geçse zerre ilerleme yakalayamazsınız. Matematik hesabını iyi yaparsak işler yoluna giriyor anlayacağınız.

Bunlar çocuklarda davranış değiştirmek için yöntemlerdi. Esas konu anne babalar kendi davranışlarını değiştirmek için ne yapacaklar?

Öncelikle çocuklarının iyi birer insan olmasını istiyorlarsa kusura bakmasınlar ama fedakarlık yapmak zorundalar. Örneğin kendi elinde sigarası olan bir annenin, kızına "İçme yavrum bu pis şeyi. Bak ben başladım bırakamıyorum, ben ettim sen etme" demesi işe yarar mı sanıyorsunuz? Kaldı ki ters örnekler de var elbet. Annesi çok sigara içiyor diye nefret edip eline bile almayan kişiler de var mutlaka. Ama sayıları az.

Zararlı alışkanlıklar konusunda bir çok araştırma yapılmıştır. Bir çoğu gösteriyor ki, zararlı alışkanlıkları kullanan çocukların anne/babalarında da bu alışkanlıklar var. Genetik olarak geçiyor çünkü bazı maddeler. Böylece sizden sonraki nesil de durumdan etkileniyor.

Anne/baba olacaksak, anne/baba olmalıyız diye düşünüyorum! Çünkü bir çocuğu dünyaya getirmek bizim marifetimizle gerçekleşmiş bir süreç değil. Onu topluma güzel davranışlarıyla, onuruyla, faydalı bir insan olarak kazandırabilmek bizim maharetimiz.

Sevgiler

ZİKİRLER, DUALAR VE FAZİLETLİ AMELLER
HARAM AY ORUCU

(Bu sene haram aylar 16 ağustos pazar günü başlayıp 12 kasım perşembe günü bitmektedir.)

Sene içersinde haram ay dört tanedir. Bunlar da Zilka'de, Zilhicce, Muharrem ve Receb-i Şerif'tir. Üçü peş peşe, Receb-i Şerîf ise tektir. Bu sene Zilka'de, Zilhicce ve Muharrem ayları 16 ağustos pazar günü başlayıp 12 kasım perşembe günü bitecektir.

Haram ayların en üstünü, bir rivayet Muharrem-i Şerîf ayı, diğer bir rivayette ise Receb-i Şerif'tir. Bu mübarek ayların oruçlarının fazileti hakkında birçok hadîs-i şerîf ve rivayet mevcuttur.

Nitekim **Ebû Mucîbe el-Bâhilî**'nin, babasından *(Radıyallâhu Anhümâ)* rivayet ettiğine göre hangi ayları oruçlu geçirmesini tavsiye buyurduğunu sorması üzerine **Rasûlüllâh** *(Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)* ona: **"Haram ayları oruçlu geçir"** buyurmuştur. *(İbnü Mâce, Sıyâm:43, no:1741, 1/554)*

İbni Abbâs *(Radıyallâhu Anhümâ)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*: **"Haram aydan bir gün oruç tutana, Allâh-u Teʿâlâ her gününe karşılık bir ay** (oruç tutmuş sevabı) **yazar"** buyurmuştur.

Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*den gelen diğer bir rivayette: **"Haram aydan bir günün orucu, diğerlerinin otuzundan efdaldir"** buyrulmuştur. *(Gazâlî, el-İhyâ, Kitâb-u esrâri's-savm, Fasıl:3, 1/281; Ebû Muhammed el-Hallâl, Fedâilü şehr-i receb, no:5, 15, sh.52, 73)*

Enes ibni Mâlik *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: **"Her kim, herhangi bir haram aydan perşembe, cuma ve cumartesi olmak üzere üç günü oruçlu geçirirse, kendisine** (tuttuğu her güne karşılık) **iki sene,** (başka bir rivayette) **yedi yüz sene,** (diğer bir rivayette ise) **dokuz yüz sene ibadet** (sevabı) **yazılır."***(Taberânî, el-Evsat, no:1810, 2/468; Ebû Muhammed el-Hallâl, Fedâilü şehr-i receb, no:14, sh:71; İbnü Asâkir, Tarîhü Medîneti Dimeşk, 19/116; Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs, no:5696, 4/66; Abdülkādir el-Geylânî, el-Ğunye, 1/325, Süyûtî, ed-Dürru'l-mensûr 4/185; el-Hâvî, 1/545, 546; Gazâlî, el-İhyâ, Kitâb-u esrâri's-savm, Fasıl:3, 1/281; Zebîdî, el-İthâf, 4/256; Ali el-Müttakî, Kenzü'l-ummâl, no:24173, 8/561; Heysemî, Mecmaʿu'z-Zevâid, 3/19)*

Enes *(Radıyallâhu Anh)*ın bu hadîs-i şerîf hakkında: "Ben bunu **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*den işitmemişsem, kulaklarım sağır olsun" dediği rivayet edilmiştir. *(Ahmed ibni Hicâzî, Tuhfetü'l-ihvan, sh:10)*

İnsanlar içinde bu faziletleri en iyi bilenler, hiç şüphesiz ki sahabe-i kirâm ve tâbiʿîn-i izâm oldukları için **İbni Ömer, Üsâme ibni Zeyd, Hasen-i Basrî, Ebû İshak es-Sebîʿî** *(Radıyallâhu Anhüm)* gibi zatlar, haram ayların tümünü oruçlu geçirirlerdi.

Süfyân-ı Sevrî *(Radıyallâhu Anh)*: "Oruç tutmak için bana en sevgili vakit, haram aylardır" derdi. *(İbni Receb el-Hanbelî, Letâifü'l-meʿârif, sh:229)*

SAFER AYININ VAZİFELERİ
SAFER AYININ HER GÜNÜ OKUNACAK BİR DUA

(13 kasım cuma 2015 ile 11 aralık cuma 2015 arası)

Rivayet olunduğuna göre her kim aşağıda zikredilecek duayı safer ayının her günü okursa **Allâh-u Teʿâlâ** onu bir dahaki safer ayına kadar o sene olacak bütün bela ve musibetlerden korur. O sene ona asla hiçbir bela isabet etmez.

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

«اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَنَبِيِّكَ وَرَسُولِكَ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَعَلٰى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَبَارِكْ وَسَلِّمْ، اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ هٰذَا الشَّهْرِ وَمِنْ شَرِّ هٰذَا الْيَوْمِ وَمِنْ كُلِّ شِدَّةٍ وَبَلَاءٍ وَبَلِيَّةٍ الَّتِي قَدَّرْتَ فِيهِ يَا دَهْرُ يَا دَيْهُورُ يَا دَيْهَارُ يَا كَانُ يَا كَيْنُونُ يَا كَيْنَانُ يَا أَزَلُ يَا أَبَدُ يَا مُبْدِئُ يَا مُعِيدُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ يَا ذَا الْعَرْشِ الْمَجِيدِ أَنْتَ تَفْعَلُ مَا تُرِيدُ، اَللّٰهُمَّ احْرُسْنِي بِعَيْنِكَ الَّتِي لَا تَنَامُ فِي نَفْسِي وَمَالِي وَأَهْلِي وَأَوْلَادِي وَدِينِي وَدُنْيَايَ الَّتِي ابْتَلَيْتَنِي بِصُحْبَتِهَا بِحُرْمَةِ الْأَبْرَارِ وَالْأَخْيَارِ بِرَحْمَتِكَ يَا عَزِيزُ يَا غَفَّارُ يَا كَرِيمُ يَا سَتَّارُ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، اَللّٰهُمَّ يَاشَدِيدَ الْقُوٰى يَاشَدِيدَ الْمِحَالِ يَا عَزِيزُ يَا كَرِيمُ يَا كَبِيرُ يَا مُتَعَالْ، ذَلَّلْتَ بِعِزَّتِكَ جَمِيعَ خَلْقِكَ، اِكْفِنِي وَاكْفِنِي عَنْ جَمِيعِ خَلْقِكَ يَا مُحْسِنُ يَا مُجَمِّلُ يَا مُتَفَضِّلُ يَا مُنْعِمُ يَا مُكْرِمُ يَا اَللّٰهُ لَا إِلٰهَ إِلاَّ أَنْتَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، اَللّٰهُمَّ يَا لَطِيفُ لَطَفْتَ بِخَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، اُلْطُفْ بِنَا فِي قَضَائِكَ وَعَافِنَا مِنْ بَلَائِكَ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِكَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، حَسْبُنَا اللّٰهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللّٰهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، اَللّٰهُمَّ بِسِرِّ الْحَسَنِ وَأَخِيهِ وَجَدِّهِ وَأَبِيهِ وَأُمِّهِ وَبَنِيهِ، اِكْفِنِي شَرَّ هٰذَا الْيَوْمِ وَمَا يَنْزِلُ فِيهِ يَا كَافِيَ الْمُهِمَّاتِ يَا دَافِعَ الْبَلِيَّاتِ، فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللّٰهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ، وَصَلَّى اللّٰهُ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ، اَللّٰهُمَّ بَارِكْ لَنَا فِي شَهْرِ الصَّفَرِ وَاخْتِمْ لَنَا بِالسَّعَادَةِ وَالظَّفَرِ.»

"Ey **Allâh**! Kulun, Nebîn ve **Rasûl**ün olan Ümmî **Peygamber Efendimiz Muhammed**'e ve Ehl-i Beyt'ine ve sahâbesine salât eyle, bereketler yağdır ve selam eyle.

Ey **Allâh**! Muhakkak ki ben bu ayın ve bu günün şerrinden ve senin bu ayda yarattığın her bir belâ ve musîbetten Sana sığınırım. Ey Ezelî! Ey Bâkî! Ey Kadîm! Ey Mevcûd! Ey Sâbit! Ey Hakk!

Ey (varlığının) başlangıcı olmayan! Ey sonu olmayan! Ey her şeyi yoktan yaratan! Ey her şeyi tekrar diriltecek olan! Ey celal ve ikram sahibi! Ey ulu Arş'ın sahibi! Sen dilediğini yaparsın!

Ey **Allâh**! Canımı, malımı, birliktelikleriyle beni imtihana tâbi tuttuğun çocuklarımı, dînimi ve dünyamı hiç uyumayan kudret gözünle muhafaza eyle. İyi ve hayırlı kullarının hürmetine bu duamı kabul eyle! Rahmetinle muamele eyle!

Ey yüce **Allâh**! Ey günahları bağışlayan! Ey (kullarına karşı) cömert (olan)! Ey günahları örten! Ey acıyanların en merhametlisi rahmetinle muamele eyle! Ey kuvvetleri güçlü ve azâbı şiddetli olan **Allâh**! Ey Kendisi çok güçlü olan! Ey ululuk sahibi! Ey iyilik sahibi! Ey büyük **Allâh**! Ey yüce **Allâh**! İzzetinle bütün yaratıklarını zelîl kıldın. Bana kâfî gel, mahlukātın(ın şer ve zararların)a karşı bana kâfî gel!

Ey güzellik veren! Ey yaptığını güzel yapan! Ey (dilediğini) güzelleştiren! Ey fazl-u kerem sahibi! Ey in'am eden! Ey ikram eden! Ey Kendisinden başka hiçbir ilah bulunmayan! Ey acıyanların en merhametlisi! Ey gökleri ve yeri yaratma lütfunda bulunan Latîf. Kazâ ve kaderinde bize lütufta bulun. Belandan bize âfiyet ver. Günahlardan dönüş ve ibâdete kuvvet ancak Senin yardımınladır. Ey acıyanların en merhametlisi! Rahmetinle kabul buyur.

Allâh-u Teʿâlâ bize yeter. O ne güzel vekildir. O pek yüce ve çok büyük **Allâh**'ın yardımı olmadan hiçbir güç ve kuvvet yoktur. Ey **Allâh**! **Hasen** ile kardeşinin, dedesi ile babasının, annesi ile oğullarının sırrı hakkı için; bugünün şerrine ve bugünde inecek olan belaların şerrine karşı bana kâfi gel! Ey mühim sıkıntılara kâfi gelen ve ey belâları kaldıran! **'Onlara karşı muhakkak Allâh sana kâfi gelecektir, O hakkıyla işiten ve hakkıyla bilendir.'**

Allâh-u Teʿâlâ, Efendimiz Muhammed'e, Ehl-i Beyti'ne ve ashâbının tümüne salât eylesin. Ey **Allâh!** Safer ayında bize bereket ver! Mutluluk ve galibiyetle bitirmemizi nasip et!" *(Muhammed ibni Hatîriddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:50-52; İbrâhîm el-Ensârî, Rava'z-zam'ân fî fedâili'l-eşhuri ve'l-eyyâm, sh:4; Muhammed Âbidîn, Tenbîhu'l-kulûbi'n-nâʿime ale'l-evrâdi'd-dâime, sh:71-72; Mahmud Sâmî, el-Edʿiye ve'l-ezkâr, sh:123-127)*

SAFER AYINDA KILINACAK NAMAZLAR

SAFER AYININ İLK GECE NAMAZI

(12 kasım perşembeyi 13 kasım cumaya bağlayan gece)

Safer ayının ilk gecesinde yatsıdan sonra vitirden önce dört rekat namaz kılınıp birinci rekatta Fâtihâ'dan sonra on bir kere Kâfirûn Sûresi, ikinci rekatta on bir kere İhlâs Sûresi, üçüncü rekatta on bir kere Felak Sûresi, dördüncü rekatta on bir kere Nâs Sûresi okunur, selamdan sonra yetmiş kere:

«سُبْحَانَ اللهِ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ وَلاَ إِلٰهَ إِلاَّ اللهُ وَاللهُ أَكْبَرُ،

وَلاَ حَوْلَ وَلاَ قُوَّةَ إِلاَّ بِاللهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمْ.»

"**Allâh-u Teʿâlâ** noksan sıfatlardan münezzehtir. Bütün hamdler **Allâh-u Teʿâlâ**'ya mahsustur. **Allâh-u Teʿâlâ**'dan başka hiçbir ilâh yoktur ve **Allâh-u Teʿâlâ** en büyüktür. **Allâh**'ın yardımı olmadan hiçbir günahtan dönüş, hiçbir ibâdete de kuvvet yoktur" tesbihi okunur, peşine de yetmiş kere:

﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾

"Ancak Sana ibadet (ve kulluk) **ederiz ve yalnız Senden yardım dileriz!"** âyet-i kerîmesi okunur. *(Muhammed ibni Hatîriddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:50-52; İbrâhîm el-Ensârî, Rava'z-zam'ân fî fedâili'l-eşhuri ve'l-eyyâm, sh:4; Muhammed Âbidîn, Tenbîhu'l-kulûbi'n-nâʿime ale'l-evrâdi'd-dâime, sh:71-72; Mahmud Sâmî, el-Edʿiye ve'l-ezkâr, sh:123-127)*

SAFER AYININ İLK ÇARŞAMBA GECESİ KILINACAK NAMAZ

(17 kasım salıyı 18 kasım çarşambaya bağlayan gece)

Safer ayının ilk çarşamba gecesi gece yarısından sonra yeryüzüne nâzil olacak (inecek) belalardan **Allâh-u Teʿâlâ**'nın izniyle muhafaza olmak isteyen sabah namazından (imsaktan) evvel dört rekat nafile namaz kılar, şöyle ki her rekatta Fâtihâ'dan sonra on yedi kere Kevser Sûresi, beş kere İhlâs-ı Şerîf, bir Felâk Sûresi, bir de Nas Sûresi okuyup selam verir ve dua eder. *(Şeyh Mahmud Sâmî, el-Edʿiye ve'l-ezkâr, 123-127)*

HER AYIN, ÖZELLİKLE DE SAFER AYININ BAŞINDA OKUNARAK KORKULARDAN KURTULMAYA, ZELİL DURUMDAN AZİZ OLMAYA VESİLE OLACAK ACAYİB BİR DUA

Şeyh Ahmed el-Bûnî Hazretleri'nin beyanı vechile; evliyâullahtan nakledilen çok garip bir zikir ve pek acayip bir vird vardır ki:

1) Hangi bir köle bununla **Allâh-u Teʿâlâ**'ya münâcat etse mutlaka âzat olur.

2) Hangi bir esir bu zikri yapsa mutlaka serbest kalır.

3) Hangi mahpus okusa, mutlaka hapisten kurtulur.

4) Korku içerisinde olan herhangi bir kişi bu virdi okursa mutlaka korktuklarından emin olur.

5) Hangi bir fakir bununla amel etse mutlaka zengin olur.

6) İnsanlar nezdinde zelil (itibarsız) duruma düşen hangi bir kimse bunu okursa mutlaka aziz olur.

7) Bu vird zorbaları kahretmek, zalimlerin ardını kesmek ve fesatçıların şerrini savuşturmak hususunda eşsiz manalar ve sırlar taşımaktadır.

8) Her kim bu zikri yazıp üzerinde taşırsa her inatçı zorba ve inatçı şeytan onun karşısında zelil durama düşer.

9) Her kim bu zikre devam ederse kendisi gören herkes mutlaka onu sever.

10) Her kim bu zikri çok yaparsa **Allâh-u Teʿâlâ** onun kalbini mârifet nurlarıyla diriltir ve canı, malı, eşi ve ailesi hususunda onu muhafaza eder, ayrıca korktuğu şeylerin şerrine karşı ona kâfi gelir.

11) Hangi bir hükümdar bu vird-i şerîfi zikretse mutlaka mülkü genişler ve hükmü geçerli olur.

12) Bu zikr-i şerîfin içerisinde İsm-i Âzam (**Allâh-u Teʿâlâ**'nın en büyük ismi) bulunmaktadır. Bu yüzden bu konudaki birçok fikirden kişiyi müstağni bırakır.

13) Her kim bu vird-i şerîfi okuduktan sonra **Allâh-u Teʿâlâ**'dan dünya ve âhiret işleri ile alakalı hangi hâcetini isterse **Allâh-u Teʿâlâ** ona istediğini verir.

14) Her kim bu evrâdı zorba birinin öfkelendiği sırada onun yanında okursa o kişinin gazabı sakinleşir.

15) Bu zikr-i şerîf tevhid sırrını barındırdığı için en yüksek seviyede **Allâh-u Teʿâlâ**'ya mûleh (tutkun) olan veliler tarafından İsm-i Câmiʿ (Allâh-u Teʿâlâ'nın bütün isimlerini toplayan bir zikir) olarak bilinmektedir ki bunda bulunan sayılarla ilgili sırlar, harflerle ilgili tesirler, nûrânî isimler ve vefkleriyle ile ilgili durumlar araştırılacak olsa 10'da birine dahi ulaşılamaz.

16) Yöneticilerin, hükümdarların, büyüklerin, sâlih kimselerin, faziletli âlimlerin ve mahâretli hekimlerin bu duayı yaparak dünya ve âhiret hayırlarına ve saâdetine (en büyük bahtiyarlığa) ulaşmaları için aşağıda sayılacak mübarek vakitleri kollayıp ona göre okumaları münasiptir.

a) Cuma gününün ilk saati.

b) Pazar gününün ilk saati.

c) Arefe gününün ilk saati.

d) İki bayram gününün ilk saati.

e) Âşûrâ günü.

f) Şaʿbân-ı Şerîf'in yarı gecesi (olan Beraat Gecesi).

g) Ramazân-ı Şerîf'in 27. gecesi (olan Kadir Gecesi).

h) Her ayın başlangıcında.

ı) Senenin tüm gecelerinde.

Ancak bu dua iki rekatta bir selam verilerek kılınacak 12 rekattan sonra yapılır. Kişi bu 12 rekatın sonunda oturduğu zaman (selam vermeden önce tahiyyyat ve salli-bârik okuduktan sonra):

«سُبْحَانَ اللهِ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ وَلَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ وَاللهُ أَكْبَرُ،
وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ»

"Bütün tenzihler **Allâh**'a âittir. Bütün hamdler **Allâh**'a mahsustur. **Allâh**'tan başka hiçbir ilâh yoktur. **Allâh** her şeyden büyüktür. O en büyük ve en yüce olan **Allâh**'ın yardımı olmadan hiçbir ibadete kuvvet ve hiçbir günahtan dönüş imkânı yoktur" tesbihini okur. Ardından:

«اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى النَّبِيِّ مُحَمَّدٍ وَأَزْوَاجِهِ أُمَّهَاتِ الْمُؤْمِنِينَ وَذُرِّيَّتِهِ وَأَهْلِ بَيْتِهِ كَمَا صَلَّيْتَ
عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ فِي الْعَالَمِينَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ.»

"Ey **Allâh**! Bütün âlemler içerisinde **İbrâhîm** *(Aleyhisselâm)*a ve onun âl-i ashâbına salât ettiğin gibi **Nebî**(miz) **Muhammed** *(Aleyhisselâm)*a, müminlerin anneleri olan (kıymetli) zevcelerine, zürriyetine ve Ehl-i Beyt'ine de salât eyle. Şüphesiz ki Sen hamd olunmaya layıksın ve ulusun" der. Sonra tekbir getirerek secdeye varır, secdedeyken 7 kere (her birinin başında besmele çekerek) Fâtiha-i Şerîfe okur, sonra 10 kere:

«لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ،
لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

"**Allâh-u Teʿâlâ**'dan başka ilâh yoktur, O tektir, hiçbir ortağı yoktur, mülk O'na âittir, hamd O'na mahsustur. O her şeye hakkıyla gücü yetendir" diye zikreder. Sonra:

«اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِمَعَاقِدِ الْعِزِّ مِنْ عَرْشِكَ وَمُنْتَهَى الرَّحْمَةِ مِنْ كِتَابِكَ
وَبِحَقِّ اسْمِكَ الْعَظِيمِ الْأَعْظَمِ وَجَدِّكَ الْأَعْلَى وَكَلِمَاتِكَ التَّامَّاتِ
أَنْ تُصَلِّيَ عَلَى سَيِّدِي مُحَمَّدٍ وَأَنْ تَقْضِيَ حَاجَتِي هٰذِهِ.»

"Ey **Allâh**! Arş'ındaki izzet kulpları, Kitab'ındaki rahmetin son noktası, en yücenin de yücesi olan ismin hakkına, en ulu olan şânın ve tastamam olan kelimelerin hürmetine Senden **Efendimiz Muhammed**'e salât etmeni ve bu hâcetimi yerine getirmeni dilerim" dedikten sonra hâcetini ister.

(Namazda olduğu için Arapça dua etmek zorundadır, Arapça cümle kuracak ilim sahibi değilse kalbinde muradını tutarak 5 kere "**Rabbenâ**!", 4 kere "Yâ **Rabb**i!", 3 kere "Yâ Erhamerrâhimîn!" gibi zikirler okuyabilir.) Bunun akabinde başını kaldırarak oturur ve sağa sola selam vererek namazdan çıkar.

Sonra mümkünse tenhâ bir yerde kusurlardan uzak yağlı bir koç keser (kendi beceremiyorsa başkasına kestirir), hayvanı keserken şeriatın usûlüne riâyet ederek koçu kıbleye çevirir. Kesim esnâsında:

«اَللّٰهُمَّ هٰذَا مِنْكَ وَلَكَ، اَللّٰهُمَّ إِنَّهُ فِدَايَ فَتَقَبَّلْهُ مِنِّي.»

"Ey **Allâh**! Bu Sendendir ve yine Senin içindir. Ey **Allâh**! O muhakkak (cehennemden âzâd olmam için Sana arz ettiğim) fidyemdir, onu benden kabul eyle" der.

Kurbanın kanı için bir çukur kazarak kanı toprağa gömer. Sonra hayvanın etini altmış parçaya ayırır ki derisi, başı ve karnı ayrı ayrı cüz sayılırlar. Böylece altmış parçayı fakirlere dağıtır yahut (bunu yapamazsa) 60 fakire en iyi yemeklerden yedirir veya (bunu da yapamazsa) yedi fakire 7 dirhem sadaka verir.

Bunları iyi anla ki biz mânevî huzura girmek isteyenler için kapıları açtık. **Allâh-u Teʿâlâ** dilediklerine fazl-u kereminden verir. **Allâh-u Teʿâlâ** büyük fazl-u kerem sahibidir.

MÜBAREK VİRDİN METN-İ ŞERÎFİ

«بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلٰى إِبْرَاهِيمَ وَعَلٰى آلِ إِبْرَاهِيمَ فِي الْعَالَمِينَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ 10 مرات، لَا إِلٰهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ 126 مرة، حَسْبِيَ اللهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ، حَسْبِيَ اللهُ لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ 7 مرات، بِسْمِ اللهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ 3 مرات، سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبٍّ رَحِيمٍ 16 مرة، لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ 100 مرة، اَللّٰهُمَّ يَا وَدُودُ 3 مرات، يَا ذَا الْعَرْشِ الْمَجِيدِ يَا مُبْدِئُ يَا مُعِيدُ يَا فَعَّالٌ لِمَا يُرِيدُ، أَسْأَلُكَ بِنُورِ وَجْهِكَ الَّذِي مَلَأَ أَرْكَانَ عَرْشِكَ، وَأَسْأَلُكَ بِقُدْرَتِكَ الَّتِي قَدَرْتَ بِهَا عَلٰى جَمِيعِ خَلْقِكَ وَبِرَحْمَتِكَ الَّتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ لَا إِلٰهَ إِلَّا أَنْتَ، يَا مُغِيثُ! أَغِثْنِي 3 مرات، يَا غِيَاثَ الْمُسْتَغِيثِينَ أَغِثْنِي 13 مرة، اَللّٰهُمَّ يَا عَلِيُّ يَا عَظِيمُ يَا وَلِيُّ يَا عَلِيمُ يَا حَنَّانُ يَا مَنَّانُ يَا رَحِيمُ يَا رَحْمٰنُ يَا جَمِيلُ يَا عَطُوفُ يَا كَرِيمُ يَا حَمِيدُ يَا رَؤُوفُ، أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ الْمَكْنُونِ فِي عِلْمِ غَيْبِكَ الْمَصُونِ، وَسِرِّكَ الْمَخْزُونِ أَنْ تُفِيضَ عَلَيَّ مِنْ فَيْضِ جَمَالِكَ الْأَقْدَسِ وَكَمَالِكَ الْأَنْفَسِ سِرًّا نُورَانِيًّا وَاسْمًا رَبَّانِيًّا حَتّٰى أَتَصَرَّفَ بِهِ فِي النُّفُوسِ وَالْأَرْوَاحِ وَالْمُهَجِ وَالْأَشْبَاحِ بِمُهَيِّجَاتِ الْمَحَبَّةِ وَمُبَهِّجَاتِ الْمَوَدَّةِ، يَا مَنْ يُفَرِّجُ عَنِ الْمَحْزُونِينَ، يَا أَنِيسَ الْمُسْتَوْحِشِينَ، اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِسِرِّ الْأَلِفِ الْمَعْطُوفِ الَّذِي هُوَ مَبْدَأُ الْحُرُوفِ، يَا وَهَّابُ يَا نَافِعُ يَا تَوَّابُ يَا رَافِعُ شَوْقًا يُوصِلُنِي إِلَيْكَ وَنُورًا يَدُلُّنِي عَلَيْكَ، وَتَلَقِّنِي بِالرَّوْحِ وَالرَّيْحَانِ، وَفَرِّحْنِي بِالْأَمْنِ مِنْكَ وَالرِّضْوَانِ، يَا بَاسِطُ يَا وَاجِدُ يَا مَاجِدُ يَا وَاحِدُ اَللّٰهُ اَللّٰهُ رَبِّي لَا شَرِيكَ لَهُ وَلَا أُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا، اَللّٰهُمَّ مَنْ أَرَادَنِي بِسُوءٍ أَوْ بَأْسٍ أو ضُرٍّ أَوْ شَرٍّ فَاقْمَعْ بَأْسَهُ وَأَعْقِلْ لِسَانَهُ وَأَلْجِمْ فَاهُ وَاحْبِسْ كَيْدَهُ وَحُلْ بَيْنِي وَبَيْنَهُ، يَا دَائِمُ يَا حَمِيدُ يَا مُجِيبُ يَا مَجِيدُ بِحُرْمَةِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ مُحَمَّدٍ مُحَمَّدٍ مُحَمَّدٍ مُحَمَّدٍ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِالسِّرِّ الْجَامِعِ وَالنُّورِ السَّاطِعِ أَنْ تَهَبَنِي فُرْقَانًا مِنْكَ تَشْرَحُ بِهِ صَدْرِي وَتَرْفَعُ بِهِ قَدْرِي أَنْتَ وِجْهَتِي وَجَاهِي وَإِلَيْكَ الْمَرْجِعُ وَالتَّنَاهِي، تَجْبُرُ الْكَسِيرَ وَتَكْسِرُ الْجَبَابِرَةَ

وَتَرْحَمُ الْفَقِيرَ لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ الْعَظِيمُ الْحَلِيمُ، لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ، اَللّٰهُمَّ إِلٰهَ جِبْرِيلَ وَمِيكَائِيلَ وَإِسْرَافِيلَ وَعَزْرَائِيلَ وَإِلٰهَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ، عَافِنِي وَاعْفُ عَنِّي وَلَا تُسَلِّطَنَّ عَلَيَّ أَحَدًا مِنْ خَلْقِكَ يَا اَللهُ بِشَيْءٍ لَا طَاقَةَ لِي بِهِ، يَا سَمِيعَ الدُّعَاءِ يَا مُجِيبَ النِّدَاءِ فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ، تَوَكَّلْتُ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ، وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الذُّلِّ وَكَبِّرْهُ تَكْبِيرًا اَللهُ أَكْبَرُ 3 مرات، أَعَزُّ مِنْ خَلْقِهِ جَمِيعًا، اَللهُ أَعَزُّ مِمَّا أَخَافُ وأَحْذَرُ، أَعُوذُ بِاللهِ الَّذِي لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ مُمْسِكُ السَّمَاءِ أَنْ تَقَعَ عَلَى الْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِ مِنْ شَرِّ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ وَشَيْطَانٍ مَرِيدٍ، اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ أَمَانًا مِنَ الرَّدِّ، وَأَمَانًا مِنَ الطَّرْدِ، وَأَمَانًا مِنَ الْفَقْرِ، وَأَمَانًا مِنَ الذَّمِّ، وَأَمَانًا مِنَ الْهَمِّ، وَأَمَانًا مِنَ الْغَمِّ، وَأَمَانًا مِنَ الذُّلِّ، وَأَمَانًا مِنَ الْجَهْلِ، وَأَمَانًا مِنَ الصَّمَمِ، وَأَمَانًا مِنَ الْبَكَمِ، وَأَمَانًا مِنَ الدَّيْنِ، وَأَمَانًا مِنَ الْعَيْنِ، وَأَمَانًا مِنَ الْخَسْفِ، وَأَمَانًا مِنَ الْقَذْفِ، وَأَمَانًا مِنَ الرَّجْفِ، وَأَمَانًا مِنَ الزَّلَازِلِ، اَللّٰهُمَّ أَحْسِنْ عَاقِبَتَنَا فِي الْأُمُورِ كُلِّهَا وَأَجِرْنَا مِنْ خِزْيِ الدُّنْيَا وَعَذَابِ الْآخِرَةِ، اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِمُحَمَّدٍ السَّيِّدِ الْكَامِلِ الْفَاتِحِ الْخَاتِمِ نُورِ أَنْوَارِ الْمَعَارِفِ وَسِرِّ أَسْرَارِ الْعَوَارِفِ صَفْوَةِ خَلْقِكَ وَسِرِّ عِلْمِكَ وَمِرْآةِ ذَاتِكَ وَمَشْهَدِ صِفَاتِكَ، وَأَسْأَلُكَ بِنُورِ وَجْهِكَ وَبِسَاطِ رَحْمَتِكَ وَبِالسَّبْعَةِ وَالثَّمَانِيَةِ وَأَسْرَارِهَا الْمُتَّصِلَةِ مِنْكَ يَا اَللهُ 3 مرات، يَا أَحَدُ يَا صَمَدُ يَا حَيُّ يَا قَيُّومُ أَنْ تَهَبَنِي مِنْ عِلْمِكَ عَقْلًا وَمِنْ حَيَاتِكَ رُوحًا وَمِنْ إِرَادَتِكَ حُكْمًا وَمِنْ قُدْرَتِكَ فِعْلًا وَمِنْ كَلِمَاتِكَ لِسَانًا وَمِنْ سَمْعِكَ فَهْمًا وَمِنْ بَصَرِكَ كَشْفًا وَمِنْ إِحَاطَتِكَ قِيَامًا وَامْنَحْنِي مِنْكَ بِكَ سِرًّا تَخْضَعُ لَهُ أَعْنَاقُ الْمُتَكَبِّرِينَ، وَتَنْقَادُ إِلَيْهِ نُفُوسُ الْجَبَّارِينَ، فَلَكَ الْحَمْدُ يَا بَرُّ عَلَى كُلِّ بِدَايَةٍ، وَلَكَ الشُّكْرُ يَا بَاقِي عَلَى كُلِّ نِهَايَةٍ، إِنَّكَ أَنْتَ الْمُغْنِي الْمَجِيدُ، والْغَنِيُّ الْحَمِيدُ، إِلٰهِي أَنِمْنِي عَلَى فِرَاشِ أَمْنِكَ بِمَنِّكَ، وَاحْرُسْنِي بِحَارِسِ حِفْظِكَ وَصَوْنِكَ، وَرَدِّنِي بِرِدَاءِ الْهَيْبَةِ، وَأَجْلِسْنِي عَلَى سَرِيرِ الْعَظَمَةِ مُتَوَّجًا بِتَاجِ الْبَهَاءِ، وَاضْرِبْ عَلَيَّ سُرَادِقَاتِ الْحِفْظِ، وَانْشُرْ عَلَيَّ لِوَاءَ الْعِزِّ، وَيَسِّرْ لِيَ الرِّزْقَ، وَامْلَأْ بَاطِنِي خَشْيَةً وَرَحْمَةً، وَظَاهِرِي عَظَمَةً وَهَيْبَةً، وَمَلِّكْنِي نَاصِيَةَ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ وَشَيْطَانٍ مَرِيدٍ، وَاعْصِمْنِي مِنَ الْخَطَأِ وَالزَّلَلِ وَأَيِّدْنِي فِي الْقَوْلِ وَالْعَمَلِ، اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِكَ وَبِمَا

اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ ذَاتُكَ مِمَّا لَا يَعْلَمُهُ أَحَدٌ سِوَاكَ مِنْكَ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَى الذَّاتِ الْمُحَمَّدِيَّةِ وَاللَّطِيفَةِ الْأَحَدِيَّةِ شَمْسِ سَمَاءِ الْأَسْرَارِ وَمَظْهَرِ الْأَنْوَارِ قُطْبِ فَلَكِ الْجَمَالِ وَمَرْكَزِ مَدَارِ الْجَلَالِ، اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِسِرِّهِ لَدَيْكَ وَسِرِّكَ لَدَيْهِ أَنْ تُؤَمِّنَ خَوْفِي وَتُقِيلَ عَثْرَتِي، وَأَذْهِبْ حِرْصِي وَحُزْنِي وَكَمِّلْ نَقْصِي، وَخُذْنِي إِلَيْكَ مِنِّي وَارْزُقْنِي الْفَنَاءَ فِيكَ عَنِّي، وَلَا تَجْعَلْنِي مَفْتُونًا بِنَفْسِي مَحْجُوبًا بِحِسِّي، وَاكْشِفْ لِي عَنْ كُلِّ سِرٍّ مَكْتُومٍ يَا حَيُّ يَا قَيُّومُ وَاكْفِنِي فِي ذٰلِكَ بِلُطْفٍ تَرْتَاحُ إِلَيْهِ أَرْوَاحُ الْأَوْلِيَاءِ وَتَنْبَسِطُ لَهُ نُفُوسُ السُّعَدَاءِ، فَلَكَ الْمَجْدُ الْأَوْسَعُ وَالْمُلْكُ الْأَجْمَعُ، اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِكُلِّ اسْمٍ سَبَقَ فِي عِلْمِكَ أَنَّكَ لَا تَمْنَعُ مِنَ السُّؤَالِ بِهِ طَالِبًا وَلَا تَرُدُّ مَنْ سَأَلَكَ بِهِ خَائِبًا، أَسْأَلُكَ أَنْ تَقْضِيَ حَاجَتِي فِيمَا أَنَا فَقِيرُكَ فِيهِ وَأَنْ تَصْحَبَنِي فِي ذٰلِكَ بِحُسْنِ الْعَاقِبَةِ إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا أُرِيدُ، وَبِيَدِكَ مَقَالِيدُ الْأُمُورِ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ وَأَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ بِسِرِّ بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ أَنْ تُفِيضَ عَلَيَّ مِنْ مَلَابِسِ أَنْوَارِكَ وَمَعَارِفِ أَسْرَارِكَ مَا يَرُدُّ عَنِّي أَبْصَارَ الْأَعْدَاءِ خَاسِئَةً وَأَيْدِيَهُمْ خَاسِرَةً وَأَنْ تَكْسُوَنِي فِي كُلِّ مَا أُحَاوِلُهُ بَهْجَةً مِنْكَ، تَرْتَاحُ إِلَيْهَا أَرْوَاحُ الْمُدْرِكِينَ وَتَشْخَصُ لَهَا أَبْصَارُ النَّاظِرِينَ وَتُسَرُّ بِهَا أَسْرَارُ الْعَارِفِينَ، إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ وَمُعَلِّمُهَا، وَكَاشِفُ الْأَسْرَارِ وَمُفَهِّمُهَا، فَلَكَ الْحَمْدُ وَالْمَدْحُ، وَبِيَدِكَ الْخَيْرُ وَالْفَتْحُ، اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى أَنْبِيَائِكَ وَالْمُرْسَلِينَ وَمَلَائِكَتِكَ الْمُقَرَّبِينَ وَأَوْلِيَائِكَ الصَّالِحِينَ وَعَلَى أَهْلِ طَاعَتِكَ أَجْمَعِينَ، وَبَلِّغْهُمْ سَلَامَنَا وَتَحِيَّتَنَا وَبَلِّغْنَا بِشَفَاعَتِهِمْ سُؤْلَنَا وَأُمْنِيَّتَنَا، اَللّٰهُمَّ إِنِّي صَرَفْتُ رَجَائِي إِلَى وَجْهِكَ الْكَرِيمِ وَأَحْسَنْتُ ظَنِّي فِي عَفْوِكَ الْعَظِيمِ، فَارْحَمْنِي وَارْحَمْ وَالِدَيَّ وَاغْفِرْ لِي وَلِلْمُسْلِمِينَ، وَلَا تَصْرِفْ رَجَائِي عَنْ وَجْهِكَ خَائِبًا وَلَا تَجْعَلْ حُسْنَ ظَنِّي فِي عَفْوِكَ كَاذِبًا، اَللّٰهُمَّ كَيْفَ نَصْدُرُ عَنْ بَابِكَ بِخَيْبَةٍ وَقَدْ وَرَدْنَاهُ عَلَى ثِقَةٍ بِكَ فَكَيْفَ تُؤَيِّسُنَا مِنْ عَطَائِكَ، وَقَدْ أَمَرْتَنَا بِدُعَائِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ أَنْ تَرْحَمَنِي إِذَا انْقَضَى أَجَلِي وَانْقَطَعَ عَمَلِي وَلَبِسْتُ كَفَنِي وَفَارَقْتُ سَكَنِي، يَا رَبَّ الْأَرْبَابِ وَيَا مُسَبِّبَ الْأَسْبَابِ وَيَا مُعْتِقَ الرِّقَابِ وَيَا كَاشِفَ الْعَذَابِ مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ، بِسْمِ اللهِ الشَّافِي بِسْمِ اللهِ الْكَافِي بِسْمِ اللهِ الْمُعَافِي، الٓمٓ الٓمٓرٰ كٓهٰيٰعٓصٓ حٰمٓ عٓسٓقٓ طٰسٓمٓ طٰسٓ حٰمٓ قٓ نٓ فَاللهُ خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ، لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ 1000 مرة، يَا لَطِيفُ 129 مرة، يَا كَافِي 111 مرة، يَا حَلِيمُ 88 مرة، يَا مُجِيبُ 55 مرة، يَا سَلَامُ 131 مرة، يَا حَفِيظُ 889 مرة.»

MÜBAREK VİRDİN METN-İ ŞERÎFİNİN TERCEMESİ

"Rahmân ve Rahîm olan **Allâh**'ın ismiyle (başlıyorum)! O çok yüce ve pek büyük **Allâh**'ın yardımı olmadan hiçbir şeye güç kuvvet yetmez.

'Ey **Allâh**! Âlemler içerisinde **İbrâhîm**'e ve **İbrâhîm**'in ailesine salât ettiğin gibi **Efendimiz Muhammed**'e ve âli ashâbına da salât-ü selam eyle. Şüphesiz Sen hamd olunmaya lâyıksın ve pek ulusun.' (10 kere tekrar)

'Senden başka ilâh yoktur, noksanlıklardan tenzih Sana. Gerçekten ben (nefsime) zulmedenlerden oldum.' (126 kere tekrar)

'**Allâh** bana yeter O ne güzel vekildir. **Allâh** bana kâfidir, O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur, ben ancak O'na güvendim. O büyük Arş'ın **Rabb**i ancak O'dur.' (7 kere tekrar)

'Kendisinin ismiyle birlikte (olana) ne yerde, ne de gökte hiçbir şeyin zarar veremeyeceği **Allâh**'ın ismiyle! Hakkıyla işiten ve her şeyi bilen ancak O'dur.' (3 kere tekrar)

'Pek acıyan **Rabb**den sözlü selam.' (16 kere tekrar)

'**Allâh**'ın yardımı olmadan hiçbir günahtan dönüş, hiçbir ibadete de kuvvet yoktur.' (100 kere tekrar)

'O çok yüce pek büyük **Allâh**'ın yardımı olmadan güç ve kuvvet olamaz.' (19 kere tekrar)

'Ey **Allâh**! Ey (dostlarını) çok seven.' (3 kere tekrar)

Ey ulu Arş'ın sahibi! Ey her şeyi baştan yaratan! Ey yok olduktan sonra her canlıyı geri döndürecek olan! Ey her istediğini (istediği gibi) yapabilecek olan!

Arş'ının direklerini doldurmuş olan o cemâlinin nûru hürmetine Senden istiyorum. Bütün yaratıklarına karşı güçlü olduğun o kudretin hakkına ve her şeyi kaplamış olan o geniş rahmetinin bahşına Senden istiyorum. Senden başka hiçbir ilâh yoktur.

'Ey yardım eden! Bana yardım et.' (3 kere tekrar)

'Ey yardım isteyenlerin imdâdı! Bana yardım et.' (13 kere tekrar)

Ey **Allâh**! Ey pek yüce! Ey pek büyük! Ey hakîkî sahip! Ey her şeyi bilen! Ey çok merhamet sahibi! Ey çok iyilik sahibi! Ey Rahîm! Ey Rahmân! Ey çok güzel! Ey çok lütuf sahibi! Ey çok kerem sahibi! Ey hamd olunmaya layık olan! Ey çok esirgeyen!

Korunmuş olan gayb ilminde saklanmış ismin ve gizli sırrın hürmetine Senden dilerim ki, pek mukaddes cemâlinin ve enfes kemâlinin feyzinden bana nûrânî bir sır ve rabbânî bir isim lutfedesin de, o sayede ben onunla muhabbeti (sevgiyi) tahrik eden ve meveddeti (dostluğu) güzel gösteren vesilelerle, nefislerde ve ruhlarda, bedenlerde ve letâiflerde tasarrufta (istediğim gibi yönlendirmede) bulunabileyim. Ey üzüntülülerin kederini açan! Ey yalnızlık hissine kapılanlara enîs ve yoldaş olan!

Ey **Allâh**! Harflerin başlangıcı olan elifin sırrı hakkı için Senden istiyorum! Ey (istediklerine dilediği kadar) fayda sağlayan! Ey tevbeleri çokça kabul eden! Ey (dilediklerinin kadrini) yücelten!

Ey **Allâh**! Ben Senden, beni Sana ulaştıracak bir şevk ve bana Seni bulduracak bir nûr istiyorum. Sen beni rahatlık ve huzurla karşıla. Beni rızan ve Senin gazabından emniyetle ferahlandır. Ey genişlik yapan! Ey her şeyden müstağnî olan! Ey şan ve şeref sahibi! Ey tek olan!

Allâh! **Allâh**! **Allâh**! O benim **Rabbim**dir, Kendisinin hiçbir ortağı yoktur. Ben O'na hiçbir şeyi ortak koşmam! Ey **Allâh**! Kim bana bir kötülük ya da ziyan yahut zarar veya şer (ulaştırmak) istiyorsa, onun şiddetini ez, dilini düğümle, ağzına gem vur, hilesini durdur, benimle onun arasna Sen gir. Ey devamlı olan! Ey hamd olunan! Ey kabul buyuran! Ey ulu olan!

Efendimiz Muhammed'in, Efendimiz Muhammed'in, Efendimiz Muhammed'in, Efendimiz Muhammed'in, Efendimiz Muhammed'in, Efendimiz Muhammed'in, Efendimiz Muhammed *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in hürmetine (duamı kabul eyle).

Ey **Allâh**! Ben Senden her şeyi toplayan sır(rın) ve parlayan nûr(un) hürmetine diliyorum ki, bana tarafından bir furkan (hakkı bâtıldan ayırma kabiliyeti) bağışlayasın da onunla göğsümü ferahlığa kavuşturasın ve onun sayesinde değerimi yüceltesin. Yöneldiğim ve itibar ettiğim Zat ancak Sensin. Dönüş ve nihayet ancak Sanadır.

Gönlü kırık olanı ancak Sen tesselli edersin. Zalimleri(n gücünü) Sen yok edersin. Fakire ancak sen merhamet edersin. Çok büyük olan ve aceleci olmayan **Allâh**'tan başka ilâh yoktur. Büyük Arş'ın **Rabb**i olan **Allâh**'tan başka hiçbir ilâh yoktur.

Göklerin ve yerin **Rabb**i ve pek kıymetli Arş'ın **Rabb**i olan **Allâh**'tan başka hiçbir ilâh yoktur. Ey **Allâh**! Ey **Cibrîl**'in, **Mîkâîl**'in, **İsrâfîl**'in, **Azrâîl** *(Aleyhimüsselâm)*ın **İlâh**ı! **İbrâhîm**'in, **İsmâ'îl**'in, **İshak**'ın ve **Ya'kûb** *(Aleyhimüsselâm)*ın **İlâh**ı!

Bana afiyet ver. Beni affet. Ey **Allâh**! Kendisine karşı tâkatım olmayan hiçbir şeyle, mahlukatından hiçbirini bana musallat etme. Ey duayı hakkıyla işiten! Ey yakarana icâbet eden! Onlara karşı **Allâh** sana kâfi gelecektir. Hakkyla bilen ve her şeyi işiten ancak O'dur.

O hiç ölmeyecek diriye tevekkül ettim. Bütün hamdler O **Allâh**'a mahsustur ki, hiç çocuk edinmemiştir, mülkte Kendisi için hiçbir ortak bulunmamıştır, zelil duruma düşüp de Kendisini sahiplenecek hiçbir sahibe ihtiyaç duymamıştır. Sen O'nu büyük tutarak daima yücelt (ki kurtulasın).

'**Allâhu** Ekber.' (3 kere tekrar)

O **Allâh** bütün mahlûkatından üstündür. O **Allâh** bizim korktuğumuz ve kaygılandığımız her şeyden daha üstündür.

Ey **Allâh**! Korktuğum ve sakındığım her şeyden Sana sığınıyorum. Her türlü inatçı zorbadan ve azgın şeytanın şerrinden O **Allâh**'a sığınıyorum ki Kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur, O'nun izni olmadan gök yere düşmesin diye semayı tutan ancak O'dur.

Ey **Allâh**! Ben Senden reddolunmaktan eman, kovulmaktan güvence, fakirlikten emniyet, kınanmaktan emniyet, sıkıntıdan eman, kederden kurtuluş, zelil duruma düşmekten güvence, cehâletten emniyet, (hakkı duymaya karşı) sağır olmaktan kurtuluş, (hakkı konuşmaya) dilsiz olmaktan güvence, borçtan kurtuluş, nazardan eman, yerin dibine batırılmaktan emniyet, kafama taş yağmasından güvence, sarsıntılardan eman ve zelzelelerden kurtuluş istiyorum.

Ey **Allâh**! Bütün işlerde âkibetimizi güzel eyle, dünyanın rüsvaylığından ve âhiretin azâbından bizi muhafaza eyle. Ey **Allâh**! Kâmil bir efendi olan, (peygamberlerin) fâtih ve hâtim(i; başlangıcı ve nihâyete erdiricisi), mânevî ilim ve mârifetlerin nurlarının nûru, **Allâh**'ı bilen ruhların sırlarının sırrı, yaratıklarının seçkini, ilminin sırrı, Zâtının aynası, sıfatlarının tecelligâhı olan **Muhammed** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in hürmetine, Zâtının nûru, rahmetinin yaygısı bereketine, (yedi seçkin veli, yedi gezegendeki âyetler ve Arş'ı taşıyan sekiz melek gibi) yedi ile sekiz(in ifade ettiği kutsallar) ve Senden (onlara) ulaşan sırlar bahşı hakkı için Senden istiyorum.

'Ey **Allâh**.' (3 kere tekrar)

Ey tek olan! Ey hiçbir şeye muhtaç olmayan! Ey gerçek hayat sahibi! Ey her şeyi hakkıyla yöneten! Bana ilminden bir akıl, hayatından bir ruh, iradenden bir hüküm (doğru karar verme yeteneği), kudretinden bir fiil (icraat kabiliyeti), kelimelerinden (ilham alarak doğru konuşan) bir lisan, sem'inden (işitme sıfatından ilham alan) doğru anlayış, basarından (görme sıfatından kuvvet alarak her şeyin perde arkasını görebilen) bir keşif ve ihâtandan (her şeyi kuşatma sıfatından güç kazanan) bir dik duruş bağışlamanı niyaz ediyorum.

Sen bana Senden gelen ve yine Seninle kāim olan öyle bir sır lutfet ki kibirlenenlerin boyunları ona karşı eğik dursun ve zorbaların nefisleri ona boyun eğmek zorunda kalsın.

Ey iyilik sahibi! Her (hayırlı) başlangıçtan dolayı Sana hamd olsun. Ey Bâki olan! Her (güzel) sondan dolay Sana şükrolsun. Zengin eden ve şerefli olan ancak Sensin. Hakiki zengin ve hamd olunmaya layık olan ancak Sensin.

İlâhî! Sen beni lütfunla emânının (güvencinin) döşeği üzerinde uyut, Sen beni hıfz-u himâyenin bekçisiyle koru, Sen bana heybet ridân (gönüllere korku salan kaftanın)ı kuşandır.

Sen beni güzellik tâcıyla taçlanmış olarak azamet tahtı üzerine oturt, koruma perdelerini üzerime kapat, izzet sancağını benim üzerime aç, rızkımı bana kolaylaştır, içimi (sana karşı) saygı ve (yaratıklarına karşı) merhamet ile doldur, dışımı (kullarının bana baktıklarında hissedecekleri) büyüklük ve heybet (algısı) ile doldur.

Her inatçı zorba ve azgın şeytanın perçemini (alın saçını) benim yönetimime ver. Sen beni hataya dümekten ve ayak kaymasından muhafaza et. Sözde ve amelde (doğruluktan ayrılmamam için) beni destekle.

Ey **Allâh**! Ben Senden yine Senin hürmetine ve Senden gayri hiç kimsenin bilemeyeceği şeylerden yüce Zâtının şâmil bulunduğu sıfatlar hürmetine dilerim ki, sırlar semasının güneşi, nurların görünme mahalli, cemal (güzellik) feleğinin kutbu (yönetim mekanı) ve celâl (heybet) alanının merkezi olan o Senin birliğine mensup olan latîf Zât-ı Muhammediyye'ye salât edesin.

Ey **Allâh**! Ben Senden, onun Senin katındaki sırrı ve Senin onun yanındaki sırrın hürmetine dilerim ki korkumu güvenceye çeviresin, ayak kayıntımı silesin, Sen benim hırsımı ve üzüntümü gider, noksanlığımı kemâle erdir, beni ben(im nefsim)den al(arak Kendi huzuruna al). Beni Sende fâni olmakla rızıklandır. Beni nefsiyle fitnelenmiş ve gördükleriyle perdelenmiş birisi yapma. Her gizli sırdan (münasip gördüklerini) bana aç.

Ey gerçek hayat sahibi! Ey her şeyin yöneticisi! Velilerin ruhlarının Kendisiyle rahata kavuşacağı ve bahtiyarların nefislerinin Kendisiyle genişliğe ereceği bir lütufla bana kâfi gel. En kapsamlı ululuk ve en yaygın saltanat ancak Sana aittir.

Ey **Allâh**! Kendisiyle dua eden hiçbir kimseyi men etmeyeceğine ve kendisiyle Senden dilekte bulunanı boş çevirmeyeceğine dair ilminde karar geçmiş olan her isim hakkı için Senden diliyorum ve istiyorum ki, Sana muhtaç olduğum her şey konusunda hâcetimi göresin ve güzel bir âkıbeti bana yoldaş edesin, Sen benim ne istediğimi bilmektesin. Bütün işlerin anahtarları ancak Sana aittir, Sen her şeye hakkıyla gücü yetensin.

Ey **Allâh**! Ben 'Bismillahirrahmânirrahîm'in sırrını Sana aracı yaparak Senden istiyorum ki düşmanların gözlerini perişan ve ellerini boş vaziyette benden çevirecek derecede (güçlü olan) nur perdelerinden bir kısmını üzerime salasın ve her kast ettiğim şeyde bana tarafından öyle bir güzellik bürüyesin ki idrak sahiplerinin ruhları o güzellikle huzur bulsun, bakanların gözleri onun karşısında donup kalsın ve (Seni bilen) âriflerin iç âlemleri o güzellikle mutlu olsun. Bütün gaybları (gizlileri) bilen ve bildiren, bütün sırları açan ve anlatan ancak Sensin.

Bütün hamdler ve övgüler ancak Sana mahsustur. Bütün hayırlar ve fetihler (açılımlar) ancak Senin kudret elindedir. Ey **Allâh**! Nebîlerine ve rasullerine, mukarrab meleklerine, sâlih velilerine ve Sana itaat edenlerin cümlesine salât eyle. Selam ve tahiyyemizi onlara tebliğ eyle. Onların şefaatiyle bizi duamıza ve temennimize ulaştır.

Ey **Allâh**! Ben umudumu Senin keremli Zâtına yönelttim, hep büyük afvının bana ulaşacağına dair güzel bir düşünceye kapıldım. O halde Sen bana merhamet eyle, anne babama rahmet eyle, beni de tüm Müslümanları da mağfiret eyle. Zâtından umudumu boş çevirme, affına dair olan hüsn-ü zannımı (güzel beklentimi) yalan etme.

Ey **Allâh**! Biz Senin kapından nasıl boş döneriz?! Halbuki biz o kapıya Sana güvenerek geldik. Ey acıyanların en merhametlisi! Sen bizi bahşişinden nasıl ümitsiz edersin?! Oysa Sen bize dua etmemizi emrettin.

Ey **Allâh**! Ben Senden niyaz ederim ki ecelim (hayat sürem) tükendiğinde, amelim kesildiğinde, kefenimi giyip sekenimi (evimi, barkımı) terk ettiğimde bana rahmetinle muamele edesin.

Ey tüm terbiyecilerin **Rabb**i! Ey sebeplerin müsebbibi (tesirinin halk edicisi)! Ey boyunları âzâd eden! Ey azapları def eden! Bana zarar (hastalık ve sıkıntılar) ulaştı, acıyanların en merhametlisi ise ancak Sensin.

Şifa veren **Allâh**'ın ismiyle! Kâfi gelen **Allâh**'ın ismiyle! Afiyet veren **Allâh**'ın ismiyle! Elif, Lâm, Mîm. Elif, Lâm, Mîm, Râ. Kāf, Hâ, Yâ, ʿAyn, Sâd. Hâ, Mîm. ʿAyn, Sîn, Kāf. Tâ, Sîn, Mîm. Tâ, Sîn. Hâ, Mîm. Kāf. Nûn.

En hayırlı koruyucu ancak **Allâh**'tır. Acıyanların en merhametlisi de ancak O'dur.

'Lâ ilâhe illâllâh.' (1000 kere tekrar)

'Yâ Latîf!' (129 kere tekrar)

'Yâ Kâfî!' (111 kere tekrar)

'Yâ Halîm!' (88 kere tekrar)

'Yâ Mücîb!' (55 kere tekrar)

'Yâ Selâm!' (131 kere tekrar)

'Yâ Hafîz!' (889 kere tekrar)" edilir, akabinde ne murad istenilirse ihsan edilir.

Bu vird-i şerîfi tamamlayan kişi bunun akabinde dünya ve âhiret işlerinden hangi şeyin olması için dua ederse mutlaka kabul görecektir.

Bu kibrît-i ahmeri ve tiryâk-ı ekberi iyi düşün ki, esmâ ve hurûf ilminden, sayıların sırrından ve zarfların manalarından sana bir parıltı belirsin de, sır sahiplerinin teklerinden ve nur erbâbının fertlerinden başka kimselerin vâkıf olamayacağı şeylerden haberdâr olasın. Buna ancak sabredenler kavuşur, bu ancak büyük haz sahiplerine lutfedilir.

Şunu bil ki hazineye girip de muradına ermeden çıkan pişmanlık ateşleriyle ölür. Tekrar hazineye dönmek istediği zaman ise kendisine:

عَلَى نَفْسِهِ فَلْيَبْكِ مَنْ ضَاعَ عُمْرُهُ وَلَيْسَ لَهُ فِيهَا نَصِيبٌ وَلَا سَهْمٌ

"Burada hissesi ve nasîbi bulunmayıp,
Ömrü zâyi olan kendi nefsine ağlasın"

şiiri okunur. Mârifet sahiplerinin durduğu noktadan geri kalan kimselerin vay haline ki âlemler kâr ederken onun zararı zuhûr etmiş ve mukarreplerin levhasından ismi nakledilmiştir.

Allâh-u Teʿâlâ bizi ve sizi kovulmuşluğun rüsvaylığından korusun, bizi de sizi de uzak kalmanın alçaklığından muhafaza buyursun. Şüphesiz ki, O Mütefaddil'dir, Cemîl'dir, Rahîm'dir, Azîm'dir (fazl-u kerem, cemal, rahmet ve azamet sahibidir). *(Şeyh Ahmed ibni Ali el-Bûnî, Şemsü'l-meʿârifi'l-kübrâ, Matbû Nüsha, 2/157-160)*

İSM-İ ŞERÎFİ «اَلْمَانِعُ» DOKSANINCI İSM-İ ŞERÎF

İmâm-ı Zerrûk, Mâu'l-Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve **Yûsuf-u Nebhânî** *(Rahimehumüllâh)*ın beyanları vechile; «اَلْمَانِعُ» ism-i şerîfi "Men eden ve koruyan" demektir.

Mâni olan Zât dilediği kişiden istediği ettiği şeyleri men eden (engelleyen) ve dostlarını şerli insanların şerrinden koruyandır.

Mâni kelimesi «مَنَعَ» "Meneʿa (men etti, korudu)" kökünden müştaktır (türetilmiştir). Araplar sarp dağlar için «جَبَلٌ مَانِعٌ» "Cebelün mâniʿun (kendisine ulaşılmasını men eden, engelleyen dağ)", sağlam kaleler için de «حِصْنٌ مَانِعٌ» "Hısnün mâniʿun (koruyan kale)" derler. Çünkü bu tür kaleler, kendisine sığınanları korur, zarar görmelerine mâni olur. Bu ifade tarzı Kur'ân-ı Kerîm'de de şöyle kullanılmıştır:

﴿وَظَنُّوا أَنَّهُمْ مَانِعَتُهُمْ حُصُونُهُمْ مِنَ اللهِ﴾

"Onlar da sanmışlardı ki gerçekten kendilerinin Allâh'tan engelleri sadece kaleleridir." *(Haşr Sûresi:2'den)*

Bazı âlimler Mâni ism-i şerîfinin "Koruyan, kuşatan ve yardım eden" anlamında olduğunu söylemişlerdir. Yani Mâni olan **Allâh-u Teʿâlâ**, düşmanlarına karşı dostlarını koruyup himâye eden ve onlara yardım edendir. Zira Arapça'da bu kelime bu manada da kullanılmıştır.

Mesela **Tufeyl ibni Amr ed-Devsî** *(Radıyallâhu Anh)* **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e gelip:

«يَا رَسُولَ اللهِ! هَلْ لَكَ فِي حِصْنٍ حَصِينٍ وَمَنَعَةٍ؟»

"Yâ **Rasûlellâh**! Senin sağlam bir kalen ve koruman var mı?" demiştir.

Âlimler bu ism-i şerîfin kullar için de kullanılabileceğini kabul etmişlerdir. Zira **Allâh-u Teʿâlâ** inkârcıları kötülerken bu ism-i şerîfin fiil şeklini kullar için kullanmış ve şöyle buyurmuştur:

﴿اَلَّذِينَ هُمْ يُرَاؤُونَ ۞ وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ﴾

"O kimseler ki onlar (insanların sevgi ve övgüsünü hedeflediklerinden dolayı dâimâ) **gösteriş yaparlar,** (zekât ve sadaka gibi faydalı şeyleri, konu-komşu arasında emanet olarak verilip alınan çanak çömlek ve kap-kacak gibi) **yardımlık şeyleri de engellerler."** *(Mâʿûn Sûresi:6-7)*

Allâh-u Teʿâlâ gerçek anlamda mâni (engel) olan ve verendir. Mâni olma ve verme kelimelerinin anlamı pek açıktır. Anlamlarını kısıtlayacak yani **Allâh-u Teʿâlâ**'nın bu isimlere sahip olmasına zıt düşecek her hangi bir gerekçe yoktur. Men etmek, vermenin zıddıdır. **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in:

«اَللّٰهُمَّ لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ.»

"Ey Allâh! Senin verdiğine engel olacak hiçbir kimse yoktur. Senin vermediğini verecek bir fert yoktur" duasındaki maksadı budur.

Allâh-u Te'âlâ'nın mâni olması, dünyada gerçekleşebileceği gibi âhirette de olabilir. **Allâh-u Te'âlâ**'nın dünyada bir şeye mâni olup onu vermemesi, zımnen nimet içerebilir. Mesela **Allâh-u Te'âlâ**'nın kendisine dünya malı vermediği bir kimse, eğer kalbiyle **Allâh-u Te'âlâ**'ya yönelir ve içtenlikle Ona itaat ederse, bu sabrı ve şükrü sebebiyle nimetlerden men edilmesi o kimse için üstün bir şeref ve büyük bir nimet olur, zira bu nedenle dünyada mahrum olduğu nimetlerden hesaba çekilmeyeceği gibi, karşılığında âhirette büyük nimetlere mazhar olacaktır.

Bazen de **Allâh-u Te'âlâ**'nın mâni olması, belâ vermesinden daha ağır olabilir. Mesela **Allâh-u Te'âlâ** bu dünyada her kimi mârifet ve ibadetinden men eder, zikrini onun temel azığı yapmazsa, bu kimse gerçek anlamıyla bütün hayırlardan mahrum edilmiş demektir. Dünyada bu hayırlardan mahrum olan, âhirette de bütün hayırlardan elbette mahrum olur ki en büyük musibet işte budur. Hem dünyada hem de âhirette ilâhî ihsanlardan men edilenler (engellenenler), hiçbir zaman mesrur olamazlar. Âhiretteki güzelliklerden mahrum olanlara, dünyada sahip oldukları mal ve mülkleri ise zaten hiçbir yarar sağlamayacaktır.

Hattâbî *(Rahimehullâh)* bu ism-i şerîf hakkında şöyle demiştir: "**Allâh-u Te'âlâ** nimet vermeye de vermemeye de Kādir olandır. Onun vermemesi cimriliğinden değil, bir hikmetinin gereğidir. Vermesi ise merhametinin ve cömertliğinin gereğidir." Nitekim **Enes** *(Radıyallâhu Anh)*ın **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*den, onun **Cibrîl** *(Aleyhisselâm)*dan, onun da **Allâh-u Azze ve Celle**'den naklettiği bir hadîs-i kudsîde **Allâh-u Te'âlâ** şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، عَنْ جِبْرِيلَ عَنِ اللهِ قَالَ: يَقُولُ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ: «وَإِنَّ مِنْ عِبَادِي الْمُؤْمِنِينَ لَمَنْ يَسْأَلُنِي الْبَابَ مِنَ الْعِبَادَةِ، فَأَكُفُّهُ عَنْهُ أَنْ لَا يَدْخُلَهُ عُجْبٌ فَيُفْسِدَهُ ذٰلِكَ، وَإِنَّ مِنْ عِبَادِي الْمُؤْمِنِينَ لَمَنْ لَا يُصْلِحُ إِيمَانَهُ إِلَّا الْغِنٰى وَلَوْ أَفْقَرْتُهُ لَأَفْسَدَهُ ذٰلِكَ، وَإِنَّ مِنْ عِبَادِي الْمُؤْمِنِينَ لَمَنْ لَا يُصْلِحُ إِيمَانَهُ إِلَّا الْفَقْرُ وَلَوْ أَغْنَيْتُهُ لَأَفْسَدَهُ ذٰلِكَ، وَإِنَّ مِنْ عِبَادِي الْمُؤْمِنِينَ لَمَنْ لَا يُصْلِحُ إِيمَانَهُ إِلَّا الصِّحَّةُ، وَلَوْ أَسْقَمْتُهُ لَأَفْسَدَهُ ذٰلِكَ، وَإِنَّ مِنْ عِبَادِي الْمُؤْمِنِينَ لَمَنْ لَا يُصْلِحُ إِيمَانَهُ إِلَّا السُّقْمُ، وَلَوْ أَصْحَحْتُهُ لَأَفْسَدَهُ ذٰلِكَ، إِنِّي أُدَبِّرُ أَمْرَ عِبَادِي بِعِلْمِي بِقُلُوبِهِمْ إِنِّي عَلِيمٌ خَبِيرٌ.»

"Şüphesiz Benim mümin kullarımdan elbette öylesi vardır ki Benden özel bir ibadete muvaffâkiyet ister, fakat ona kendini beğenme hali girip de onu bozmasın diye Ben onu ondan engellerim.

Benim mümin kullarımdan elbette öylesi vardır ki onun imanını ancak zenginlik düzeltebilir, onu fakir etsem elbette o onu bozar. Benim mümin kullarımdan elbette öylesi vardır ki onun imanını ancak fakirlik yoluna koyar, onu zengin edecek olsam elbette o onu ifsad eder.

Benim mümin kullarımdan elbette öylesi vardır ki onun imanını ancak sıhhatli olması düzeltebilir, Ben onu hasta edecek olsam elbette o onu bozar. Benim mümin kullarımdan elbette öylesi vardır ki onun imanını ancak hasta olması düzeltebilir, Ben onu sıhhatli edecek olsam elbette o onu bozar.

Muhakkak ki Ben kullarımın işlerini onların kalplerinde olanı bildiğime göre yönetirim.

Muhakkak ki Ben her şeyi hakkıyla bilen ve her şeyden ziyadesiyle haberdâr olan Alîm ve Habîrim." *(Süyûtî, ed-Dürru'l-mensûr, 13/160; İbnü Ebi'd-Dünyâ, el-Mevsû'a, el-Evliyâ, no:1, 4/9; Hakîm-i Tirmizî, Nevâdiru'l-usûl, 2/232; Ebû Nu'aym, Hılyetü'l-evliyâ, 8/318-319; İbnü Asâkir, Târîhu Dımeşk, 41/285)*

Bu ism-i şerîf Kur'ân-ı Kerîm'de zikredilmemiştir ama hadîs-i şerîflerde mezkurdur. Buna bir misal verecek olursak **Muğîre** (ibni Şu'be)'nin kâtibi **Verrâd** *(Radıyallâhu Anhümâ)* şöyle anlatmıştır:

عَنْ وَرَّادٍ كَاتِبِ الْمُغِيرَةِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: كَتَبَ مُعَاوِيَةُ إِلَى الْمُغِيرَةِ: «اُكْتُبْ إِلَيَّ مَا سَمِعْتَ مِنْ رَسُولِ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ»، فَكَتَبَ إِلَيْهِ: «إِنَّ نَبِيَّ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَقُولُ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ: لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، اَللّٰهُمَّ لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ.»

"**Mu'âviye** (ibni Ebî Süfyân), **Muğîre** (ibni Şu'be) *(Radıyallâhu Anhümâ)*ya: '**Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*den (dua nevinden) işittiğin bir şeyi bana yaz(ar mısın)' (diye) yazdı.

Bunun üzerine o (Muğîre ibni Şu'be *(Radıyallâhu Anh)*): 'Şüphesiz ki **Allâh-u Te'âlâ**'nın Nebîsi Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem her (farz) namazın ardından:

«لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، اَللّٰهُمَّ لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ.»

'Allâh-u Te'âlâ'dan başka hiçbir ilâh yoktur. O tektir, hiçbir ortağı yoktur. Mülk Ona âittir, hamd Ona mahsustur ve O her şeye hakkıyla gücü yetendir. Ey Allâh! Senin verdiğine engel olacak hiçbir kimse yoktur. Senin vermediğini verecek bir fert yoktur, zengin kişinin zenginliği Sana karşı (ona) **fayda vermez'** derdi' diye yazdı." *(Buhârî, İ'tisâm bi'l-kitâbi ve's-sünne:3, no:6862, 6/2659; Müslim, Mesâcid:27, no:1370, 2/96)*

Bu ism-i şerîfi bilmenin faydaları hakkında şunlar söylenebilir:

Her Müslüman **Allâh-u Te'âlâ**'dan başka veren olmadığına inandığı gibi Ondan başka men eden ve engelleyen olmadığına da inanmalıdır. Zira **Allâh-u Te'âlâ** bu hususla alakalı olarak şöyle buyurmaktadır:

﴿مَا يَفْتَحِ اللهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا وَمَا يُمْسِكْ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾

"Allâh insanlara (sıhhat, zenginlik, ilim ve nübüvvet gibi) **herhangi bir rahmet açarsa, artık onu tutacak** (ve sahibine ulaşmasını engelleyecek) **hiçbir kimse yoktur. Ama neyi de tutarsa, artık Onun** (engellemesinin) **ardından onu salıverecek hiçbir kimse de yoktur.**

(Hiçbir engel tanımaksızın dilediği şeyi yerine getirme gücüne sahip olan) **Azîz de,** (gönderdiği ve engellediği her şeyi ilim ve hikmet üzere yapan) **Hakîm de ancak Odur."** *(Fâtır Sûresi:2)*

Diğer bir âyet-i kerîmesinde de şöyle buyuruyor:

﴿وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللهُ قُلْ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَاتُ ضُرِّهِ أَوْ أَرَادَنِي بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَاتُ رَحْمَتِهِ قُلْ حَسْبِيَ اللهُ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُونَ﴾

"Andolsun ki sen o (şirk koşa)**nlara: 'Gökleri ve yeri** (yaratan, putlarınız ve siz olmadığınıza göre, bu kadar harika varlık da kendi kendine yaratılamayacağına göre, peki ya bunları) **kim yaratmıştır?' diye soracak olsan, yemin olsun elbette** (her akıllı gibi) **muhakkak onlar** (da)**: 'Allâh' diyeceklerdir.**

De ki: '(Madem ki ulvî ve süflî bütün âlemlerin yaratıcısının Allâh olduğunu ikrar ettiniz,) **öyleyse Allâh'ı bırakıp da tapmakta olduğunuz şeyleri gördünüz mü** (söyleyin bakalım)**?**

Eğer Allâh bana (hastalık ve fakirlik gibi) **bir zarar** (dokundurmayı) **dilerse, onlar onun zararını açа**(rak gidere)**bilecek şeyler midir?! Ya da bana** (sıhhat ve zenginlik gibi) **bir rahmet murad ederse, onlar Onun rahmetini tuta**(rak engelleye)**bilecek şeyler midir?'**

De ki: '(Tüm işlerimde) **bana yeten ancak Allâh'tır. Tevekkül edenler** (her şeyin Allâh-u Te'âlâ'nın idaresi altında bulunduğunu bildikleri için) **ancak Ona tevekkül eder**(ler)**.'"** *(Zümer Sûresi:37)*

Gerçek manada verenin ve mâni olanın **Allâh-u Te'âlâ** olduğunu bilen kimsenin, kalbini insanlarla meşgul etmemesi, onlara güvenip dayanmaması, kanaatkar ve hoşnut bir kalple **Rabb**ine yönelmesi gerekir.

Allâh-u Te'âlâ kendisine zenginlik verdiğinde, bu zenginliği Onun yolunda harcaması, bir şey vermediğinde ise haline kanaat ederek sabretmesi ve bunun **Allâh-u Te'âlâ**'nın bir hikmeti gereği olduğunu bilmesi gerekir. Böyle davrandığı takdirde **Allâh-u Te'âlâ**'nın kendisini dünyevî zenginlikten daha üstün ve daha şerefli bir makama çıkaracağını bilmelidir.

İnsanlar tarafından kendisine bir rızık geldiğinde bunun gerçekte **Allâh-u Te'âlâ**'dan geldiğine inanmalı, sebep olan insanın sadece bir aracı olduğunu görmelidir. Aynı şekilde insanlardan biri, bir işine mâni olduğunda, gerçek mâni olanın **Allâh-u Te'âlâ** olduğuna inanmalı, aracıları bir kenara iterek kalbini onlarla meşgul etmemelidir.

Allâh-u Te'âlâ'nın bütün varlıklar üzerinde güç sahibi olduğunu, gölgenin, gölgesi olduğu şey üzerinde bir etkisi olmadığı gibi insanların da onun üzerinde gerçekte bir etkisi olmadığını bilmelidir. Bu yüzden gerçek fâil olan **Allâh-u Te'âlâ**'yı düşünmeden mâni olan insanları kötülememeli, verenleri de methedip övmemelidir. Ancak **Allâh-u Te'âlâ** iyilik yapanları ve verenleri övdüğü için övmeli, hayra mâni olanları kötülediği için kötülemelidir.

Ayrıca bu ism-i şerîfi bilen kişi hikmetli ilimleri ehlinin dışındaki kişilerden men eder. Zaten **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* **Muhammed ibni Ka'b el-Kurazî** *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayete göre **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* men etmesini tenbihlemek üzere şöyle buyurmuştur:

عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ كَعْبٍ الْقُرَظِيِّ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «... إِنَّ عِيسَى بْنَ مَرْيَمَ صَلَوَاتُ اللهِ عَلَيْهِ وَسَلَامُهُ قَامَ فِي بَنِي إِسْرَائِيلَ، فَقَالَ: يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ! لَا تَتَكَلَّمُوا بِالْحِكْمَةِ عِنْدَ الْجَاهِلِ فَتَظْلِمُوهَا، وَلَا تَمْنَعُوهَا أَهْلَهَا فَتَظْلِمُوهُمْ.»

"Şüphesiz Meryem oğlu Îsâ -Allâh'ın salâtları ve selâmı onun üzerine olsun- Benî İsrâîl içerisinde ayağa kalkıp: 'Ey İsrâîloğulları! Cahilin yanında hikmeti konuşmayın ki o ilme zulmetmiş olmayasınız, ama onu ehlinden men etmeyin ki onlara zulmetmiş olmayasınız' diye konuştu." *(Hâkim, el-Müstedrek, Edeb, no:7707, 4/301)*

Kulun Bu İsm-i Şerîfle Tealluku (manasını bilip, bu ism-i şerîfin sahibi olan **Allâh-u Te'âlâ** ile alâka kesbetmesi); ihtiyaçlarının tümünü sadece **Allâh-u Te'âlâ**'dan isteyip Ondan başka kimseden istememesiyle olur.

Kulun Bu İsm-i Şerîfle Tehalluku (ahlâklanması); **Allâh-u Te'âlâ**'nın istediği yerlere infak edip, nehyettiği yerlere de hiçbir tereddüt göstermeksizin asla masraf etmemesiyle olur.

Kulun Bu İsm-i Şerîfin Hakîkatiyle Tehakkuku (hemhal olması) ise; **Allâh** için vermek, **Allâh** için men etmek ve fakirliği de zenginliği de **Allâh-u Te'âlâ**'dan bilip haline rıza göstermesiyle olur ki bu hal onun imanının kemâle erdirmesi anlamına gelir. Nitekim **Mu'âz ibni Enes el-Cühenî** *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

عَنْ مُعَاذِ بْنِ أَنَسٍ الْجُهَنِيِّ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ أَعْطَى لِلّٰهِ، وَمَنَعَ لِلّٰهِ، وَأَحَبَّ لِلّٰهِ، وَأَبْغَضَ لِلّٰهِ، وَأَنْكَحَ لِلّٰهِ، فَقَدِ اسْتَكْمَلَ إِيمَانَهُ.»

"Her kim (verdiğini) **Allâh** (razı olduğu) **için verirse,** (vermediği şeyleri) **Allâh** (yasakladığı) **için vermezse,** (sevdiklerini) **Allâh** (onları sevdiği) **için severse,** (kızdıklarına) **Allâh** (onları sevmediği) **için kızarsa,** (evlendirirken gelinde ve damatta dindarlığı tercih ederek) **Allâh için evlendirirse gerçekten de bu kişi imanını kemâle erdirmiştir."** *(Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme:60, no:2521, 4/288)*

(İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:123-124; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzi'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:96; Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtıkı'l-fetk, sh:343; Yûsuf en-Nebhânî, Se'âdetü'd-dâreyn, sh:526; Hâmid Ahmed et-Tâhir, el-Câmi'u li esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:273-275; Ali Hicâzî, en-Nûru'l-esnâ fî şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:223-224; İbnü Acîbe, Tefsîru'l-Fâtiha, sh:326-327)

«اَلْمَانِعُ» İSM-İ ŞERÎFİNİN BAZI HAVÂSSI

1) Bu ism-i şerîfi zikreden kişi bütün kötülüklerden korunur.

2) İstemediği bir şeyin başına gelmesinden korkan kişi bu ism-i şerîfi 161 kere okursa, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle korktuğundan emin olur.

3) Şehvetine mübtelâ olan kişinin bu ism-i şerîfi okuması şehvetini teskin etmekte faydalıdır.

4) Eşiyle arasında buğuz (öfke) olan kişi uyumadan önce bu ism-i şerîfi okursa, eşiyle arasında bulunan kin ve nefre yok olur.

5) Sabah akşam bu ism-i şerîfi okumaya devam edenler muratlarına nâil olurlar.

6) Bu ism-i şerîfi Şems (Güneş) saatinde (pazar günü sabah namazı vaktinde, pazartesi günü öğlen ile ikindi vakti arasında, salı günü kuşluk vaktinde, çarşamba günü ikindi namazı vaktinde, perşembe günü zevâl vaktinde, cuma günü akşam namazı vaktinde ve cumartesi günü öğlen namazı vaktinde) 161 kere okuyan kişi korktuğu şeylerin başına gelmesinden, zalimlerin şerrinden ve düşmanın galebesinden **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle emin olur.

7) Bu ism-i şerîfi 161 kere okuduktan sonra duasını okumak bütün hâssalarından faydalanmak için çok tesirlidir. Bahsedilen dua şu şekildedir:

«بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

اَللّٰهُمَّ أَنْتَ مَانِعُ الْمَوْجُودَاتِ بَعْضِهَا عَنِ الْبَعْضِ فِي جَمِيعِ حَالَاتِهَا فِي الْإِبْرَامِ وَالْغَضَبِ وَمُنْصِفُ الْأَشْيَاءِ عَنْ مَضَادِّهَا بِالْمَوَادِّ الْقَاهِرَةِ وَأَوْصَلْتَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ بِالرَّحْمَةِ وَالْحَظِّ، أَسْأَلُكَ أَنْ تَمْنَعَ عَنِّي كُلَّ مَنْ أَرَادَنِي بِسُوءٍ وَضُرٍّ فِي سِرِّي وَادْفَعْ عَنِّي كُلَّ قَاطِعٍ يَقْطَعُنِي عَنْكَ وَامْنَعْهُ عَنِّي، آمِينْ.»

"Rahman ve Rahîm olan **Allâh**'ın ismiyle! Ey **Allâh**! Tüm hallerinde; kararlılık ve öfkeli anlarında varlıkların şerrini birbirinden engelleyen, ezici güce sahip maddelerle varlıkları zıtlarından ayıran, birbirlerine karşı acıma ve bundan haz duyma duygularını (birbirine) ulaştıran da ancak Sensin.

Senden dilerim ki benim (dışıma ve) içime bir zarar vermek isteyen her kim ise onu(n şerrini) benden engelleyesin. Beni Senden engelleyen her mânii benden defet ve benden onu engelle. Âmîn!"

(Ahmed el-Bûnî, Şemsü'l-me'ârif, mahtut nüsha, sh:1123-1124; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:123-124; Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât ve teysîrü'l-mühimmât bi zikri esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:54; Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiku'l-fetk, sh:343; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzi'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:96; Yûsuf en-Nebhânî, Se'âdetü'd-dâreyn, sh:526; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 1/169; Ali Hicâzî, en- Nûru'l-esnâ fî şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:223-224, 536; İbnü Acîbe, Tefsîru'l-Fâtihati'l-kebîr, sh:326-327; Eyyûb ibni Abdillâh, Havâssu esmâillâhi'l-hüsnâ, -Fezâilü'ş-şühûr ve'l-eyyâm kitabının devamında- sh:88, 105, Süleymaniye Kütüphanesi, Reşid Efendi Kısmı, no:2038)

ALLÂH-U TE'ÂLÂ'NIN KENDİLERİ İLE DUA EDİLMESİNİ EN ÇOK SEVDİĞİ İSM-İ ŞERÎFLER

Huzeyfe ibni'l-Yemân *(Radıyallâhu Anh)* şöyle anlatmıştır:

عَنْ حُذَيْفَةَ بْنِ الْيَمَانِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: «جَاءَ جِبْرِيلُ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: يَا مُحَمَّدُ! مَا بُعِثْتُ إِلَى نَبِيٍّ قَطُّ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْكَ أَلَا أُعَلِّمُكَ أَسْمَاءً مِنْ أَسْمَاءِ اللهِ هُنَّ مِنْ أَحَبِّ أَسْمَائِهِ إِلَيْهِ أَنْ يُدْعَى بِهِنَّ قُلْ: يَا نُورَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ! يَا زَيْنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ! يَا جَبَّارَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ! يَا عِمَادَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ! يَا بَدِيعَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ! يَا تَاجَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ! يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ! يَا صَرِيخَ الْمُسْتَصْرِخِينَ! وَيَا غِيَاثَ الْمُسْتَغِيثِينَ وَمُنْتَهَى الْعَابِدِينَ! اَلْمُفَرِّجَ عَنِ الْمَكْرُوبِينَ! اَلْمُرَوِّحَ عَنِ الْمَغْمُومِينَ وَمُجِيبَ دُعَاءِ الْمُضْطَرِّينَ وَكَاشِفَ الْكُرَبِ وَيَا إِلٰهَ الْعَالَمِينَ وَيَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ! مَنْزُولٌ بِكَ كُلُّ حَاجَةٍ.»

"Bir kere **Cibrîl, Nebî** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e gelerek: 'Yâ **Muhammed**! Bana senden daha sevgili olan hiçbir peygambere gönderilmedim. Sana **Allâh**'ın isimlerinden bazı isimler öğreteyim mi ki onlar **Allâh-u Te'âlâ**'nın, kendileriyle Zâtına dua edilmesini en çok sevdiği isimlerdendir. (Bu isimleri okumak istersen) de ki:

«يَا نُورَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ! يَا زَيْنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ! يَا جَبَّارَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ! يَا عِمَادَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ! يَا بَدِيعَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ! يَا تَاجَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ! يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ! يَا صَرِيخَ الْمُسْتَصْرِخِينَ! وَيَا غِيَاثَ الْمُسْتَغِيثِينَ وَمُنْتَهَى الْعَابِدِينَ! اَلْمُفَرِّجَ عَنِ الْمَكْرُوبِينَ! اَلْمُرَوِّحَ عَنِ الْمَغْمُومِينَ وَمُجِيبَ دُعَاءِ الْمُضْطَرِّينَ وَكَاشِفَ الْكُرَبِ وَيَا إِلٰهَ الْعَالَمِينَ وَيَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ! مَنْزُولٌ بِكَ كُلُّ حَاجَةٍ»

'Ey gökleri ve yeri (güneş ve ayla) **nurlandıran! Ey gökleri ve yeri** (yıldızlarla ve burçlarla) **süsleyen! Ey göklerin ve yerin** (ve onlardaki her şeyin işlerini yoluna koyan) **Cebbârı! Ey gökleri ve yeri ayakta tutan! Ey göklerin ve yerin eşsiz yaratıcısı! Ey gökleri ve yeri** (onlarda yarattığı güzelliklerle) **taçlandıran!**

Ey celâl (heybet) **ve ikrâm** (lütuf) **sahibi! Ey feryat edenlerin imdadına yetişen! Ey yardım isteyenlere imdad eden, ibadet edenlerin nihâî hedefi olan, dertlilerden sıkıntılarını bertaraf eden, kederlileri rahatlatan, darda kalanların duasına icabet eden ve dertleri açan!**

Ey âlemlerin İlâhı! Ey merhametlilerin en acıyanı!

Bütün ihtiyaçlar ancak Sana arz edilir.

(İşte bu isimleri zikrettikten sonra Rabbine hâcetini arzeyle)." *(Taberânî, el-Mu'cemu'l-Evsat, no:145, 1/52; Heysemî, Mecma'u'z-Zevâîd, no:17396, 10/284)*

HELÂL RIZIK VE HAYIRLI EVLATLARA SAHİP OLMAK İÇİN MEŞÂYIHTAN BİR ZÂTA İLHÂM EDİLEN KIYMETLİ BİR DUA

Ebu'l-Abbâs Ahmed eş-Şercî ez-Zebîdî *(Rahimehullâh)*ın, meşâyihın kıymetli terceme-i hallerine dair kaleme almış olduğu ***"Tabakātü'l-havâs ehli's-sidki ve'l-ihlâs"*** isimli eserindeki **Ebû Sa'îd Abdullâh ibni Yezîd el-Kasîmî** *(Kuddise Sirruhû)*nun hayatını anlatırken şu hâdiseye yer vermiştir.

Bu zat bir Kadir Gecesi'nde rüya âleminde **Allâh-u Te'âlâ**'yı görmüş ve Kendisinden helal rızık ve hayırlı, dindar ve sâlih evlatlara kavuşmayı istemiş ve birkaç gece sonra hâtiften gelen bir nida ile kendisinde çok faziletlerin olduğu bir duayı işitmiş ve her sıkıntılı anında bu duayı okuyup feraha ulaşmıştır.

Bahsedilen dua şu şekildedir:

«اَللّٰهُمَّ يَا مُنْشِئَ الْخَلْقِ بِحِكْمَتِهِ، وَمُمْسِكَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنْ تَزُولَا بِقُدْرَتِهِ، يَا مَنْ لَيْسَ لِأَوَّلِيَّتِهِ ابْتِدَاءٌ، وَلَا لِآخِرِيَّتِهِ انْتِهَاءٌ، يَا بَدِيعَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، يَا ذَا الْمَعْرُوفِ الَّذِي لَا يُنْكَرُ، أَسْأَلُكَ بِأَنَّ الرَّحْمَةَ فِيكَ مَوْجُودَةٌ وَأَنَّ الْمَغْفِرَةَ مِنْكَ مَعْهُودَةٌ، يَا وَلِيَّ كُلِّ ضَعِيفٍ، وَيَا غِيَاثَ كُلِّ مَلْهُوفٍ، يَا اَللّٰهُ يَا رَحْمٰنُ يَا رَحِيمُ! اِرْحَمْ غُرْبَتِي فِي الْقَبْرِ، وَانْقِطَاعِي إِلَيْكَ.»

"Ey **Allâh**! Ey mahlûkatı hikmeti ile yaratan ve zeval bulmasınlar diye gökleri ve yeri kudretiyle tutan! Ey evveliyyetinin başlangıcı olmayan! Âhiriyyetinin de nihayeti olmayan!

Ey gökleri ve yeri eşsiz bir biçimde yaratan! Ey (asla) inkâr olunamayacak iyilik sahibi!

(Ey Allâh!) Senden istiyorum, çünkü hiç şüphesiz rahmet Sende mevcuttur ve Senin mağfiretin (bütün müminlerce) mâlumdur. Ey her zayıfın sahibi! Ey her zorda kalanın yardımcısı!

Ey **Allâh**! Ey **Rahmân**! Ey **Rahîm**! Kabirdeki yalnızlığıma ve Senden başka kimsem olmamasına acı (da bana azap etme)."

(Ebu'l-Abbâs Ahmed eş-Şercî ez-Zebîdî, Tabakātü'l-havâs ehli's-sıdkı ve'l-ihlâs, sh:187-188)